DAVID MORRELL

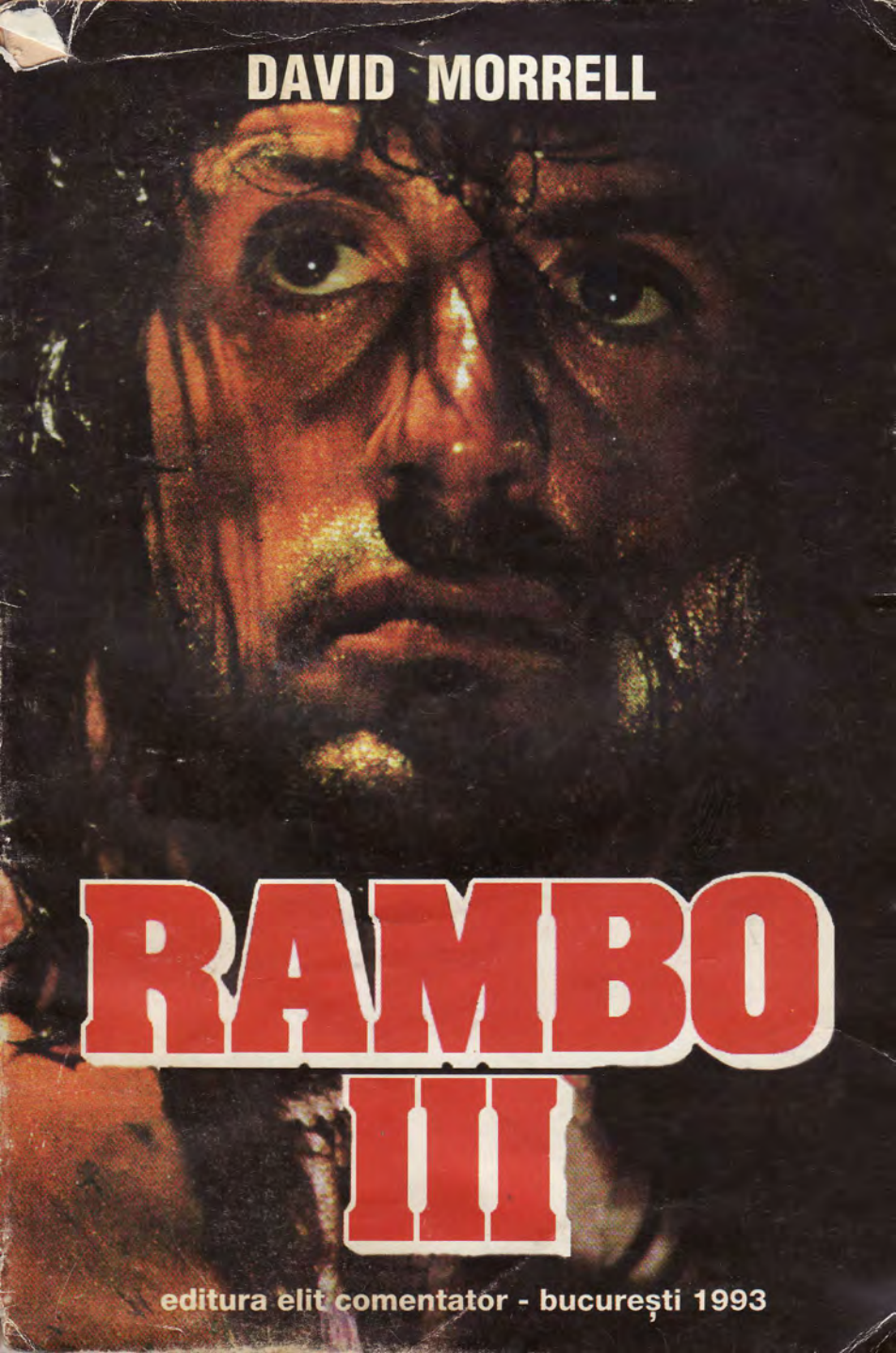

RAMBO III

editura elit comentator - bucureşti 1993

DAVID MORRELL

RAMBO III

PREȚUL PRIETENIEI

Războiul din Afganistan. O eroare politică și militară a fostei Uniuni Sovietice și a serviciilor ei secrete, K.G.B.

Rambo atacă, alături de mujjahedinii liberi, o tabără sovietică, pentru a-și salva prietenul.

Un nou calvar, inimaginabil.

Nimeni nu a putut îndura mai mult decît Rambo.

Și nimeni nu a făcut mai mult decît el.

EDITURA ELIT COMENTATOR
BUCUREȘTI 1993

VOL.I, II și III - 1500 LEI

DAVID MORRELL

RAMBO III
PREȚUL PRIETENIEI

Lui Matt
1971 — 1987,
Te iubesc, fiule!

Titlul original:
Rambo III by David Morrell copyright 1987 by David Morrell

Toate drepturile asupra acestei versiuni în limba română aparţin Editurii ELIT COMENTATOR Bucureşti

I.S.B.N. 973 - 9100 - 27 - 9

DAVID MORRELL

RAMBO III
PREŢUL PRIETENIEI

versiunea românească : JUNONA TUTUNEA

După un scenariu de **Sylvester Stallone** și **Sheldon Lettich**

Editura ELIT COMENTATOR
Bucureşti
1993

Nota autorului

În romanul meu **Singur contra tuturor,** Rambo moare. În filme el supraviețuiește.

Toată recunoștința lui Andrew Vajna, Mario Kassar și echipei lor de la Studiourile de film Carolco (un gînd deosebit pentru Jeanne Joe, Xochitl Contis, Stephanie Pond-Smith, Tom Gray, Roland Neveu și Yonny Lucas) pentru ajutorul dat la finalizarea promptă a acestui proiect.

Cuțitul folosit în filmul **Rambo II** a fost creat de Gil Hibben.

Arcul și săgețile din **Rambo III,** versiune modificată a celor din **Rambo II** au fost create de Atelierele Hoyt Eaton. Mulțumesc lui Joe Johnston pentru că mi-a deslușit tainele lor.

MOTTO I

„Înfruntarea în plan spiritual este la fel de crîncenă ca și înfruntarea de pe cîmpul de luptă, dar revelația dreptății este privilegiul de care se bucură numai unul, Dumnezeu."

ARTHUR RIMBAUD
(Un anotimp în iad)

I

Viața înseamnă suferință

1

În vreme ce medita asupra primei dintre Cele Patru Învățături ale lui Budha, Rambo prinse cu mîna dreaptă vechiul arc de bambus lăcuit, minunat lucrat. Îl sprijini pe piciorul stîng, încercă să își liniștească sufletul tulburat. Mușchii toracici se încordară, iar pieptul puternic i se umflă și se contractă. Acoperișurile ascuțite ale mînăstirii budiste din orașul Bangkok dispăruseră dinaintea privirii sale. Nu mai existau pentru el turlele aurite ale templului. Începînd din acel moment. Și nici măcar vîlvătăile asfințitului ce se oglindeau în plăcile de piatră și marmură.

Dar celelalte simțuri ale bărbatului erau încă treze. Glasul vîntului părea că deșteaptă șiruri multe de clopoței. Miresmele pătrunzătoare de tămîie îi umpleau nările. Arcul din mîinile sale părea grozav de tare. Mîhnit din pricina neputinței de a

înlătura orice altceva din jurul său în acele clipe, arcaşul deschise ochii şi îşi concentră toată atenţia asupra ţintei.

Aceasta era de fapt o bucată pătrată de lemn fixată cu o legătură groasă, de nuiele, pe un perete neted şi aflată în curte, la distanţă de treizeci de jarzi. Rambo îşi aţinti privirea asupra tăbliei de lemn pînă ce aceasta păru că se măreşte din ce în ce şi că o porneşte către el, ştergînd totul în jur, rămînînd singurul reper al conştiinţei.

De acum nu mai auzea şoaptele tainice ale vîntului, nu mai simţea mirosul dulceag al tămîiei, nu mai percepea suprafaţa lucioasă, dură a arcului. Încetară să mai existe pentru el acoperişurile şi turlele mînăstirii, văpaia apusului de soare, călugării budişti făcîndu-şi rugăciunea de seară. Numai ţinta aceea mai exista în acele momente. Şi sufletul neîmpăcat al lui Rambo.

Întreaga viaţă nu e decît suferinţă, prevestise Budha oamenilor.

Şi Rambo deprinsese bine această lecţie, pe pielea lui. Lunga cicatrice piezişă de pe spate şi piept, semnul muşcăturii adînci de pe bicepsul drept, urma de pe pometele sting, toate acestea şi încă multe altele — făcute de baionete, gloanţe, cuţite, sîrmă ghimpată, arsuri şi schije — erau dovezi palpabile ale învăţăturilor lui Budha.

Viaţa înseamnă durere.

În vreme ce se uita la ţinta lui, retrăia scene petrecute în Vietnam... Parcă simţea iarăşi căldura aceea, insectele nenumărate, lipitorile uriaşe ale junglei... luptele fără de sfîrşit... tot haosul în care se amestecau de-a valma urletele, exploziile cartu-

şelor, dîrele trasoarelor, bubuitul mortierelor, minelor şi grenadelor, sîngele ţîşnind în arteziene, trupurile omeneşti sărind în aer. Un haos ce părea că nu se va mai termina nicicînd.

Revăzu perioada în care fusese prizonier, cele şase luni de torturi permanente, apoi evadarea ce era cît pe ce să îl ducă la moarte. Curînd însă acel război fusese înlocuit de un altul.

Cel din America.

Of, copoiul ăla !... De ce oare nu mi-o fi dat pace ? Tot ce îmi doream atunci era să mă bucur de ceea ce cîştigasem atît de greu — libertatea de a mă duce încotro voiam, de a face ceea ce îmi doream, atîta vreme cît nu stăteam în drumul nimănui. De ce o fi trebuit să se ţină de capul meu în halul acela ?

Dar şi tu l-ai hăituit dup-aia !...

Pentru că nu mai aveam altă scăpare !...

La început ai avut. Puteai să accepţi ce îţi cerea el. Puteai să îţi iei valea de-acolo şi gata !...

Păi de-asta am luptat eu în Vietnam ? Ca să fiu vînat ca o fiară sălbatică atunci cînd m-am întors acasă ? !... Am şi eu nişte drepturi fireşti pe pămîntul ăsta !...

Bineînţeles. Şi, normal, l-ai învăţat bine minte pe sticletele acela, că nu e deloc sănătos să îşi bată joc de drepturile tale. Dar întrebarea este următoarea : după ce i-ai făcut harcea-parcea oraşul, ce drepturi anume ai mai avut din momentul în care te-au aruncat după gratii ? Dreptul de a sparge piatră într-o carieră ? De a pipăi pereţii celulei tale, care parcă te sufoca ? Dacă atunci colonelul nu s-ar fi ţinut de cuvînt şi nu te-ar fi scos de-acolo...

Da, colonelul. Da, zîmbi Rambo. Colonelul Trautman, cel care îl antrenase. Cel care îi fusese co-

mandant în Vietnam. Cel care îi fusese precum un adevărat tată.

Era singurul om în care Rambo avea încredere.

Pentru că Rambo își recăpătase libertatea, (după ce Trautman intervenise pe lîngă autoritățile în drept), în schimbul acceptului său de a se întoarce în iadul acela, în Vietnam, în lagărul de prizonieri unde suportase torturi de neînchipuit, pentru a elibera restul de soldați americani încă ținuți în captivitate. Misiunea lui fusese încununată de succes. După ani și ani de zile de la terminarea războiului reușise pînă la urmă să își îndeplinească angajamentul. Ba chiar izbutise să înfrîngă un dușman de alt soi, mult mai perfid, și anume întreaga urzeală mincinoasă a birocrației autorităților americane care trimiseseră atîția ostași în luptă fără să le asigure mijloacele strict necesare, fără să le dea (din start!) șansa de a învinge.

Dar iată că el își dusese la bun sfîrșit misiunea.

Însă cu ce preț !... Nu plătise doar cu rănile trupului.

Cel mai mare rău pe care îl îndurase a fost pustiirea sufletului, căci de fiecare dată cînd ucidea sau vedea că alții sînt uciși, murea deopotrivă și o parte din el. Și numai bunul Dumnezeu știa la cîte morti fusese martor.

Dar mai ales sfîrșitul unei ființe anume, aproape că îl distrusese. Numele ei — se cutremura doar la amintirea lui — fusese Co. Iar ea fusese o vietnameză de treizeci de ani, uluitor de delicată, minunat de frumoasă. Fusese agenta lui de legătură cînd îl paraşutaseră iarăși la Nam. Ea îl ajutase să salveze prizonierii. Ba îi scăpase și viața.

Iar în decursul respectivei operațiuni îl învățase ceea ce el credea că e imposibil să mai afle — să iubească.

Însă acelea nu erau timpuri pentru dragoste. Deoarece Co fusese ucisă.

Iar Rambo supraviețuise doar din pricină că ura îi dăduse putere să lupte mai departe. Chiar moartă fiind, îi salvase viața încă o dată.

Amintirea aceasta dureroasă aproape că îi întuneca mintea de atîta disperare. Pieptul musculos începu să tresalte spasmodic, în vreme ce bătrînul ședea acolo, în curtea mînăstirii, cu mîinile încleștate pe arc, ochind ținta aflată la treizeci de iarzi depărtare. Dar meditația îndelungă dădu roade. Pentru că, de-acum, ținta aceea era singurul punct care îi capta atenția.

Mai exista însă ceva : șnurul de piele de la gîtul lui, de care atîrna o miniatură a lui Budha.

Talismanul acela aparținuse lui Co, iar Rambo îl luase de pe peptul moarte. Și acum părea că îl arde, ca un rug aprins chiar pe trupul său.

2

Suferința se zămislește din dorința nesăbuită de a avea lucruri pieritoare. Cel de-al doilea adevăr al lui Budha.

Rambo așeză o săgeată de trei picioare lungime pe arcul său lung de șase picioare. Respectînd ritualul statornicit de veacuri întregi, al încordării arcului în stilul Zen, întinse brațele drept înaintea lui, potrivindu-le la nivelul ochilor. Cu mîna stîngă prinse arma, iar cu cealaltă ținu săgeata. Apăsînd la fel de tare, își depărtă mîinile în același timp, spre dreapta și spre stînga, îndoind arma, strunind coarda, pregătind săgeata pentru tragere.

Chiar dacă ar fi folosit metoda tradițională de încordare a arcului — pe care o învățase încă de

mic, de la un vraci din tribul Navajo, aflat în rezervația din Arizona — ar fi fost cumplit de greu pentru oricine, din pricina forței deosebite necesară actului în sine. Numai un bărbat înzestrat cu o putere extraordinară, precum Rambo, ar fi reușit.

Dar oricum, tragerea cu arcul după regulile Zen punea încă și mai mult la încercare toate resursele organismului. Mușchii brațelor zvîcneau de atîta încordare. Stropi de sudoare i se prelingeau pe frunte.

Toate cele însuflețite de pe pămîntul acesta sînt sortite pieirii, își spuse el. Fiecare părticică a trupului se descompune.

Războiul însuși era o dovadă de netăgăduit, care adeverea marea înțelepciune a lui Budha. Într-o lume bîntuită de violență, căutarea fericirii întruchipată într-o făptură omenească sau un obiect era același lucru cu a te lăsa de bunăvoie pradă dezamăgirii crunte. Pentru că toate obiectele explodează, iar oamenii sînt ușor de împușcat.

Așa cum fusese împușcată și Co.

Își adună toate puterile minții și ale trupului, întinzîndu-și brațele drept înainte dintr-o singură mișcare, pentru a trage coarda arcului spre stînga, iar săgeata spre dreapta. În mod normal, ar fi dat greș. Însă desăvîrșirea meditației — eliberată de orice altă influență — îi înfrăți spiritul cu forța trupului și îi spori îndoit șansele de izbîndă.

Sau poate că nu era la mijloc decît puterea spiritului său. Căci, dacă Budha avea dreptate, nimic din cele înrobite cărnii, materiei, nu era adevărat. Deci nici arcul. Numai spiritul era adevărat, **el** încorda un arc imaginar.

Tremurînd tot de atîta efort, își depărtă brațele pe toată lungimea săgeții. În acel moment arcul era atît de încovoiat încît, împreună cu semicercul

închipuit de strună, forma aproape un cerc. Acela era simbolul deplinătății vieții nepieritoare, a desăvîrșirii lui Dumnezeu. Cel în care se regăsea însăși nemărginirea.

Rambo rămase astfel, în acea cumplită încătușare de forțe nebănuite, ca într-o agonie voită. Sudoarea nu îi mai picura de pe frunte, ci se năpustea în șuvoaie peste trăsăturile lui împietrite.

3

Suferința se sfîrșește atunci cînd toate cele puțin trăitoare sînt date uitării. Cea de-a treia învățătură a lui Budha.

Nici un obiect, nici o ființă nu poate aduce fericirea. Într-o lume a violenței și a durerii, a distrugerii și a morții, numai țintele nepieritoare **merită să fie dorite.**

Iubirea lui pentru Co îl osîndise la suferință, pentru că dacă nu ar fi murit cu un an în urmă, oricum tot aceeași soartă o aștepta mai tîrziu, iar pentru fiecare nou fior sau bucurie împărtășită cu ea, un alt fior potrivnic și un simțămînt încă și mai dureros l-ar fi pîndit oricînd într-un viitor mai mult sau mai puțin apropiat.

Dar dacă Budha avea dreptate... (puterea de concentrare a lui Rambo aproape că începuse să scadă)... dacă Budha avea dreptate, atunci viitorul **nu există. Nu există decît clipa de față.**

Oare să însemne asta că dragostea pentru cineva, chiar de ar dura doar o secundă, trebuie să fie trăită din plin și păstrată pentru totdeauna într-un templu al inimii, pentru că acea clipă poate dura o veșnicie ?

Ar fi voit să strige de neputință. Căznindu-se să nu slăbească strînsoarea, apropiase arcul de piept. Sub acea nemaipomenită tensiune, coarda tremura dinaintea lui. Ținînd săgeata îndreptată spre stînga, cu umărul stîng aflat pe aceeași linie cu ținta, nu mai trebuia de-acum decît să întoarcă și capul în acea parte și să își coboare ochii de-a lungul săgeții, privind drept spre obiectivul ales.

4

Să cauți nemurirea. Clipa care să dureze o veșnicie. Dumnezeirea. Aceasta era cea de-a patra învățătură a lui Budha.

Dar acum el trebuia să supraviețuiască urii mocnite din sufletul lui !

Ce anume îți dorești ?

Pace !...

Dădu drumul strunei. Săgeata porni cu o viteză și o forță uimitoare. Coarda zbîrnîi îndelung, puternic, acordîndu-se cu însuși pulsul universului.

Nu se concentrase atît de mult asupra săgeții, pe cît urmărise traiectoria acesteia. Sufletul lui, arcul, struna și săgeata erau toate prinse într-o mistică legătură cu ținta.

Săgeata nu numai că atinse ținta aleasă, ci pur și simplu o despică. Trosnetul lemnului fu asurzitor. În vreme ce bucățile tăbliei se împrăștiară prin curte, ecoul căderii lor se izbi de pereții mînăstirii și apoi explodă în auzul lui Rambo. Creierii lui părură că urlă sub durerea șocului. Arcul timpului se destinse.

Acoperi totul în jur.

Își modifică dimensiunea.

Se opri în loc.

Prezentul atinse pragul eternității. Acum se împreună cu veșnicia.

5

Cu fiecare bătaie a inimii, timpul intra iarăși în matca sa.

Rambo coborî arcul pe lîngă trup, începu să respire normal, își clătină capul cu tîmplele zvîcnind, își relaxă mușchii umerilor și, treptat, redeveni conștient de cele ce îl înconjurau. Percepu iarăși plăcile de faianță și marmură ale mînăstirii, șopotul vîntului și mireasma înviorătoare a rășinii parfumate. În celălalt capăt al curții, o uriașă statuie aurită a lui Budha strălucea în amurgul învăpăiat. Marele Învățător ședea acolo, cu picioarele încrucișate, cu mîinile sprijinite pe genunchi. într-o atitudine ce vădea întru-totul harul lui de a tălmăci altora tainele nemuririi.

Rambo se apropie de sculptură, copleșit de micimea lui în comparație cu măreția impresionantă a idolului de piatră. Se opri în fața acestuia și își plecă smerit capul. Deși prin naștere era pe jumătate italian (deci educat în spirit catolic), pe jumătate indian Navajo (încurajat să adopte religia tribului), deprinsese preceptele budismului de la o călăuză ce îi arătase cărările munților și îi salvase viața, ajutîndu-l să își recapete sănătatea (după ce comandoul, din care făcea parte Rambo, căzuse într-o ambuscadă în Vietnamul de Nord).

Durerea nu face parte din realtate. Nu există. Totul, în afară de spirit, este pradă sigură iluziilor.

Pe tărîmurile acelea de infern, teoria aceasta păruse încurajatoare. Însă iadul stăpînea mai departe, în ciuda acelor idei înălțătoare.

În numele Atotputernicului, oare ce îmi doresc eu ? repetă Rambo în minte. Iar vocea dinlăuntrul lui nu mai strigă răspunsul la această întrebare. Ci numai șopti :

„Pace"...

Își întoarse chipul de la monumentala statuie aurită, simțind cum parcă trece prin el privirea fixă a unui călugăr ce îl scruta dintr-o parte. Un călugăr **thai**. Cel care îl ajutase pe Rambo să își ducă zilele, după cea de-a doua misiune a sa în Vietnam, cînd rătăcea fără de rost prin Bangkok. În cele din urmă, Rambo îl rugase să îi înlesnească șederea în acea mînăstire.

Acesta însă îi zisese :

— Fiul meu, iartă-mă, dar... nu aparții poporului meu... Nu poți înțelege credințele noastre... Căreia dintre religii spui tu că i te supui ?

— Religiei Zen.

— Ce anume te-a îndemnat să o îmbrățișezi ?

— Budha... înainte de a deveni înțeleaptă călăuză el... a fost luptător... Și eu sînt luptător.

— Și ?...

— Și eu, din tot sufletul, îmi doresc să pot alege calea înțelepciunii, iar nu pe cea a războiului...

6

Clang !...

Barosul greoi izbi cu putere bucata de metal înroșit în foc. Zgomotul fierului lovit făcea să îi vibreze timpanele, umplînd văzduhul cu ecouri stridente, asurzitoare. Odaia plină de aburi răsuna de atîtea lunete.

Rambo își încleștă mîna dreaptă pe unealtă și bătu încă și mai tare, strîngînd cu mîna stîngă cleștii cu care ținea barele incandescente pe nicovala aceea veche de cînd lumea.

Clang !...

Forța cu care zdrobea materia înfierbîntată îi cutremura tot trupul. Lăsă încă o dată barosul să cadă.

Și încă o dată ! Nicovala părea că se zbate ca un animal rănit sub bătăile lui. Iar bîrna de metal începu să prindă o nouă formă.

Se lăți, se lungi, prinse să semene tot mai mult cu o placă oarecare.

Metalul, atunci incandescent, nu era altceva decît bronz. Cu cîteva zile în urmă, într-o altă odaie a acelei fierării (încă și mai veche decît nicovala cu pricina), cuprul și cositorul fuseseră topite laolaltă, în proporție de șapte părți la una.

Compoziției i se mai adăugase o mică bucată de zinc și mangan. Amestecul fierbinte se turnase apoi în matrițe, se lăsase la răcit pînă ce căpătase forma unor blocuri solide, numai bune pentru retopit și prelucrat sub ploaia de lovituri strașnice ale lui Rambo.

Bronzul.

Legendarul aliaj preamărit de antici. Puternic și elastic în același timp. Dur și totuși incasabil. De trăinicia paloșelor și scuturilor durate din acesta depindea chiar viața războinicilor ce se înfruntau pe cîmpul de luptă.

Era nepieritor.

Ca și războiul, a cărui sămînță părea că încolțește mereu. Pretutindeni.

Dar bronzul slujea şi frumosului. Măiestrele lucrături ale înaintaşilor, medalioanele şi brăţările lor din bronz, rămăseseră şi ele neatinse de timpuri, ca şi trainicele unelte ale curmării de vieţi omeneşti.

Căci îşi vor preschimba spadele în pluguri şi sulițele în grape. Nici un popor nu va mai înălța armele împotriva vreunui alt neam. Şi nici meşteşugul războiului nu îl vor mai învăța.

Biblicul Isaia fusese doar un biet visător. Singurul lucru pe care popoarele îl învăţaseră într-adevăr pînă la desăvîrşire fusese războiul.

Dar eu nu o să mai fac asta !

Rambo izbi grozav cu barosul în bucata de bronz înroşit.

Niciodată de acum înainte ! ! !...

7

Învăţase fierărie de la acelaşi înţelept al tribului mamei sale (cel care îl deprinsese să tragă şi cu arcul).

— „Caută să deprinzi disciplina şi forţa, în aceeaşi măsură", îl îndemnase bătrînul. „Preschimbă-ţi gîndurile în faptă. Străduieşte-te să respecţi meşteşugul, ca să îţi dai seama că lucrul dus la bun sfîrşit pare uşor de împlinit, dar de fapt este foarte anevoios. Aparenţele înşeală. Astea sînt învăţămintele pe care trebuie să le tragi din truda fierarului. Lucrurile pe care le zăreşti primprejurul tău şi care par statornice precum munţii îşi schimbă înfăţişarea. O potcoavă se poate preface oricînd în talisman. O spadă poate ajunge un plug ca oricare altul. Numai spiritul trăitor în metal rămîne acelaşi, neatins."

Spiritul. Adevărul în care credeau indienii Navajo. Şi budiştii.

Însă după ce părăsise rezervaţia, uitase acel simţămînt de mulţumire pe care i-l dădea munca sub înţeleapta supraveghere a şamanului, în acea fierărie mică, albă, a satului. Da, uitase plăcerea de a se lăsa în voia trudei îndelungi, constructive ; sentimentul de demnitate pe care i-l inspira osteneala prin care ajungea să plămădească singur vreo unealtă sau un alt lucru folositor.

Dar în urmă cu o săptămînă, cînd liniştea netulburată a mînăstirii budiste nu mai reuşise să îl scape cu totul din puterea duhurilor necurate ce îi chinuiau sufletul, Rambo îşi adusese aminte dintr-odată de copilăria lui şi de înţeleptul ce trăia în satul Navajo întocmai ca un călugăr, fiind totodată şi primul lui dascăl.

Retragerea lui din rîndul lumii nu era o soluţie. Pentru că **lumea nu exista cu adevărat.** Cu toate că ea era de fapt iluzia pe care Dumnezeu i-o hărăzise pentru a-i da prilejul de a cunoaşte înfruntarea.

El însă trebuia să acţioneze, să muncească, să îşi folosească forţa. Trupul lui musculos aproape că îl durea de atîta dorinţă de a fi pus în mişcare. Însă nu pentru a merge la război. Ci pentru a crea frumuseţea.

Cutreierînd la întîmplare străzile aglomerate ale Bangkok-ului, descoperise acea turnătorie în bronz, aflată chiar pe malul rîului. Poate că nu ar fi fost chiar atît de dornic să lucreze acolo, dacă nu ar fi simţit o dorinţă copleşitoare de a intra şi a rămîne în camera mică, plină de zgomote asurzitoare şi mirosuri înţepătoare.

La început, avusese de întîmpinat dușmănia unui vlăjgan care nu îl privise deloc cu ochi buni. Dar patronul fierăriei, cîntărindu-l pe Rambo din priviri de nenumărate ori, se lăsase ispitit de lăcomia de a-l plăti pe străin cu mai puțin decît pe ceilalți angajați. Convenise cu Rambo să îl supună la o probă, pentru a se convinge că știe meserie. Nu îi trebuiseră proprietarului decît două zile pentru a-și da seama ce chilipir dăduse peste el.

Zburau scîntei în toate părțile. Căldura aceea năucitoare scotea din trupul lui rîuri de sudori, ce îi năclăiau cămașa. Cînd mușchii săi puternici se încordau, stropi de transpirație cădeau pe fierul încins, pe care îl bătea el, făcîndu-l să sfîrîie.

Rambo voia din tot sufletul să își chinuie corpul, să îl obosească, pentru a uita.

De moartea lui Co.

De război.

De tot ceea ce se pricepuse el să facă mai bine și acum ura cît îi stătea în puteri.

Dar el **nu putea** să uite. Bubuiturile barosului ce izbea bronzul de pe nicovală îi aduceau mereu aminte de explozii și de rafale de mitralieră. Îi răscoleau chinuitor memoria, aducîndu-i în auz un zăngănit asemănător, al unui altfel de ciocan ce strivea un altfel de metal... Un baros uriaș ce lovea într-o pană înfiptă în spărtura unei stînci, din carera de piatră unde munceau deținuții. Și unde își ispășise și el pedeapsa de a fi îndrăznit să își susțină drepturile, intrînd în conflict cu nemernicul acela de polițist, căruia nu îi plăcuse defel cum arăta Rambo.

Izbi cu toată puterea.

Clang !...

Sngurul lucru pe care și-l dorea pe lume era liniștea.

Clang !...

Dar meditația îndelungată nu era de ajuns pentru asta.

Clang !...

Nici meseria aceea trudnică, învățată de la primul lui călăuzitor, nu fusese de ajuns.

Oare ce anume ar trebui să fac ? !...

8

Zumzetul mulțimii, care mișuna peste tot, făcea să reverbereze pereții halei. Larma răzbătea dincolo de toate ferestrele și ușile, ajungînd apoi pînă departe, la cocioabele ce se înșirau de-a lungul canalului. Lumina lăptoasă a neoanelor împrăștia noaptea, în fața barurilor și a lupanarelor.

Rambo, care sfîrșise munca la topitorie și o pornise către mînăstirea budistă, se opri locului. Trase adînc în piept mirosul peștelui putrezit, al verdețurilor și legumelor veștede de-acum, apoi simți izul pătrunzător, aparte, insinuant, al marijuanei.

Se întoarse spre locul de unde venea mirosul. Strigătele întețite păreau că se amestecaseră cu fumul acela inconfundabil.

Încruntîndu-se, își urmă drumul de-a lungul malului.

Însă creșterea neașteptată a zarvei îl făcu să rămînă din nou pe loc. Prin vălătucii groși ce năvăleau dinspre ușa halei, se iteau limbi subțiratice de lumină. Înăuntru, umbre lungi păreau că se răsucesc, se cocîrjează, se unduiesc, precum sufletele

păcătoșilor în flăcările iadului. Ca și atunci cînd se lăsase ispitit să intre pe ușa turnătoriei, Rambo se îndreptă spre depozitul acela.

Era o construcție uimitor de mare, atît în înălțime, cît și ca lărgime, cu pereții de fier complet ruginiți. Becuri chioare, bălăngănindu-se agățate de firele lor subțiri, aruncau pîlpîiri firave printre fuioarele de fum. Cel puțin cinci sute de oameni erau înghesuiți acolo, unul peste altul. Colcăiau peste tot, strigînd unul la altul, pufăind din trabuce groase de marijuana (numite „țigări tailandeze"), fluturînd pe deasupra capului pumnii strînși, plini de mărunțiș.

Patru orientali în costume țipătoare se așezaseră în fiecare colț al unui spațiu deschis, răcnind ca răspuns la chemările mulțimii, apucînd cu lăcomie grămezile de bani ale celor ce își încercau norocul, dar plătind înapoi (din buzunarul lor), cu mare nemulțumire. Erau cei ce organizau pariurile. Scena aceea îi aduse aminte lui Rambo de bătăile cu cocoși, de luptele dintre cîini și de coride.

Însă între cei patru pungași nu se aflau niște animale oarecare, ci chiar oameni. Bărbați puternici, cu trupurile dezgolite complet, în afară de bucățile de pînză din jurul șoldurilor. Mușchii încordați luceau, șiroind de sudoare, zbătîndu-se sub puterea furiei. Ochii lor se înfruntau cu ură.

Lîngă intrare, în partea dreaptă, se afla o ladă mare, de lemn. Rambo se urcă pe ea și, din poziția aceea, putu să observe că acei doi potrivnici erau desculți. Și în fiecare mînă țineau cîte un băț de opt inci lungime.

Un arbitru cu dinții îmbrăcați în aur începu să cîrîie ceva în microfon. Mulțimea răcnea din toate puterile cînd cei doi luptători se încleștau, se loveau cu picioarele sau se nimereau cu bîtele.

Rambo clătină din cap, dezgustat. Imaginația oamenilor nu cunoștea nici o limită în ce privea născocirea de noi forme de brutalitate, care să le facă plăcere. Genul acela de luptă era o combinație de box tradițional, box tailandez și **escrima** (un stil al artei marțiale filipineze, în care combatanții se foloseau de bîte scurte). Două forme de luptă pe viață și pe moarte fuseseră amestecate, pentru a stîrni gustul pentru joc al mulțimii.

Cînd unul dintre adversari reuși să îl pocnească pe celălalt peste falcă, făcîndu-l să sîngereze cumplit, Rambo se dădu jos de pe cutia pe care stătuse și ieși iarăși în noaptea amăgită cu neoane. Porni agale, uimitor de împăcat sufletește, de-a lungul canalului duhnind a pește putred.

De undeva, din beznă, mînăstirea părea că îl cheamă, îmbiindu-l la liniște.

9

Dar în seara următoare, după ce se obosise cît putuse la topitoria de bronz, se trezi deodată luînd-o iarăși pe lîngă canal, grăbindu-se să treacă — sau poate să ajungă acolo ? ! — pe lîngă acea hală, oprindu-se locului întocmai ca și cu o zi înainte, atunci cînd simțise fumul înțepător al marijuanei și auzise vocile întărîtate ale mulțimii.

Nici de data aceasta nu își înfrînă imboldul de a se duce într-acolo și apoi de a urmări lupta aceea, ce părea că se duce chiar în mijlocul iadului.

Apoi plecă, întocmai cum făcuse și cu o seară în urmă.

Însă în ziua următoare, parcă tîrît acolo de o forță mai presus de voința lui, merse iarăși.

Și în seara care urmă:
Și apoi iarăși și iarăși...

10

Își legă pe frunte o bentiță, care să oprească sudoarea să îi intre în ochi. Adversarul lui ședea ciucit în colțul din partea opusă. Nenumărate voci strigau cifrele pariurilor. În urechile lui Rambo părea că bat mii de tobe. Fumul înecăcios îi răscolea nările. Capul îi ardea îngrozitor. Parcă i s-ar fi mistuit și creierii.

Pentru a-și dobîndi liniștea pe care o dorea, trebuia să încerce orice.

Șezu și el pe vine, după regulile luptelor asiatice, trăgînd adînc aer în piept.

„Dacă nu m-aș fi luat în piept cu polițaiul acela, nu m-ar fi băgat în închisoare.

Nu m-aș mai fi întors în Vietnam.

Și nu ar mai fi murit nici Co."

Arbitrul cel cu dinții înbrăcați în aur, ieși degrabă din ring.

Adversarul lui Rambo, un tailandez înalt, mătăhălos, păși spre mijlocul arenei, plin de dispreț, gata să strivească pe inamicul ideal, pe unul dintre lepădăturile alea de albi, un netrebnic cu **ochii rotunzi.**

Rambo se feri de prima lovitură, pară o alta cu bățul pe care îl strîngea în pumn, apoi pivotă și izbi cu piciorul.

Dar nu lovi cu toată forța.

Ce naiba se petrece cu mine ?

Adversarul lui sări înapoi, evitînd mișcarea lui Rambo, apoi trecu în ofensivă, folosind o combinație cumplită — îl pocni pe Rambo în același timp cu bîta peste piept și cu un picior în șold.

Rambo se dădu în spate cîțiva pași, împleticindu-se, sfîșiat de durere.

Se simțea lipsit de orice putere.

Dar celălalt se năpusti asupra lui cu o rafală ucigătoare de lovituri cu bățul și cu picioarele.

Pe fruntea lui Rambo începură să se prelingă șuvițe de sînge.

Corpul lui nu voia să mai răspundă comenzilor. Primi iarăși o lovitură de picior și o bîtă. Și iarăși!...

Se retrase pas cu pas, ridică mîinile să se apere, însă voința lui nu păru că se deșteaptă defel.

Din nou, ciomagul se abătu peste pieptul lui musculos. Rambo expiră, încercînd să își asculte imboldul de a ataca, la rîndul lui.

Dar pur și simplu nu reuși să își impună asta. Și dintr-odată pricepu de ce anume venise el acolo — **tocmai pentru a nu da frîu liber diavolilor din el, pentru a nu face ceea ce ura el cel mai mult.** El nu venise acolo ca să lupte.

Nu voia decît să fie pedepsit.

Pentru ceea ce era el de fapt.

Pentru că se luase la hartă cu polițaiul acela.

Pentru că de la el începuse lanțul întîmplărilor ce aveau să ducă la moartea lui Co.

Privi spre mulțime, cu ochii împăienjeniți de sînge. Aproape să se prăbușească sub loviturile celuilalt, zări deodată, undeva, un bărbat cu o înfățișare mult prea neobișnuită ca să nu fie observat din prima clipă.

Străinul răsărea din mulţime cu mai bine de un cap. Era îmbrăcat în uniformă militară americană. Da, un adevărat uriaş în mijlocul unui întreg popor de prichindei orientali.

Chipul acestuia era prelung, cu fălci puternice, parcă de viezure, însă avea o frumuseţe dură, bărbătească. Îl privea pe Rambo cu îngrijorarea oricărui luptător priceput, care îşi vede camaradul prins într-o bătălie ce îl va ucide. Da, străinul se uita la Rambo cu neînduplecarea unui comandant nemulţumit de subordonatul lui, dar în acelaşi timp avea în ochi o dragoste părintească pentru cel din ring.

A, nu, asta nu se poate !..., îşi zise luptătorul, uluit la culme.

11

Samuel Trautman, colonel în armata Statelor Unite, la Trupe Speciale, asista la acea scenă cu sufletul chinuit de un sentiment de milă amestecată cu disperare, dîndu-şi seama că acela pe care îl iubea ca pe un fiu se lăsa bătut măr, aproape fără să mişte un deget.

Fiecare lovtură dată lui Rambo îl îndurera şi pe Trautman în aceeaşi măsură. Colonelul se identificase într-atît cu cel din arenă, încît simţea chiar şi gustul sărat al sîngelui ce şiroia pe buzele celui stîlcit în pumni şi picioare. Dezamăgit, mai întîi voi să plece.

Era prea mult pentru el să îl vadă pe cel mai bun elev al lui (şi cu adevărat cel mai grozav soldat pe care avusese cinstea să îl întîlnească el pînă atunci) cum se lăsa pur şi simplu zdrobit. Oare cum Dumnezeu ostaşul acela, care primise cea mai înaltă

distincţie a ţării sale pentru fapte de arme = Medalia de Onoare a Congresului Statelor Unite ale Americii — refuză cu atîta îndîrjire să se dovedească precum era el de fapt, să dea ascultare nemaipomenitelor lui instincte şi deprinderilor sale învăţate în timpul antrenamentelor neînchipuit de grele şi îndelungi ? !... Cum de nu dorea chiar deloc să demonstreze ceea ce ştia atît de bine ? !...

Însă Trautman ştia că nu va îndrăzni defel să se smulgă de acolo. Nu putea să se lase influenţat de slăbiciunea de o clipă. Nu avea dreptul de a irosi singura şansă a acelui erou de a redeveni cel ce fusese, de a-şi redobîndi respectul faţă de sine însuşi.

„Trebuie neapărat să rămîn aici, să îl veghez; îşi zise Trautman. N-o să-l scap din ochi nici o clipită. Cînd Rambo a dat cu ochii de mine s-a ruşinat, am băgat eu de seamă. Deci nu vrea ca eu să fiu martor la ceea ce are el de gînd să facă din propriul lui trup, cu propria lui voinţă.

Dar, dacă o să stau aici şi o să îl urmăresc întruna...: Dacă o să-mi arăt dispreţul faţă de măcelul ăsta nesăbuit..."

12

Ruşinat, Rambo îşi întoarse repede privirea de la colonelul care nu îl scăpa din ochi deloc. Însă pe dată, o nouă lovitură în umăr îl răsuci cu faţa spre Trautman, aşa că fu nevoit să se uite la acesta.

Samuel Trautman îşi mijise pleoapele, dezamăgit crunt. Ca nişte lasere, uităturile lui îi răscoleau sufletul lui Rambo.

Nu ! ! !...

O cumplită izbitură în stomac îl făcu să se îndoaie de mijloc. Cu faţa aplecată spre podea, rănitul rămase, orbit de sîngele ce curgea şiroaie de pe fruntea lui, îngroşînd băltoaca închegată pe betonul rece de sub picioarele sale.

Însă simţea privirile dispreţuitoare ale lui Trautman cum încă îl sfredelesc.

O altă lovitură puternică, de data asta peste rinichi, îl făcu să se cutremure. Durerea devenise de nesuportat. Aproape se prăvăli pe ciment.

Mulţimea întărîtată răcnea întruna. Însă pe deasupra bubuitului acela asurzitor, iscat de glasurile tailandezilor, o voce de tunet strigă aproape gîtuită de furie :

— Fir'ar al dracu' de ceas ! John, revino-ţi !...

În timp ce vicleanul său potrivnic îl împungea iarăşi în coaste cu bîta, Rambo îşi dădu seama că în sufletul lui se stîrneşte mînia.

Cu un an în urmă, după ce fusese ucisă Co, furia cu care îi hăituise pe cei răspunzători fusese atît de cruntă, încît crezuse atunci că s-a lecuit de acel simţămînt pe vecie. Dorinţa lui de răzbunare îi dăduse puteri.

Sau cel puţin aşa îşi închipuise el pe moment. Pentru că acum realiza că de fapt acea ură mocnită nu îl părăsise nici o clipă măcar. Meditaţiile lui îndelungate şi munca istovitoare îi mai potoliseră întrucîtva mînia, o ţinuseră în frîu, o dezamorsaseră pentru o vreme.

Ceea ce nu se mai întîmpla în acele minute. Ceva păru că explodează înlăuntrul lui.

O furie îngrozitoare îi copleşi sufletul.

Pară o lovitură ce îi ţintea dinţii, se feri de o alta care voia să îl nimerească în vintre şi izbi partea de dinafară a coapsei adversarului său, în vre-

me ce acesta trecea în viteză pe lîngă el. Lovitura lui, bine plasată, rănise un nerv muscular. Imediat, pe chipul potrivnicului său apăru expresia unei cumplite suferinţe. Tailandezul se dădu înapoi, încercînd să îşi folosească mai mult piciorul teafăr, străduindu-se să atragă atenţia lui Rambo cu un băţ îndreptat spre ochi, pentru a mai cîştiga cîteva secunde preţioase, în care pulpa vătămată să îşi revină din amorţeală şi să îşi recapete mobilitatea.

Rambo se răsuci ca un pivot, ferindu-se şi îl pocni şi în celălalt picior. Dar duşmanul lui intui mişcarea şi îl plesni tare cu băţul peste încheietura mîinii. Unul dintre beţele lui Rambo căzu pe podele. Surprins, rezistînd imboldului de a-şi prinde mîna rănită să o dezmorţească, Rambo sări înapoi, evitînd o altă izbitură.

Dar rănile slăbiseră trupul lui Rambo, îi secătuiseră din puteri. Ochii, împînziţi de valurile de sînge, nu mai erau capabili să aprecieze corect distanţele. Cînd aruncă înainte băţul, acesta abia şterse umărul adversarului. Tailandezul tresări. Masca suferinţei ce stăruise pînă atunci pe chipul lui fu înlocuită cu rînjetul acela necruţător, căci piciorul vătămat îşi revenise din amorţeală.

Rambo se feri de un nou atac, însă se ciocni de zidul strîns al mulţimii ce urla, înnebunită. Dezechilibrîndu-se, căzu pe ciment, se rostogoli la iuţeală, să scape de o lovitură drept în faţă, apoi ţîşni iar în picioare. Se dădu în lături, şi se trezi din nou printre spectatori. De data aceasta, oamenii îi făcură loc, încurajîndu-l, în vreme ce el se văzu dus de avîntul pe care îl luase, şi se izbi strașnic de un perete al halei. Metalul ruginit zăngăni de parcă ar fi fost gata să se desfacă în bucăţi.

Tailandezul atacă din nou. Prin perdeaua de sînge, Rambo nu mai zărea decît o siluetă nedeslușită și umbrele bețelor.

— Pentru numele lui Dumnezeu, trezește-te, John ! ! !, răcni colonelul.

Cu un strigăt de luptă asurzitor, Rambo se desprinse de peretele metalic. Pivotînd continuu, porni să lovească fără cruțare, forțîndu-l pe adversar să bată în retragere.

Tailandezul sări într-o parte, evitînd o lovitură ce țintea chiar coapsa lui vătămată. Apoi se îndoi de mijloc, secerat de un pumn drept în plex. Capul i se dădu pe spate, fulgerat de un băț ce îi rupse clavicula.

Rambo seceră dintr-o lovitură piciorul încă teafăr al dușmanului. Cînd acesta se prăbușea, îl pocni și în ceafă. Fruntea celui înfrînt se zdrobi de ciment.

Iar tailandezul rămase acolo, aproape leșinat, gemînd întins într-o baltă de sînge.

13

Urletul mulțimii stupefiate izbucni ca o explozie întîrziată. Imensa hală deveni un adevărat haos, în care se amestecau de-a valma chipuri extaziate, mîini care fluturau încoace și încolo, bani dați sau luați, pariuri cîștigate sau pierdute.

Rambo nici nu mai dădu atenție la cele ce se petreceau în jurul lui. El nu avea ochi decît pentru un singur om din acea încăpere — pentru Trautman, care îl ațintea cu privirea încă și mai tare ca înainte, însă de data aceasta mulțumit, clătinînd din cap cu respect și înțelegere.

Neauzit, rosti doar din vîrful buzelor :

— Bine lucrat, John.

Rambo își întoarse privirea către podele. Adversarul lui învins, însîngerat ca o viță tăiată la abator, rămăsese acolo, scîncind și încovrigîndu-se de durere.

N-am avut deloc intenția de a-ți face vreun rău, îi spuse în gînd Rambo.

Ba dimpotrivă.

Tu trebuia să-mi dai durerea.

Lăsîndu-se pe vine, Rambo îi atinse ușor spinarea încovoiată de suferință, șiroind de sudori reci.

Îmi pare rău.

Dar durerea ce se răzvrăti în încheietura mîinii lui, în rănile de pe frunte, îi aduse aminte că omul ce zăcea acolo, pe beton, făcuse tot ce îi stătuse în puteri ca să îl zdrobească.

„Ai avut parte de cel mai bun meci din viața ta. Asta e."

Rambo se ridică în picioare, ignorînd în continuare mulțimea aceea înfierbîntată. Cineva îi întinse un ghemotoc în mînă, însă el nu-l luă în seamă. Tot ceea ce reușea să observe — și încă foarte clar — era chipul lui Trautman, care îl privea mai departe, plin de mîndrie.

Rambo își croi drum prin adunătura aceea, împingîndu-i cît colo pe cei care plăteau pariurile. Își luă pantalonii și cămașa de bumbac de care se dezbrăcase înaintea luptei. Fără să se mai ostenească să se îmbrace, se aruncă prin valul de oameni, spre ieșire, abia zărindu-i în treacăt pe următorii doi luptători care aveau să se strivească în pumni de dragul mulțimii însetată de sînge.

Ieși din hală, scăpă de vălătucii fumului de marijuana și trase adînc aer în piept, umplîndu-și plămînii cu miasmele de pește putrezit.

Luminile lăptoase ale neoanelor din fața barurilor și bordelurilor îi răniră ochii împălenjeniți de sînge.

„Ce naiba fac eu aici ?

Te rog, nu ! ! ! Trautman, te rog, nu veni după mine ! Nu vreau să mă vezi în halul ăsta ! Nu vreau !..."

— Johnny, așteaptă o clipă !

14

Rambo îngheță. Zgomotul asurzitor al mașinilor și oamenilor ce cutreierau prin noapte dispăru. Lumea dimprejurul lor se evaporă și ea, ca prin farmec. De-acum nu mai exista decît el și Trautman.

Șiroind de sînge, strîngînd în pumni hainele și ghemotocul acela la care nici nu se uitase, Rambo se întoarse alene.

Se strădui să își ascută privirea, să străpungă acea pînză purpurie ce îi acoperea ochii, pentru a reuși să îl vadă clar pe fostul lui comandant, pe care îl iubea ca pe un tată.

— Bine..., încuviință el.

Își îndreptă umerii uzi de sudoare și de sînge deopotrivă.

— Și nu mi-am dorit niciodată să mă vedeți așa. Dar acum sînt civil, ca oricare. Nu mai intru în atribuțiunile dumneavoastră.

— John, între noi doi există o relație mult mai importantă decît simplele atribuțiuni...

— Și care anume relație este aceea ?

— De familie.

— Mda. Așa e..." grăi Rambo cu voce răgușită și simțind că i se pune un nod în gît.

Umerii îi căzură iarăși, vlăguiți. Apoi își mai reveni și îl întrebă pe Trautman :

— Pînă la urmă de ce vă aflați aici ? Cum de m-ați găsit ?

— Să o luăm de la bun început, John. Mai întîi îmbracă-te. Acolo, înăuntru, arătai grozav, dar aici...

Colonelul înălță din umeri, nemaiștiind ce să zică.

Lui Rambo aproape că îi veni să zîmbească spunînd :

— Presupun că faceți aluzie la faptul că nu mai sînt în uniformă.

Își trase cămașa peste toată sudoarea aceea năclăită de sînge. Își scoase legătura de pînză din jurul șoldurilor, își puse o pereche de chiloți pe care îi avea în buzunarul pantalonilor, apoi îi îmbrăcă și pe aceștia.

Însă pe cînd făcea astfel, își dădu seama că ghemotocul pe care i-l îndesase în palmă tailandezul necunoscut, era de fapt un teanc de bancnote autohtone, care valorau vreo două sute de dolari americani. Era răsplata lui pentru că învinsese în luptă.

— Ieftin preț mai are sîngele..., zise el cu amărăciune.

— Te-ai îndoit vreodată de asta ? replică Trautman.

— Nu, încuviință Rambo. Niciodată. Dar v-am întrebat... cum anume ați dat de mine ?

— Am și eu metodele mele, răspunse colonelul ridicînd iarăși din umeri.

— În traducere directă : m-ați urmărit îndeaproape.

— Trebuia să ținem cumva legătura. Trebuia să știu ce faci tu.

— De ce ?

— Pentru că noi doi sîntem apropiaţi sufleteşte.

— Domnule, cu tot respectul pe care vi-l datorez, vă rog să mă lăsaţi în pace.

— Acum e rîndul meu să întreb.

— Ce anume ?

— **De ce ?**

Trautman se apropie de Rambo. Înălţă mîinile de parcă ar fi voit să îl prindă de umerii largi.

— De ce ţii cu tot dinadinsul să te autodistrugi?

— De ce nu ?

— John, tu eşti un caz cu totul deosebit.

Rambo pufni dispreţuitor.

— Special ! întări colonelul. După ce ai trecut prin iadul acela din Vietnam acum un an, după ce eu te-am întrebat cum ai de gînd să-ţi duci viaţa de atunci înainte şi nu am primit nici un răspuns; decît cîteva vorbe („ca orice om normal"), mi-am zis că e cel mai bun lucru să ştiu ce faci în fiecare clipă şi acum mă bucur din suflet că am procedat întocmai.

Rambo ridică mîna plină de bancnote şi rosti, ironic :

— Păi, de pildă, tocmai mi-am cîştigat existenţa!

— Lăsîndu-te hăcuit cu bună ştiinţă.

— Şi care-i diferenţa ? zîmbi Rambo.

— Ca de la cer la pămînt. Doar ţi-am spus : tu eşti un „**special**".

— Un **ucigaş** special ?

— Nu un ucigaş. Un **luptător.**

— Tot nu văd care-i deosebirea.

— Mda, ştiu asta. Tocmai aici e necazul cel mare.

Abia acum colonelul îl prinse pe Rambo de umeri.

— Prietene, eşti unul dintre cei mai grozavi soldaţi pe care i-am întîlnit în viaţa mea. Acum nu e momentul cel mai nimerit pentru a-ţi spune de ce mă aflu aici. Eşti obosit. Trebuie să-ţi vindeci rănile. Dar mîine, o să îţi cer un serviciu.

— Nu vreau să ascult nici măcar o clipă !

— Nici nu ştii despre ce este vorba.

— Îmi dau seama oricum. Şi înseamnă mult mai multă suferinţă decît cea pe care am îndurat-o eu astă-seară.

— Nu te poţi împotrivi destinului.

— Budiştii nu cred în destin.

— Dar, în schimb, budiştii nu ţin seama de trecut, îl contrazise Trautman. Nu recunosc consecinţele faptelor anterioare. Budistul nu crede decît în **prezent.** Dar, prietene, **exact în momentul ăsta** ne aflăm într-o situaţie aproape fără de ieşire. Aşa că eu îţi propun să ne întîlnim mîine şi să mă asculţi cu atenţie. Poate că — vezi bine, spun numai **poate** — eu cunosc o cale de a-ţi salva sufletul.

— Mă îndoiesc profund, răspunse Rambo. Dar numai aşa o să vă daţi seama că nu am uitat nimic din cele cîte m-aţi învăţat. Aflaţi deci că ştiam dinainte că eram urmărit. Nu-mi trecea prin cap cine a dat ordinul ăsta. Ca să fiu sincer, nici nu îmi păsa în vreun fel. Dar **codiţa** mea era un tip foarte bine antrenat. Bineînţeles nu putea să înşele pe unul instruit de dumneavoastră, dar era bine pregătit. Merită o gratificaţie.

Rambo se întoarse spre conul de umbră ce se întindea de-a lungul malului năpădit de miasmele peştelui stricat.

— Vino-aici, puştiule.

Nici o mişcare nu răspunse chemării lui.

— Am zis să vii aici, puștiule. Ia uită-te : două sute de dolari americani. Gîndește și tu puțin : e mai mult decît poți tu să cîștigi sau să furi într-un an de zile.

Nici un foșnet măcar.

— OK, făcu Rambo. Dacă tu nu-i vrei, atunci or să-i cheltuiască peștii.

Ridică mîna, ca și cum ar fi avut de gînd să arunce bancnotele în canal.

Din beznă se auziră pași. Un băiețandru mic de înălțime, slăbănog, un tailandez, se zări venind spre ei de pe alee.

Rambo zîmbi.

— Ia-ți și tu un cornet de înghețată..., glumi el.

Puștanul se apropie temător, se codi, parcă ferindu-se în permanență să nu i se facă vreun rău, se dădu cîțiva pași cînd într-o parte cînd într-alta, apoi se repezi ca un uliu, smulse ghemotocul de bani și o luă la sănătoasa, pierzîndu-se în noapte.

Rambo se întoarse mulțumit către colonel.

— John, întotdeauna am susținut că ai farmecul tău, vorbi acesta.

— Ei, sigur, sigur...

Rambo se depărtă de el, intrînd pe aleea întunecată.

15

Deși peste Bangkok se lăsase o pînză deasă de ceață, soarele aurea cu voioșie dimineața aceea. Trautman scruta împrejurimile, șezînd comod pe bancheta unui taxi ce abia se strecura prin aglomerația de biciclete, motorete, motociclete, triciclete, ricșe, autobuze și automobile de tot soiul. Aerul părea atît de des, de apăsător, încît își stăpîni impulsul de a deschide geamul mașinii, în pofida zăpușelii înfiorătoare ce stăruia înăuntru. Sudoarea îi îmbibase toată uniforma. Ca să nu se enerveze, se apucă să studieze pe îndelete vînzătorii de la tarabele de pe trotuar, mirîndu-se cum de nu erau aceștia striviți de mulțimea ce se vînzolea de colo-colo în valuri uriașe.

Vocea, de obicei plăcută, a omului de lîngă el, se auzi cumplit de obosită și sîcîită :

— În ritmul ăsta, o să ne trebuiască încă vreo oră să ajungem. Ar fi fost mai bine dacă mergeam pe jos.

— Cinci mile ? !...

— Un minunat exercițiu pentru fortificarea organismului. Cînd eram la Washington, făceam jogging în fiecare dimineață pe malurile Potomac-ului.

— Atîta doar, că aici ne aflăm la Bangkok, îi aminti Trautman. Un oraș îmbîcsit de monoxid de carbon. Nu ți-ar place defel o plimbare pe străzile astea.

Însoțitorul lui, un bărbat de vreo patruzeci și cinci de ani, îmbrăcat civil, într-un costum gri, sobru, își trecu un deget pe sub guler, încercînd să mai lărgească strînsoarea.

— Nici în cutia asta de tinichea, în care curge transpirația pe tine de înnebunești, nu e prea grozav. Spune-i șoferului să dea drumul instalației de aer condiționat.

— Probabil că nici nu funcționează. Iar dacă ar fi în bună stare, mă îndoiesc profund că individul m-ar asculta. Aparatul consumă benzină, iar

pe-aici nu se prea găseşte combustibil pe toate drumurile. Vezi bine cum decuplează motorul ori de cîte ori sîntem prinşi într-o coloană de maşini. Căldura e problema noastră personală, nu a lui. El unul e obişnuit cu temperatura asta.

Civilul îşi şterse fruntea asudată cu o batistă mare. Era un tip scund, de vreun metru şaizeci înălţime, cu o uşoară tendinţă de îngrăşare, păr grizonat, tuns cu îngrijire şi ochi iscoditori, dar reci, de birocrat.

— Sper că merită efortul ăsta. Crezi că o să-l intereseze propunerea noastră ?

— Depinde, spuse Trautman după un răgaz scurt.

— Depinde de ce ?

— De cît de mult reuşeşte el în momentul de faţă să se dezică de ceea ce este cu adevărat.

Taxiul mări viteza. Şoferul observase o breşă în coloana de maşini, aşa că folosi imediat spaţiul liber, apoi vină pe o stradă lăturalnică. Zece minute mai tîrziu, se năpusti cu automobilul într-un grup de biciclişti, aproape strivind o femeie ce împingea un cărucior plin cu zarzavaturi, şi ajunse într-un cartier industrial aproape numai dărîmături, aflat pe malul apei.

Trautman coborî. Deasupra lui, fuioare groase de fum se învălmăşeau ţîşnind din burlanele unei clădiri mari, îmbîcsită de funingine.

— Să nu care cumva să uiţi : nu înghite în nici un fel răhăţişurile alea de linguşeli, îl avertiză el pe civilul care îl însoţise.

— Nici o grijă din partea asta. Meseria mea e să fac răhăţişurile să miroasă mai îmbietor decît florile de măr.

— Ascultă aici la mine ; nu-i chiar aşa cum crezi. Se prinde imediat de figurile astea.

Intrară. Trautman îi explică patronului, în tailandeză, de ce anume veniseră ei acolo.

Metalul aşezat pe alt metal şi izbit cu putere zăngănea tot mai cumplit, pe măsură ce străbăteau atelierele unde bronzul era gravat şi şlefuit. Cu cît se apropiau de secţia turnătorie, cu atît creştea şi căldura aceea îngrozitoare. Sudoarea şiroia pe faţa colonelului.

Celălalt se opri, uluit peste măsură.

— Sfinte Dumnezeule, nu cumva ăsta e ?

Un bărbat cu un trup extraordinar — un occidental, al cărui spate era tot numai gheme de muşchi zbătîndu-se întărîtaţi de trudă — bătea cu un baros uriaş o bucată de bronz înroşit în foc, sprijinită pe o nicovală veche de cînd lumea.

Samuel Trautman încuviinţă din cap, foarte mîndru.

— Nici nu-mi închipuiam..., bîigui civilul, în culmea mirării.

— Ţi-am spus, doar...

— Credeam că totuşi exagerezi.

— Ba dimpotrivă. E un tip dintr-o bucată.

Vorbele colonelului abia se auzeau din pricina zgomotului infernal stîrnit de loviturile lui Rambo, ce se lupta cu fierul incandescent.

— Mai bine tu rămîi aici.

— Dar, pentru numele lui Dumnezeu, de ce ? Doar eu ştiu mai multe despre misiunea asta.

— Da, dar nu-l ştii pe el.

16

Deşi stătea cu spatele întors spre intrarea topitoriei, cu toate că zgomotul asurzitor al bronzului pe care îl lovea cu ciocanul acoperea toate celelalte

sunete, Rambo simți apropierea întrușilor. Îl privi pe tailandezul care aţîţa focul sub foale şi observă bănuiala de pe chipul acestuia.

E clar, sînt oameni albi, — „ochi rotunzi", cum le spune el — conchise Rambo. Puse barosul deoparte şi se întoarse spre Trautman, care se îndrepta către el.

Colonelul închină capul, respectuos, în semn de salut.

— John...

— V-am spus doar să nu veniți aici, domnule...

— După cîte vezi, nu eşti singurul încăpăţînat de pe lumea asta...

— Pentru numele lui Dumnezeu...

— John, nu aş fi venit dacă nu aş fi crezut într-adevăr că tot ceea ce aş dori să asculți este de mare importanţă. Dar acum am un motiv încă şi mai însemnat pentru a fi aici.

Rambo aşteptă, tăcut, continuarea spuselor celuilalt.

— Şi acela eşti **tu**, îl lămuri colonelul.

Rambo se îndreptă de şale, iar muşchii puternici se zbătură ca niște şerpi descolăciți.

— De-acum sînt lăsat la vatră. Nu mai sînt sub ordinele dumneavoastră.

— Noi doi am trecut prin multe împreună.

— Da, încuviinţă Rambo. Prin mult prea multe!

— Eu te-am instruit. Eu sînt răspunzător. **Pentru soarta ta. Şi în faţa ta.** Dacă te mai afli sau nu în serviciul armatei nici măcar nu contează. Legătura dintre noi doi este în primul rînd **afectivă.**

— Doar v-am rugat aseară să nu îmi cereți asta! Eu unul nu mă mai întorc acolo.

— Aseară mi-ai mai spus că o să asculți despre ce anume este vorba.

— Nu, dumneavoastră nu aţi vrut să auziţi ce am zis ! Pentru că eu am spus că **nu o să ascult** nici o clipă !...

— Fir'ar al dracului să fie ? ! Ia adună-ţi minţile şi uită-te la tine ! Uită-te la **ce faci** cu tot ce însemni tu ! Te iroseşti în van de bunăvoie ! Pentru că dacă nu o să accepţi, nici nu o să **fii** ceea ce eşti cu adevărat !

— Şi de ce ar trebui să fiu ceea ce urăsc eu cel mai mult acum ?

— Aici nu e vorba de ură, ci **de o confuzie. Acceptă** !

— Ce, destinul meu ? Doar v-am spus aseară că **eu nu cred** în destin.

— Da, tocmai aici e buba.

Se înfruntară din ochi, pentru cîteva clipe.

— John, îţi cer o mare favoare. Aş vrea să discuţi cu cineva.

— Cu conţopistul ăla în costum gri, care stă în uşă ca un popîndău ?

Trautman ridică mîinile a neputinţă.

— Ce putere am eu ? Sînt nevoit să conlucrez cu statul. Dar ceea ce are el să îţi povestească **e foarte important.** Te rog să îl asculţi. Te rog ca prieten. Ascultă-l doar. Şi după ce termină de pălăvrăgit, trimite-l la mama dracu', dacă aşa voieşti. Dar acordă-mi favoarea de a...

— Bine, admise Rambo, încruntat.

— Cuuum ? se minună Trautman, nevenindu-i să creadă.

— O fac pentru dumneavoastră. De fapt, nu-i mare lucru. Vorbele nu costă nimic. Dar, domnule colonel, — Rambo şovăi o clipă — dacă o să-l refuz...

— Da ?...

— Vreau să fiți sigur că nu vreau să vă jignesc în vreun fel.

— Mi se pare corect.

Trautman răsuflă ușurat.

— Însă, apropo de afacerea cu pricina : chiar trebuie **să asculți cu atenție,** John. Promiți ?

— Vă dau cuvîntul meu de onoare. Dar vă anunț că limbricul ăla ar trebui să fie al naibii de convingător.

— Ei, de acum înainte, e treaba **lui** să te convingă.

Colonelul zîmbi subțire, încrezător.

— Pe dumneavoastră, domnule, vă cred fără drept de tăgadă, cînd îmi spuneați că merită să aud propunerea asta. Și sper să nu regret.

— Asta e tot ce îți cer, John. Ai încredere în mine.

Sîcîit, Rambo se apropie agale de omul cu privire pătrunzătoare. Acela reprezenta tocmai societatea de care Rambo încercase să fugă cît mai departe.

— Dumnealui e Robert Briggs, îl prezentă Trautman. Vine din partea Departamentului de Contraspionaj al Statelor Unite.

Rambo scăpă un „aha".

— Este detașat la ambasada noastră de-aici, din Bangkok, dar sfera lui de influență...

— Nu e nevoie să dai explicații, i-o tăie Briggs.

— ... este mult mai întinsă. El m-a ajutat să dau de urma ta, sfîrși Trautman.

— De ce ? se interesă Rambo.

— Să zicem — zîmbi Briggs — pentru faptul că oamenii de valoare sînt greu de găsit.

Își șterse fruntea transpirată cu batista.

— Nu putem să stăm de vorbă altundeva, într-un loc mai confortabil ? propuse el.

Rambo dădu din cap, cu hotărîre.

— Nu, îmi pare rău. Eu am de lucru aici.

Briggs se încruntă, descumpănit, apoi își șterse iarăși fruntea de sudoare.

— În cazul acesta, spune-i să plece, îi zise el lui Rambo, arătînd spre ucenicul tailandez. Nu vreau să răsufle nimic din ce o să discutăm.

Rambo îi adresă cîteva cuvinte în tailandeză, iar ucenicul părăsi încăperea. Rambo oftă, iritat.

— Ei, și acum să aud despre ce anume este vorba... Doar v-am anunțat că am de lucru.

— Păi dacă așa ai de gînd să te porți și în continuare... , se răți la el birocratul. În urmă cu șai'ș'pe zile un ziarist independent, colaborator al Televiziunii, a dispărut fără urmă în Afganistan. El și echipa lui făceau un film documentar, așa că au încercat să ajungă în zona unde se duc luptele.

— Un ziarist independent ? !

— Da. Ce-i cu asta ?

— Să înțeleg că era doar un pretext. De fapt era de-al vostru, nu-i așa ? Era agent al serviciului de contraspionaj.

Briggs se uită mai întîi la Rambo, apoi la Trautman, apoi iarăși la Rambo.

— Am toată încrederea în dumneata. Așa este, ai dreptate. Era omul nostru. Misiunea lui era să livreze acolo arme și medicamente de care rebelii afgani aveau neapărată nevoie. În drumul lui trebuia să culeagă informații, să fotografieze, să adune dovezi despre atrocitățile sovieticilor și orice mișcare a acestora. Noi credem că plănuiesc acum o ofensivă de mare întindere împotriva răsculaților.

Dar datele care trebuiau să ne parvină de la agentul respectiv nu au mai ajuns. Așa că am fost nevoiți să admitem faptul că el și ajutoarele lui au fost descoperiți. Sîntem nerăbdători să aflăm adevărul într-un fel sau altul.

— Pricep, rosti Rambo.

— Existența unei întregi națiuni cinstite, fără de vină, se află acum pe muchie de cuțit. Și, probabil că așa se întîmplă în toată zona aceasta.

— Am zis că pricep. Dar oricum asta nu-i deloc treaba mea.

— Ceeee ? !

— Nu am nici o legătură cu războiul ăsta.

— John, luptătorii aceia care își apără libertatea înfruntă cele mai sofisticate arme din lume aproape cu mîinile goale ! Singurele ajutoare pe care le au sînt niște pușcoace de vreo cincizeci de ani ! se indignă Trautman.

— Și ce au de-a face toate astea cu dumneavoastră, domnule ?

— Eu am de gînd să mă alătur lor.

Lui Rambo parcă îi căzu cerul în cap.

— A, nu, zise el la iuțeală. Dumneavoastră...

— John, oamenii aceia cred în libertate. Ce mama dracu' aș putea să fac altceva ?

— Dumnevoastră ați luptat în războaiele duse de țara în care v-ați născut. V-ați cîștigat medaliile pentru vitejia de care ați dat dovadă ! Lăsați-i pe găozarii ca ăsta — arătă spre Briggs — să trimită pe altcineva care să fie măcelărit.

Rambo se îndreptă către forja lui.

— John, vreau să vii și tu cu mine ! Să conduci tu misiunea asta !

— Chiar aveți impresia că sînt bătut în cap ? se enervă Rambo. Un colonel al armatei americane nu poate risca să se aventureze în Afganistan. Dacă ați fi prins, rușii ar face un tămbălău pe chestia asta... Ar fi ca și cum ar cîștiga o bătălie. Capturarea dumneavoastră acolo ar distrage atenția întregii lumi de la ce fac netrebnicii aceia în amărîta aia de țară. Națiunile Unite ar...

Trautman clătină din cap, dezaprobator.

— Eu nu o să trec granița. Misiunea mea este să rămîn în Pakistan și să instruiesc refugiații afgani care or să se întoarcă în patria lor să lupte.

— Și atunci eu ce ar...

— Să treci granița în fruntea unei trupe de afgani, să afli ce anume s-a întîmplat cu ziaristul acela și să termini ce a început el. Să fotografiezi. Să aduni probe pentru a dovedi că rușii pregătesc o ofensivă. Să culegi informații despre ticăloșiile pe care le săvîrșesc. Orice lucru, cît de mic, care ar putea să stîrnească opinia publică mondială împotriva invaziei.

— Fotografii ? Parcă am mai auzit undeva chestia asta... Nu-i așa ? Și ultima oară cînd am fost trimis se părea că trebuia să fac același lucru. Dar guvernul mi-ar acorda tot sprijinul, dacă aș accepta ?

Trautman dădu din cap, negativ.

— Este o misiune strict secretă.

— Păi sigur. Întocmai ca și data trecută, ce vă spuneam eu ? !... Dacă pun ăia gheara pe mine, trebuie să mă dau drept mercenar. Oficialitățile or să se facă, firește, că nici prin vis nu au auzit de mine și n-or să se ostenească să-mi dea o mînă de ajutor. Mulțumesc frumos, dar mai bine uitați ce mi-ați spus. Am mai luat eu plasa asta, domnule. Și nu-mi miroase a bine.

Briggs înalță mîinile către ceruri, uluit:

— Mi s-a zis că voi avea prilejul să cunosc un soldat nemaivăzut !

— Nu, nu sînt eu ăla, îl liniști Rambo. Eu nu mai însemn nimic de-acum. Războiul meu s-a sfîrșit.

— Ei, sigur, îl aprobă Briggs. E-adevărat, acum nu se duce nici o bătălie în care să se amestece America. Dar dacă o să vină timpul ei mîine ?

— Mîine nu există.

— Așa crezi dumneata. Mîine — chiar dacă îți vine să crezi sau nu — noi toți vom fi poate implicați în mult mai multe decît îți închipui.

— Eu în nici un caz.

Rambo se depărtă.

— Dar... , obiectă Briggs.

— Eu unul mi-am făcut datoria, continuă Rambo. Acum e rîndul altcuiva.

Îl privi întristat pe colonelul Trautman.

— Singurul lucru pe care mi-l doresc este să nu fie rîndul dumneavoastră, domnule. Nu-mi purtați pică, nu-i așa ?

Respiră greu, încordat.

— Pe cuvîntul meu, John. Nimic din toate astea nu le-am luat drept jignire sau rea-voință.

Rambo simți că i se rupe sufletul.

— Mulțumesc.

Înghiți nodul dureros ce i se pusese în gît și părăsi încăperea.

17

— Ei bine...

Briggs rosti aceste cuvinte pe un ton de cumplită batjocură.

— Ar fi trebuit să mă previi că eroul tău e de fapt o biată primadonă fandosită. E cît se poate de limpede că ne-am pierdut vremea degeaba cu el.

— Are tot dreptul să refuze, îl domoli Trautman. Nu e deloc obligat să mai dea ascultare ordinelor nimănui.

— Pur și simplu m-a făcut să îi cerșesc bunăvoința.

Colonelul ridică neputincios din umeri.

— Am încercat cît am putut. Dar n-a mers. El unul și-a cîștigat dreptul de a fi lăsat în pace de toată lumea. Nimic nu-l poate obliga să-și pună pielea în saramură, dacă nu are chef.

— De-asta ziceam eu că ne-am pierdut vremea degeaba. Își asuma și el niște riscuri, nu ? Dar poți să bagi mîna în foc că nu vrea nici în ruptul capului. Fir'ar al dracu' de ghinion ! Luptătorul ăsta al tău și-a cam pierdut curajul.

— **Ce mama dracu' tot îndrugi tu acolo ?** se enervă colonelul.

— Misiunea aia de-acum un an a fost mult prea dificilă pentru el. L-a înmuiat de tot. Nu vrea să treacă iarăși la acțiune pentru că-i laș.

Trautman se înfurie cumplit.

— Omul ăsta a sacrificat mult mai multe pentru țara lui decît am făcut-o eu sau tu sau...

— Nu neg deloc faptele lui de vitejie **din trecut.** I-am studiat dosarul. A făcut o carieră impresionantă.

— Impresionantă ? !... Două Stele de Argint, patru Stele de Bronz, două Cruci ale Ostașului, patru Cruci ale Nobleții Vietnameze, o duzini de Inimi de Purpură și Medalia de Onoare a Congresului pe deasupra ! ! !... Talpa iadului să mă înghită pe mine dacă nu-i impresionant ! ! !...

— N-am trecut cu vederea toate astea. Dar problema e, dragă colonele, că au trecut în istorie şi-atît. Cazul de care mă ocup eu acum e de actualitate. Nu s-a întîmplat nici luna trecută şi nici în urmă cu cincisprezece ani.

— Ticălosule !

— Ticălos, dar **realist.** Lumea asta merge cu susu-n jos. Dacă toţi am lăsa-o baltă... Uită-te chiar la tine, colonele. Şi tu ai luptat într-o grămadă de bătălii. Dar tot te întorci să mai îndeplineşti o misiune. Spre deosebire de fostul tău elev.

— Asta nu înseamnă că eu sînt mai curajos decît el, scrîşni Trautman, enervat.

— Dar **ce anume înseamnă ?**

— Că eu mi-am ieşit din minţi.

— Ei, atunci mulţumesc lui Dumnezeu că a lăsat ieşiţii din minţi pe pămîntul ăsta, colonele. Dar mai bine ai lua-o din loc. Datoria te cheamă. Mîine trebuie să fii în Pakistan.

PARTEA A II-A

1

Trecătoarea era îngustă şi abruptă, nu se zărea decît stîncă şi teren accidentat, aşa cum dealtfel se şi obişnuise Trautman să vadă prin locurile acelea. Cu toate că stelele străluceau, poteca se pierdea într-o beznă de nepătruns. Mai mult intuia decît observa siluetele mătăhăloase ale pintenilor de piatră şi umbra şerpuitoare a caravanei ce înainta în şir indian. Noaptea sporea zgomotele de tot felul — şuierul vîntului, scrîşnetul copitelor de

cai ce zdrobeau pietrele. Funiile cu care legaseră bagajele în spinarea cailor, încordate ca nişte strune, sub povară, scîrţîiau.

Aerul tare, de munte, îl ameţea pe Trautman şi îl făcea să simtă goluri în stomac. În ciuda păturii groase, de lînă, pe care şi-o pusese pe umeri, tremura de frig ca bătut de viscol. Se împiedică de o piatră nevăzută. Îşi recăpătă apoi echilibrul şi prinse dintr-odată un sunet neobişnuit, susţinut, strident. Părea un mormăit răguşit, continuu. Îi stătu inima în loc. Zumzetul se apropie, se auzi tot mai clar.

Caravana se opri locului pe dată. Băştinaşii strigară unul la altul. Deşi colonelul nu înţelegea o iotă din păsărească aceea, pricepu ce spuneau. Să se adăpostească !

Mii de draci împieliţaţi ! Unde moaşă-sa pe gheaţă să se ascundă ? Mintea lui Trautman lucra cu febrilitate, încercînd să perceapă un loc ferit prin împrejurimi. Dar trecătoarea aceea era netedă ca-n palmă !... Bolovanii presăraţi ici-colo nu puteau apăra de moartea ce se apropia în zbor. Cînd bîzîitul elicopterului de asalt deveni asurzitor, Trautman simţi mişcarea grăbită a celor din jur. Oamenii săriră de pe cai, apoi siliră animalele să se aşeze.

Colonelul american nu înţelegea de ce făceau astfel. După care pricepu dintr-odată şi sîngele păru că îi circulă prin vene cu viteza luminii. Se zori să procedeze întocmai ca localnicii. Ghemuindu-se la pămînt, îşi trase pătura peste cap şi rămase nemişcat. Dacă bolovanii nu îţi pot asigura adăpostul, atunci de ce **să nu devii tu** însuţi bolovan ? **Travestiul acela neobişnuit era singura lor salvare.**

Zumzetul ajunsese de nesuportat de-acum, răscolea valea precum un tunet prelung, apocaliptic. Trăgînd cu ochiul printr-o gaură a păturii, Trautman desluşi trei aparate masive de zbor survolînd zona şi tulburînd liniştea stelelor ce luceau nevinovate. Erau de forma unor vagoane, însă mai aveau şi aripi largi, iar umbrele cele ascuţite dintre aripi nu erau altceva decît rachete, proiectile, tunuri şi mitraliere. Erau vestitele elicoptere sovietice MI-24, care purtau cu ele o forţă de foc devastatoare. Trautman simţi că i se strepezesc dinţii.

Primul reflector întîrzie peste trupurile celor lipiţi de pămînt. Fasciculul puternic mătură trecătoarea pustie. Apoi urmă un al doilea. Şi iarăşi — al treilea. Cercetară în amănunţime locurile, lăsîndu-se tot mai aproape de sol.

Trautman îmbrăţişă cu disperare ţărîna, neîndrăznind să se mişte, neavînd curajul de a respira măcar. La o sută de iarzi deasupra, nouri de colb se ridicau stîrniţi de puterea ucigătoare a rotoarelor. „Dacă se apropie mai mult, or să smulgă păturile de pe noi, gîndi colonelul. Or să ne vadă ! Or să..."

Dar navele aeriene se opriră ca prin minune. Se rotiră apoi în cerc strîns, pentru cîteva minute ce părură o veşnicie, parcă voind să îşi tortureze cu sadism victimele încremenite de groază. Pe neaşteptate, schimbară direcţia, luînd-o pe deasupra pantei din stînga trecătoarei. Apoi se înălţară în văzduh, dansînd în depărtări, parcă în joacă. Luminile lor se pierdură în zare, iar păcănitul necontenit se stinse treptat.

Norii de praf se aşezară.

Colonelul Samuel Trautman se ridică fără grabă. Trase adînc aer în piept. Răcoarea nopţii nu păru să potolească văpaia ce se aprinsese în plămînii lui.

2

În acea noapte, în camera lui din mînăstirea budistă, Rambo se trezi dintr-o dată, speriat. Avusese parte de un somn agitat, tulbure, neodihnitor. De o săptămînă întreagă, de cînd refuzase să plece cu Trautman în Pakistan, îl încercaseră în permanenţă regretele. Nu se putuse gîndi la nimic altceva decît la încăpăţînarea cu care respinsese cererea colonelului. Obişnuitele lui ore de meditaţie nu mai fuseseră posibile. Arcul Zen nici nu se clintise atunci cînd încercase să îl încovoaie. Nici munca lui la topitorie nu îi mai făcea plăcere. Se simţea tot timpul în alertă, cuprins de nelinişte. Oricît se străduise el, să o înlăture, aceeaşi cruntă acuzaţie îl răscolea întruna.

„L-ai lăsat pe colonel la greu. Avea nevoie de ajutorul tău, iar tu i-ai întors spatele. El ar face orice pentru tine, dar tu nu i-ai îndeplinit nici măcar acea rugăminte.

Lua-m-ar toţi dracii să mă ia, ar fi trebuit să merg cu el !..."

Pe Rambo îl chinuiau în aceeaşi măsură remuşcările, învinovăţirile şi ruşinea. Ca şi cu o noapte în urmă, părea că fiecare por al fiinţei sale aşteaptă un pericol iminent. Undeva, în străfundurile sufletului său, o presimţire cumplită îl rodea în fiecare clipă.

Ceva nu era în regulă. Avea să se întîmple o nenorocire.

„Colonelul are nevoie de mine. Mi-a cerut ajutorul. Dar eu l-am respins fără să stau pe gînduri, iar acum, cînd el se află în încurcătură, eu nu-i sînt alături."

Cînd oare o să se abată năpasta ? Nu **dacă** !

Ci **cînd** ? !

Urma să se petreacă în curînd. **Nu avea nici o îndoială.**

3

Era rîndul lui Trautman să călărească. Ghemuit pe spinarea calului, pe jumătate aţipit, se bălăngănea ca un sac la fiecare pas mai săltat. Convoiul îşi continua drumul prin noapte, urcînd spre munţi cu fiecare oră ce trecea. Colonelul sări ca ars, cînd animalul se opri locului pe neaşteptate. „Ce-o mai fi acum ?" se întrebă el.

Caravana rămăsese pe loc. Băştinaşii se uitau ţintă înaintea lor, spre un punct întunecat, aflat drept în mijlocul potecii ce şerpuia deasupra lor. Trautman privi şi el cu atenţie.

Ce naiba era acolo ? Un bolovan ? O colibă ? În lumina difuză a lunii nu putea desluşi defel.

Însoţitorii lui luară puştile de pe umăr, le armară şi începură să înainteze cu grijă. Trautman se lăsă să lunece de pe cal, scoase pistolul şi li se alătură îndată. În vreme ce se apropiau de forma aceea ciudată, aceasta păru că prinde contur. Şi le apăru în faţă...

Un bărbat călare pe o cămilă. Trautman se încruntă. O **cămilă** ? Acolo, în creierii munţilor ? Îngrijorarea lui crescu atunci cînd mai observă şi un pistol-mitralieră AK-47 agăţat de umărul străinului.

Grupul colonelului se opri, precaut, la o oarecare distanţă faţă de necunoscut. Cîţiva localnici discutau între ei, suspicioşi şi cam neplăcut surprinşi. Unul dintre aceştia strigă cîteva cuvinte către noul sosit, care îi răspunse de acolo de unde se afla. Urmă un schimb de replici rostite pe un ton destul de aspru.

— Ce tot spun acolo ? îl întrebă Trautman pe interpret.

— Om de pe cămilă zis că oameni de la el a fost omorîţi. Vrea să vină cu noi pe drum.

— Tu ce crezi, putem avea încredere în el ? se mai interesă colonelul.

Tălmaciul ridică din umeri, nedumerit.

Un alt băştinaş i se adresă călăreţului singuratic. Acesta răspunse şi el ceva.

Traducătorul se dădu cîţiva paşi îndărăt, foarte nervos.

— Om de pe cămilă zice că vine din Jegdeleg. **Sat al nostru.** Eu ştiu pe toţi de-acolo. Da' **pe el nu-l ştiu.**

Unul din afgani, înspăimîntat de vorbele lui, deschise focul. Odată cu şuvoiul de sînge ce ţîşni din faţa necunoscutului, noaptea se prefăcu într-o clipă în iad. O învălmăşeală de bubuituri, explozii de grenade şi rafale de arme automate sfîşie întunericul pînă atunci netulburat.

Trautman se aruncă pe o parte, tîrîndu-se în mîini şi pe genunchi să se adăpostească după o grămadă de pietroaie. Din toate unghiurile, zeci şi zeci de mitraliere duşmane scuipau foc ucigător, fără să lase nici o şansă de supravieţuire. Muribunzii gemeau îngrozitor.

Colonelul trase şi el pînă ce i se goli încărcătorul. Îl aruncă, apoi montă repede un altul şi se

pregăti să apese iarăşi pe trăgaci, însă descoperi dintr-odată că totul se liniştise în jur ca prin minune. Nu se mai auzeau decît tînguirile răniţilor în agonie şi nechezatul de durere al cailor pe moarte. Şi i se mai păru că aude şi nişte ţiuituri ce îi zgîrîiau timpanele. Pretutindeni mirosea a praf de puşcă, excremente şi sînge.

Tăcerea fu spartă de îndată. Voci aspre, răguşite, prinseră să se ridice în jurul său. Trupele guvernamentale afgane se ridicară de pe poziţiile lor de tragere. Cizme grele zdrobiră piatra sub tălpi.

Ţevi de puşcă îl împresurară ca un zid. Un soldat îl lovi peste mînă şi pistolul zbură cît colo. Colonelul Samuel Trautman înălţă braţele deasupra capului, predîndu-se, dar fu silit să se îndoaie de mijloc primind o izbitură cumplită în stomac, cu patul unei arme. Se prăbuşi la pămînt.

Un alt ostaş îl pocni dintr-o parte. În vreme ce americanul se rostogolea cîţiva paşi mai încolo, din pricina şocului, simţi deodată cum se loveşte cu capul de o formă dură.

Iar noaptea păru că se înăbuşă într-o mare de sînge.

4

— Domnule, aici este Ambasada Statelor Unite ale Americii, nu birou pentru anunţarea persoanelor dispărute.

De la biroul lui aflat în vestibulul clădiriii, micul funcţionar îi arunca lui Rambo priviri ironice peste lentilele ochelarilor.

— Şi chiar dacă ar fi fost biroul de evidenţă al persoanelor date dispărute, noi sîntem oricum

în **Thailanda,** iar cel pe care pretindeţi că îl căutaţi a plecat în **Pakistan,** din cîte am înţeles.

Rambo se străduia din răsputeri să rămînă politicos. În mod clar, individului nu îi plăcea defel cum se prezentase el acolo. În loc de costum la patru ace, cămaşă scrobită şi cravată (Rambo oricum nu poseda nimic din toate astea), el purta blugi prespălaţi şi o bluză răcoroasă, de dril. Pe canicula aceea din Bangkok, bărbatul îşi suflecase mînecile şi îşi descheiase doi nasturi de la gît. Pricăjitul de funcţionar ochise de la prima vedere pletele lui Rambo, braţele musculoase şi pieptul puternic, talismanul budist al lui Co, precum şi cicatricea de pe pometele stîng. Şi, firește, o profundă dezaprobare umbrise privirile conţopistului.

— Nici n-am spus că vreau ca ambasada să-l găsească pe prietenul meu, rosti Rambo.

— Atunci poate mai spuneţi o dată ce doriţi. **Ce anume vreţi** dumneavoastră de la noi ?

Funcţionarul stătea cu stiloul pregătit să mîzgălească ceva pe un document foarte impresionant (adică plin de o grămadă de floricele şi semnături).

Lui Rambo îi venea să-i bage hîrtia aceea pe gît.

— Vreau să vorbesc cu Robert Briggs.

Trepăduşul se scărpină la falcă, încurcat.

— Briggs ? N-am auzit de nimeni cu numele ăsta, care să lucreze aici...

— E detaşatul Departamentului de Contraspionaj.

— Din cîte ştiu eu, ăştia nu prea dau tuturor numele angajaţilor. Cum de **dumneata** cunoşti faptul că este agentul lor ?

— Întrebaţi-l doar dacă vrea să discute cu mine, insistă Rambo.

— Nu-i asta procedura obişnuită. Nu poţi veni dumneata aici, de pe stradă, un oarecare, şi să ceri aşa, tam-nisam, să discuţi cu un ofiţer de contraspionaj. De unde să ştim noi care sînt adevăratele dumitale intenţii ? Poate că eşti terorist. Apropo, îmi dai voie să te întreb cu ce te ocupi dumneata prin Thailanda ?

— În momentul ăsta, de pildă, îmi pierd răbdarea văzînd cu ochii.

Funcţionarul încremeni.

— Lăsaţi-mi numele, adresa şi numărul dumneavoastră de telefon. Dacă domnul respectiv vrea să stea de vorbă...

— Dă-i telefon, îi ordonă Rambo, sîcîit. În clipa asta.

— Am impresia că am cam lungit discuţia pe tema asta. Vreau numai să îţi spun că eşti genul de american care ne face renumele de rîs peste graniţă.

Bătu uşurel cu stiloul în tăblia biroului.

— Ei, şi acum poţi pleca de-aici de bunăvoie sau... într-alt fel.

— Nu te atinge de butonul ăla, se răsti Rambo.

— **Asta-i o ameninţare ?**

Rambo porni pe un coridor care dădea spre birouri.

— Hei, unde dracu' te trezeşti tu aici ?

Rambo mergea grăbit, uitîndu-se în fiecare încăpere pe lîngă care trecea.

— **Briggs ! Briggs, mă auzi ?** Vreau să vorbesc cu tine !

Salariaţii ambasadei ridicară ochii din hîrţoage, speriaţi.

— Briggs !

— Opriţi-l !...

— Vreau să vorbesc cu Briggs !

— Amice, rămîi unde eşti !

Rambo privi îndărăt, spre vestibul. Un puşcaş marin scoase revolverul de la cingătoare.

— Vreau să discut cu Briggs !

Îşi continuă drumul.

— Opreşte-te !!! strigă puşcaşul.

I se alăturară încă doi soldaţi.

— Poate că-i înarmat, se auzi vocea contopistului. M-a ameninţat.

— Briggs !

— Stai pe loc !

Rambo ajunse la piciorul unei scări.

Ostaşii traseră piedica pistoalelor.

— Staţi ! Nu trageţi ! răcni o voce cunoscută.

Rambo se întoarse pe călcîie şi îl zări pe Briggs venind în fugă pe coridor.

— E în ordine, sergent. Îl cunosc pe omul ăsta. Lasă arma jos.

— Dar, domnule...

— E în regulă, întări Briggs.

Militarii păreau dezorientaţi şi furioşi în acelaşi timp.

— Mă rog, dacă dumneavoastră sînteţi sigur...

— Domnule sergent, ai făcut exact ceea ce trebuia. Dumneata şi soldaţii vă puteţi întoarce la treburile care vă aşteaptă. Totul este în ordine.

Neîncrezători, aceştia lăsară armele jos.

Briggs o porni de-a lungul culoarului.

— Avem de vorbit amîndoi, îl anunţă Rambo.

— Da, asta cred şi eu.

— Staţi pe-aproape, spuse unul dintre funcţionari puşcaşilor marini.

5

Briggs închise uşa în urma lui.

— Ia loc. Vrei cafea sau...

— Am venit să discutăm despre colonel, trecu Rambo direct la subiect.

— Mi-am dat seama. Dar cum dracu' de-ai aflat ? Am ţinut toată povestea ferecată sub lacăt. Presa nici măcar nu are voie să comenteze pînă ce nu vedem care-i mersul lucrurilor.

— Presa ? Ce tot îndrugi acolo ?

— Despre colonel. Doar ai zis că ai venit să... **Sfinte Dumnezeule, tu habar n-ai ? !...**

— Am venit aici să primesc instrucţiuni ca să aflu cum ajung pînă la el. Ce mama dracului s-a întîmplat ?

— N-am dreptul să...

— Briggs, dacă s-a petrecut ceva cu colonelul şi tu nu-mi spui...

În cameră se lăsă o linişte apăsătoare.

Rambo făcu cîţiva paşi spre el.

— Gata, gata, sări Briggs cît colo. Linişteşte-te...

Se lăsă să cadă moale pe speteaza fotoliului dindărătul biroului.

— Briggs...

— Era doar o operaţiune obişnuită, dar s-au ivit ceva complicaţii, oftă Briggs. Nu avem toate datele. Singurul lucru pe care îl ştim sigur e faptul că în Pakistan colonelul trebuia să instruiască afgani care să se întoarcă în ţara lor şi să lupte cu ruşii. După toate aparenţele, a vrut să se convingă singur cît de dificil putea fi pentru rebeli să treacă munţii şi să se ducă în Afganistan. A plecat deci cu o caravană, intenţionînd să facă din nou cale întoarsă atunci cînd aveau să atingă graniţa afgană.

Numai că acolo nu există nici un fel de semn care să marcheze frontiera. Răzvrătiţii au calculat greşit distanţa sau poate că ghidul lui Trautman a dat-o în bară... Cine ştie ? !... Cert este că s-au trezit chiar în Afganistan. Convoiul a fost măcelărit de trupele guvernamentale afgane. Un singur băştinaş a scăpat. Şi ei spune că l-a văzut pe colonel căzînd prizonier. Nu avem habar ce s-a întîmplat cu el după aceea, dar putem presupune. Soldaţii ăia or să-l predea la comandamentul sovietic care controlează zona aceea.

— Şi ce aveţi de gînd să faceţi ?

— Păi **nu prea putem să facem** mare lucru, avînd în vedere faptul că ruşii or să facă o propagandă monstruoasă cazului ăsta...

— Te mai întreb încă o dată, grăi Rambo cu hotărîre. **Ce anume aveţi de gînd să faceţi pentru colonel ?**

— Păi vezi, sîntem legaţi de mîini şi...

— Mîinile voastre sînt cît de legate vreţi voi să fie.

— Uite ce-i, hai să vorbim cu cărţile pe faţă. Tu nu eşti decît un fost soldat, nu diplomat. În momentul ăsta nu putem fi siguri nici măcar de faptul că deţinem varianta corectă a ceea ce s-a petrecut cu colonelul Trautman. Dacă am da vreun semn de interes, ar însemna să aruncăm în aer chiar tratativele (oricum destul de încordate) care se duc acum într-alte părţi ale lumii ăsteia mari...

— Vrei să zici de fapt că mai degrabă ar trebui să obţineţi eliberarea altor prizonieri americani, înainte de a aranja să îl scoateţi **pe el** din mîinile ruşilor ?

— Nici măcar nu avem convingerea că **putem** să îl scoatem de acolo. Pe toţi dracii din iad, ce-o

să se întîmple dacă îl torturează pe Trautman sau îi injectează substanţe chimice şi el dă pe dinafară tot ce ştie ?

— N-or să scoată nimic de la el, rosti Rambo, încrezător.

— **Dar dacă o să cedeze ?** Ia gîndeşte-te că îl silesc cumva să recunoască că Statele Unite finanţează, înarmează şi antrenează rebeli afgani ? !... Închipuieşte-ţi că îl obligă să depună mărturie mincinoasă că el a pătruns intenţionat în Afganistan, cu aprobarea guvernului american !...

— Ascultă aici la mine : n-or să-l facă niciodată să spună nimic, îl asigură Rambo.

— Eu personal apreciez nemăsurat loialitatea, dar tensiunile politice ale momentului forţează autorităţile americane să declare că Trautman este un mercenar înrăit, iar oficialităţile habar n-aveau ce făcea el acolo. S-ar putea să fim nevoiţi să-l lăsăm în voia sorţii.

— Ticălos ce eşti.

— Ei, vezi tu, chiar aşa m-a făcut şi Trautman. De, asta mi-e meseria. Dar ceea ce ţi-am povestit eu pînă acum e doar cazul cel mai nefericit la care se poate ajunge. S-ar putea să nu se complice situaţia pînă într-atît. S-ar putea să nu fim forţaţi să-l abandonăm. De-acum totul depinde doar de sovietici. Poate că nici ei n-or să se folosească de capturarea colonelului ca de un eveniment numai bun pentru declanşarea unei campanii propagandistice. E posibil să îi dea drumul numai în schimbul simplei noastre promisiuni de a reduce criticile cu privire la invazia din Afganistan. Sau poate că or să ni-l predea dacă le înapoiem vreunul din spionii lor prinşi de noi. Cine ştie ? ! Deocamdată singura mişcare pe care o putem face este să fim cu ochii în patru şi să încercăm să tatonăm terenul.

Crede-mă pe cuvînt, o să primească sprijin chiar din partea autorităţilor în drept, atunci cînd va veni momentul potrivit.

— A venit deja momentul potrivit. Cu cît staţi mai mult cu mîinile în sîn, cu atît o să uite mai repede toată lumea.

— În clipa asta **e imposibil** să se intervină pentru el pe cale oficială.

— Atunci, faceţi-o pe cale neoficială.

— Ceeee ? !...

— Daţi-mi mie tot ce îmi trebuie. Şi dup-aia uită că exist.

— Vrei să spui că te oferi voluntar să pleci după el ? rosti Briggs, în culmea mirării. Şi dacă te prind şi pe tine ?

— Uite, ca să nu-ţi pun imaginaţia la încercare, îţi dau eu o variantă : dacă pun ăia gheara pe mine, ai aprobarea mea, să spui presei că sînt un împuţit de fost mercenar, cu mintea cît o nucă şi care nu şi-a dorit altceva toată viaţa lui decît să se întoarcă pe front. Iar autorităţile pot să se declare chiar fericite că au scăpat de mine.

— Să te întorci pe front ? ! Păi, nu mai departe decît acum o săptămînă ai refuzat categoric. De ce faci asta ?

— Pentru că şi colonelul ar face acelaşi lucru pentru mine.

6

Rambo sufla în foale din răsputeri, aţîţînd focul în vatra topitoriei. Şiroaie de transpiraţie se prelingeau pe trupul lui încins. Muşchii încordaţi zvîcneau sub pielea netedă, la fiece mişcare. Scoase cu cleştele o bucată de oţel incandescent, acoperită

cu tăciuni aprinşi. Prinse apoi barosul greu şi începu să bată cu putere metalul.

Clang ! Loviturile repetate păreau tunete asurzitoare, care îi cutremurau şi lui tot corpul, odată cu fierul modelat. Braţul începuse să îi amorţească dureros din pricina încrîncenării cu care lucra. Izbea cu furie. Zdrobea. Dădea formă metalului. „Pentru Trautman. Trebuia să îl găsească pe Trautman. Trebuia să îl salveze pe Trautman." **Clang !**

Strădania lui dăduse roade. Cercetă cu atenţie arma pe care o crease. Era o lamă lungă de aproape treizeci de centimetri, lată de vreo şase centimetri, groasă cam de opt milimetri şi ascuţită pe ambele muchii. Opt crestături — cîte patru de fiecare parte — aminteau de cei opt membri ai trupei speciale din care făcuse el parte. Opt **prieteni**, care muriseră cu toţi în Vietnam. Cuţitul însă era cam greu, aşa că trebui să îi facă o crestătură lungă pe mijlocul lamei, ca să-i mai reducă din greutate, şi în afară de asta, să îi adauge şi ceea ce se numeşte „jgheabul sîngelui", care să permită sîngerarea abundentă, pentru a nu-l obliga pe el să piardă secunde preţioase căznindu-se să scoată pumnalul din trupul adversarului.

Cîtevă ore de atunci înainte nu avea să mai facă altceva decît să călească bine oţelul, să îl lustruiască şi să îl ascută, pînă ce muchiile aveau să devină mai tăioase decît ale oricărui stilet plămădit pînă atunci de vreun alt fierar. Cînd avea să îi aplice şi mînerul — uşor încovoiat, alcătuit astfel special pentru a-l ajuta în cazul tăieturilor prelungi — lungimea totală nu trebuia nicicum să depăşească jumătate de metru. Zămislise cu mîinile lui o unealtă a războiului, a cărei înfăţişare — modificată însă — aducea aminte de cea a spadelor afgane, căci de acum era pregătit să intre într-o

ţară unde armele moderne erau la fel de folosite ca şi cele de Ev Mediu. O ţară peste care anii trecuseră unul după altul, fără să lase prea multe urme. O ţară în care trecutul şi prezentul erau doar simple noţiuni, fără prea mare importanţă.

Clătinînd din cap cu tristeţe, Rambo aruncă lama scînteietoare, incandescentă, într-un butoi cu apă. Ca şi cum i s-ar fi insuflat o viaţă proprie, cuţitul şuieră supărat. Fuioare de aburi îl învăluiră.

7

Trautman gemu de durere şi, încetul cu încetul, se trezi din leşin. Suferinţa părea că îi sfîşie măruntaiele, şoldurile, coloana vertebrală şi capul. Îi era teamă ca nu cumva loviturile cu patul puştii să îi fi rupt coastele sau să-i fi spart ţeasta. Răsufla greu, îşi simţea gîtul uscat. Prin faţa ochilor îi dansau imaginile înconjurătoare, străbătute de roiuri de luminiţe orbitoare. Cu un efort extraordinar, reuşi să se concentreze asupra locului.

Zăcea într-o celulă strîmtă, de piatră, cu o uşă masivă, de fier, în care era tăiată o vizetă mică, zăbrelită. Dincolo de gratiile acelea se părea că există un coridor. Întorcîndu-se pe o parte, străfulgerat de durere, Trautman observă că încăperea nu avea nici măcar o ferestruică, oricît de mică. În rest, carcera era complet goală. Nici o saltea. Nici măcar o latrină. Lumina aceea orbitoare era aruncată de becuri mari, puternice, instalate în plafon şi protejate de un grilaj.

Se strădui să îşi pună ordine în gînduri, să îşi stăpînească emoţiile. Îşi aducea aminte doar că fusese bătut pînă la inconştienţă după ce trupele

guvernamentale afgane îl prinseseră. Își amintea apoi că se trezise pentru puțină vreme cînd soldații îl urcaseră într-un elicopter rusesc. Din tot zborul acela — în timpul căruia el vomase în continuu — nu îi mai revenea în minte decît ceața de nepătruns. La aterizare fusese pus pe o targă, însă abia zărise, vag, destinația la care ajunseseră.

Aureolată de soarele de dimineață, în fața lui se înălțase parcă dintr-odată o enormă cazarmă construită în plin pustiu. Garduri înalte, de sîrmă ghimpată, împrejmuiau zidurile uriașe, de granit. În fiecare colț al fortărețel se vedea un foișor din care supraveghea cîte un gardian. Santinele sovietice patrulau prin curtea clădirii și pe parapeți. Tancuri și mașini blindate treceau încoace și încolo, stîrnind nori groși de praf. Bombardiere greoaie decolau de pe aerodromul cazarmei.

Trautman fu nevoit să își întrerupă șirul gîndurilor, auzind cum se răsucește cheia în broască. Îngrijorat, privi către ușa care se deschidea. Un ofițer sovietic bine legat, cu umeri lați, intră. Era un bărbat între două vîrste, cu părul grizonat, tuns scurt. Avea aerul unei persoane foarte importante.

Cu voce aspră i se adresă americanului :

— Sînt colonelul Zaisan. După cum reiese din actele tale, ești Samuel Trautman, colonel în armata Statelor Unite ale Americii. La Trupe Speciale. Care sînt un fel de Speznaz * ale Armatei Roșii, dar, bineînțeles, inferioare ca pregătire militară.

Trautman nu răspunse, iar rusul continuă :

— Pot să intervin și să fac ca această experi-

* Speznaz — trupe de elită ale G.R.U., serviciul de contrainformații al Armatei Roșii.

ență să fie ușoară sau foarte dureroasă în ce te privește. Rămîne să alegi singur. Aș fi putut raporta superiorilor mei despre capturarea ta. Te-aș fi putut trimite la Kabul. Dar eu urăsc țara asta. Însă tu mă poți ajuta să o părăsesc. Dar ca să se întîmple asta, va trebui să-mi furnizezi informații valoroase, care să îi impresioneze pe șefii mei. În schimb, îți garantez că n-o să te atingă nimeni nici măcar cu un deget. Așa că... să începem. De ce ai venit în Afganistan ? Cine mai trebuie să treacă granița de-acum înainte ? Ai de gînd să depui mărturie publică și să susții că guvernul tău te-a trimis aici ? Știi unde anume pot să găsească soldații mei pe căpetenia răzvrătiților — Mosaad Haidar, împreună cu ceata lui de nemernici ? Toate astea și încă multe altele aștept să le aflu de la tine.

— Du-te la dracu, răspunse Trautman.

— Nu, nu... Tu ai dat de dracu'. Pentru că acum îți voi face cunoștință cu tovarășul sergent Kurov.

Un soldat robust, ras în cap, cu o figură cruntă, intră în odaia strîmtă.

— Ei, acum tu și tovarășul sergent o să vă cunoașteți mai bine. Sper să vă plăceți reciproc.

În timp ce Zaisan se îndreptă spre ieșire și închise ușa în urma lui, Kurov se apropie de Trautman.

Cîteva secunde mai tîrziu, colonelul american se convinse că Zaisan avusese dreptate.

O cizmă îl lovi cu toată puterea drept în gură. Începu să vomeze sînge.

O altă lovitură îl nimeri în vintre.

Da, ajunsese într-adevăr în iad.

PARTEA A III-A

1

De pe cîmpia arsă de soare de dincolo de Peshawar, din Pakistanul de Vest, Rambo privea țintă spre locul unde trebuia să ajungă el. La zece mile în fața lui, legendara trecătoare Khyber, șerpuia printre contururile ascuțite (înalte de mii de metri) ale pantelor abrupte ce urcau spre piscurile înzăpezite ale masivului muntos Hindu Kush.

Munții aceia aparțineau Afganistanului.

Tresărind la auzul strigătelor de disperare, Rambo își luă ochii de la înălțimile acelea și scrută haosul dimprejurul lui. Din 1970, de cînd sovieticii invadaseră Afganistanul, cei 115.000 de soldați ai Armatei Roșii devastaseră țara, uciseseră în jur de un milion de localnici și forțaseră un milion și jumătate de afgani să fugă în Iran, iar alte trei milioane să se adăpostească acolo, în Pakistanul de Vest. Majoritatea acestora din urmă se îngrămădiseră în locurile acelea, de unde îi privea acum Rambo, uluit că putea încape atîta viermuială de oameni pe o cîmpie. Ziarele anunțau că acolo era de fapt un „lagăr de refugiați", dar cuvîntul „lagăr" era departe de a da cea mai vagă idee despre ce însemna de fapt coșmarul acela.

Trei milioane de fugari. Cifra era atît de monstruoasă, încît nici măcar nu puteai să îți închipui cam cît putea însemna. Toți acești oameni trăiau în corturi improvizate din pături, iar îngrămădeala aceea de adăposturi, gata să se prăbușească la orice mișcare, era atît de cumplită, încît era aproape imposibil să îți croiești drum pe-acolo. Așa-zisele spitale erau de fapt niște puncte de prim-ajutor, cu

personal medical insuficient, prost echipate — spații abia împrejmuite, fără acoperișuri sau pereți, în care erau așternute saltelele una lîngă alta, iar pacienții stăteau întinși, înghesuiți unul într-altul, chiar în bătaia soarelui arzător. Văzu copii cu picioarele amputate, femei arse îngrozitor, bătrîni care fuseseră orbiți de suflurile exploziilor. Rebelii răniți zăceau pe spate, cu fața spre cer, suferind fără să scoată un geamăt măcar, ci doar implorîndu-i pe doctori să îi pună pe picioare, ca să se poată întoarce iarăși la luptă.

Durerea stăruia în sufletele acestor nefericiți, ca și în trupurile lor. Țăranii își pierduseră pămînturile și casele. Păstorii nu își mai găseau rostul fără turmele lor. Femeile, acoperite cu voaluri și învățate să se ascundă din calea străinilor, după obicei, îndurau fără să crîcnească rușinea de a apărea în public zi de zi. Trăia acolo un neam de oameni mîndri și independenți, care fuseseră nevoiți să renunțe la demnitatea lor de a-și cîștiga singuri îndestularea ; erau ființe care stăteau de-acum la milă altora, căci trupurile lor slăbite de foame îi obligau să întindă mîna după cerșit.

La stînga lui Rambo — o coadă nesfîrșită de oameni ce înaintau cu pas de melc, cu canistre de benzină în mînă, să primească apă potabilă de la autocisternele Crucii Roșii. La dreapta lui, un alt șir imens se tîrșia agale să umple coșurile împletite cu grîne din ajutoarele trimise de Occident. În afară de cereale, refugiații nu mai aveau drept hrană decît ceai și lapte praf.

Singura lor mîngîiere era credința, încrederea lor nestrămutată în religia islamică. De cinci ori pe zi — înainte de lăsarea zorilor, după prînz, la orele tîrzii ale amiezei, imediat după asfințit și la două ore după lăsarea întunericului — își făceau

toţi rugăciunile, îngenunchind cu faţa către Mecca, punînd frunţile în ţărînă şi psalmodiind cu voce tare. Leit-motivul fiecărei rugi era „Allah-o-Akbar", „Dumnezeu este totul." Nimic nu există în afara lui Allah.

„Nici chiar iadul", gîndi Rambo. Pentru o clipă, nu mai auzi deloc rugăciunile, decît gemetele şi plînsetele celor în suferinţă. Voia să fugă de acolo, dar în acelaşi timp, aproape că se prăbuşi în genunchi şi îl imploră pe Dumnezeul creştinilor, pe Zeul tribului Navajo şi pe Budha să îi ajute pe năpăstuiţii aceia, ce păreau să nu mai aibă nici o speranţă.

Dar dacă nici un Dumnezeu nu avea să îi ajute, el, Rambo, era hotărît să facă astfel.

Să răsplătească suferinţa prin suferinţă.

Să îi răzbune.

Gîndul acesta năvăli dintr-odată şi îl uluì. „Nu ! Ăsta nu este războiul tău ! Tu ai sfîrşit-o demult cu bătăiile ! Nu este deloc treaba ta !

Atunci ce mai cauţi aici ?

Pe Trautman," îşi răspunse Rambo.

Şi, repetînd întruna numele acesta ca pe un cuvînt magic, păru că se trezeşte din coşmar.

2

Dugheana aceea murdară se afla undeva la periferia oraşului Peshawar. Înăuntru era destul de întuneric. Aerul, deşi mai răcoros decît afară, era închis şi avea un iz acru, de tăbăceală. Pakistanezul înalt din spatele tejghelei avea părul negru ca tăciunele şi pupilele mărite din pricina marijuanei. Îl cercetă pe Rambo cu un amestec de lăcomie şi îngrijorare în priviri.

Rambo însă studie în amănunţime marfa expusă. Arme de tot felul erau aşezate în ordine pe pereţi, începînd de la podele pînă aproape de tavan. Puşti, bazuka, mitraliere, proiectile de diverse soiuri, revolvere. Şi toate astea aveau două trăsături comune : erau vechi şi se aflau într-o stare foarte proastă. Un alt zid era acoperit în întregime cu cuţite şi spade.

Vînzătorul ochi de la prima vedere cuţitul cu lama curbată, ce şedea în tocul lui, de la cingătoarea lui Rambo.

— Ai venit tocma' unde trebui. Vreţi cumpărat arme ?

— Caut un om pe nume Mousa.

Armatorul îl privi bănuitor.

— De ce venit atunci aici ? De ce crezi că-l găseşti pe el aici ?

— Îi place să vadă cum cresc munţii.

— Şi cînd cresc ?...

— Se tînguie.

Negustătorul încuviinţă din cap. Deşi parola era corectă, chipul lui păstra totuşi o urmă de suspiciune cînd trecu în spatele unei perdele ce acoperea uşa unei alte camere.

Rambo îşi roti ochii prin încăpere. În dreapta lui zări un morman de cîrje, iar deasupra acestora o mulţime de proteze de braţe şi picioare, aruncate acolo în devălmăşie. Simţi un gust amar în gură. Chipul i se crispă.

Foşnetul draperiei îl făcu să se întoarcă în partea aceea. Vînzătorul de arme se întorsese. În spatele lui venea un bărbat lat în spate, cu faţa măslinie, prelungă, cu trăsăturile bine conturate. Avea o barbă deasă, închisă la culoare, şi ochi negri, pătrunzători. Observînd că Rambo privea grămada de proteze, afganul îi zise :

— Se vînd foarte multe la cei de la țara mea! Avea o voce profundă.

— Vii din partea lui Briggs ?

Rambo încuviință din cap.

— Eu sînt Mousa. Și pe tine te cheamă...? Rambo ?

Acesta dădu iarăși din cap, aprobator.

— Tu și Mousa aveți cale lungă de bătut. Nu vrei să mănînci mai întîi ?

Rambo clătină din cap, refuzînd.

Mousa ridică din umeri, nedumerit.

— Drumu-i lung, repetă el.

— Știi unde-i colonelul american ?

— Nu. O să găsim însă rebelii din zona aceea. Ei știu. Hai, vino. Mănîncă acum.

Rambo îl urmă în camera din spatele perdelei.

3

Încăperea era strîmtă și avea miros de mucegai. Firele de praf stîrnit se zăreau dansînd în razele înguste ce pătrundeau prin crăpăturile subțiri ale pereților dărăpănați.

În loc să pună masa pentru Rambo, Mousa deschise o ladă de lemn.

— Briggs zice că tu ai nevoie de astea.

Explozibil plastic, detonatoare, sîrmă, fitile, baterii.

— Sper să placă la tine și să facă mult, mult zgomot, rosti Mousa.

— Ți-a spus Briggs ce mi-ar mai trebui ?

Mousa îi arătă o altă cutie.

— Puști și... asta.

Îi înmînă o husă prelungă, de pînză.

Cînd Rambo căută înăuntru, găsi o pușcă automată, cu un lansator de grenade atașat sub încărcător. Într-alte buzunare interioare ale husei dădu peste un încărcător de rezervă, trei cutii cu cartușe și o cutie plină cu grenade de calibru 40 mm, care semănau grozav cu gloanțele, dar erau de o mărime mult mai mare decît cea obișnuită. Examinînd conținutul unei cartușiere, observă satisfăcut că nu erau gloanțe de calibru 5,56 mm, cum foloseau cei de la NATO, pentru carabinele M-16, ci de 7,62 mm, cum erau cele utilizate de armata sovietică pentru AK-47.

Bun. Briggs ăla îi urmase instrucțiunile și trimisese o pușcă M-203 specială, modificată. Acolo unde avea Rambo de gînd să se ducă erau puține șanse să obțină muniție NATO, însă existau nenumărate posibilități de a se aproviziona cu muniție sovietică, dacă avea nevoie. În plus, arma aceea mai prezenta un avantaj : răpăitul ei avea să semene cu cel al unei AK-47 obișnuite, nu cu acela de M-16, așa că în focul luptei nu avea să atragă atenția asupra lui. Rușii poate că aveau să ezite să tragă, neștiind dacă nu cumva îl confundă pe unul de-ai lor cu dușmanul.

Puse muniția și pușca înapoi în husă.

— Sînt gata.

— Nu încă, îl opri Mousa.

Rambo se încruntă, nedumerit.

— Briggs a mai trimis încă ceva la tine.

— Ce anume ? Nu înțeleg la ce te referi. Asta-i tot ce-am cerut.

— Nici eu nu înțeleg. Briggs spune că a mai trimis la tine încă un lucru vechi și totuși nou. Și mai zice că tu știi ce înseamnă toate astea.

Mousa dădu la iveală încă două pungi.

Rambo se încruntă şi mai tare. Cele două săculeţe erau mai mici decît acela în care se afla carabina M-203. El socotise că ar fi trebuit să fie cam de şaptezeci de centimetri lungime. Descumpănit, desfăcu amabalajul.

Cînd văzu ce conţine, zîmbi larg, descreţindu-şi fruntea.

Din prima husă scoase un mîner de arc şi două anexe, încă neasamblate. La început, crezuse că arcul e identic cu acela pe care îl folosise cu un an în urmă, cînd se întorsese în Vietnam să elibereze prizonierii americani.

Acesta însă era negru, avea mînerul din magneziu, iar anexele dn fibră de carbon. La fiecare capăt al braţelor avea cîte o rotiţă cu camă. Peste ele rula o strună metalică, rezistentă, care mergea dintr-o parte într-alta, între braţele arcului, făcînd să pară că erau de fapt trei strune, deşi numai una arunca săgeata.

Acest sistem avea două scopuri. Primul era acela ca, atunci cînd se încorda arcul, rotiţele să se învîrtă în locaşul lor, uşurînd mult efortul celui ce trăgea de strună ; astfel, pentru un necesar de cincizeci de kilograme forţă, cu ajutorul acestei combinaţii, arcaşul nu mai trebuia să irosească decît jumătate din tot acest efort.

În al doilea rînd, însă, în vreme ce trăgătorul slobozea săgeata, roţile montate pe camă se întorceau în poziţia iniţială, dublînd forţa cu care săgeata era azvîrlită din arc, şi sporind eficienţa loviturii, aşa că săgeata nu opunea rezistenţă mai deloc, ci urma voinţa celui ce ochea. Rezultatul era — precizie maximă şi efort minim la aruncare.

Din pricină că mai întîi se micşora forţa cu care se strunea, apoi se mărea energia cu care săgeata ţîşnea, această armă se numea arc combinat. Cînd era dezasamblat, precum în acele momente, mînerul şi anexele încăpeau foarte uşor într-o pungă de două picioare lungime. Şi puteau fi aşezate în acelaşi buzunar, fără nici o problemă. Era o armă ingenioasă ,silenţioasă şi mortală.

Dar în timp ce Rambo îl cerceta cu atenţie, îşi dădu seama că greşise crezînd la început că era acelaşi model pe care îl folosise el în Nam. Existau totuşi cîteva diferenţe.

Cînd era montat, arcul primit de la Briggs avea o lungime de numai un metru , deci cu zece centimetri mai puţin decît celălalt tip, lucru ce îl făcea mai simplu de utilizat în timpul luptei. De asemenea, rotiţele erau mai mari, sporind astfel forţa de tracţiune a cablului. În plus — prinsă de o parte a mînerului — avea o tolbă ataşabilă, din care se puteau arunca şapte săgeţi deodată, aşezate acum paralel cu mînerul arcului.

Şi, în sfîrşit, în prelungirea mînerului, un suport al cătării pe care se sprijinea săgeata, permitea folosinea unor proiectile cu şase inci mai scurte decît cele obişnuite, fără să modifice cu nimic lungimea bătăii sau să solicite un efort în plus arcaşului.

Rambo căută degrabă în cea de-a doua husă şi descoperi o mulţime de săgeţi pliate de la mijloc, precum acelea folosite de el în Vietnam — negre, pentru camuflaj, pentru a nu fi văzute în timpul nopţii şi pentru a nu reflecta lumina ziua. Erau din aluminiu, căci de-ar fi fost făcute din lemn, s-ar fi putut deforma din pricina arşiţei. La capăt, a-

veau un penaj de nailon, mai rezistent decît cel natural.

Dar, în ciuda asemănării lor cu săgeţile din Vietnam, observă că se deosebeau destul de mult. Acestea erau cu cincisprezece centimetri mai scurte, mai uşor de transportat şi de două ori mai simplu de utilizat. În vreme ce jumătăţile celor de care se ajutase el în Nam trebuiau să fie înşurubate, acestea aveau înăuntru un cablu subţire, care se întindea cînd le dezdoiai. Ca să asambleze săgeata, nu avea decît să pună cele două jumătăţi în linie dreaptă, iar firul de dinăuntru le silea să se îmbine perfect şi să rămînă astfel.

În acelaşi ambalaj, dedesubtul săgeţilor, Rambo descoperi o cutie de plastic, căptuşită în interior, plină cu alt soi de capete de săgeţi — cu patru vîrfuri late, înfurcate, zimţate, tot negre, ce se puteau aplica în locul celor normale. Numele sub care erau cunoscute descria exact rostul lor : Capete Spintecătoare. Iar dacă nu le prefera pe acestea, putea ataşa săgeţilor altele, găsite în aceeaşi cutie cu minuni : vîrfuri de formă conică, avînd inscripţia „explozibil instantaneu" sau „gaz lacrimogen."

Ideea arcului şi a săgeţii se născuse cu peste o sută de mii de ani în urmă. Pentru o clipă, dar care i se păru lungă cît o veşnicie, Rambo îşi aduse aminte de meditaţia lui în vreme ce încorda străvechiul arc Zen, la mînăstirea din Tailanda. Şi pe dată, îşi dădu seama cu groază prin ce trecuse el cînd utilizase celălalt arc, cînd se reîntorsese în Vietnam.

Dar în vreme ce exersa asamblarea şi desfacerea acelei versiuni inspirate a respectivei arme —

atît de veche şi totuşi atît de modernă — zîmbi din nou.

Se întoarse către Mousa şi îi spuse :

— Da, Briggs avea dreptate. E un lucru vechi şi totuşi cu totul nou.

— Tot nu înţeleg.

— O să înţelegi tu pînă la urmă.

Dar în ciuda surîsului liniştitor al lui Rambo, afganul părea tulburat.

— Ce-i ? îl întrebă Rambo.

Mousa arătă pantalonii şi cămaşa lui Rambo.

— Tu trebuie să schimbi haine. Unde mergem noi, arăţi ciudat, dreptate am ?

Rambo încuviinţă.

Dar lui Mousa tot nu îi scăzu îngrijorarea.

— Şi mai ce ?

Mousa arătă către medalionul budist al lui Co, de la gîtul americanului.

— Unde mergem noi, toţi musulmani. Nu place budiştii.

— Dar talismanul ăsta mi-e foarte drag.

— Musulmanii nu place budiştii.

Rambo se cam enervă. Ştia că Mousa are dreptate. Un soldat trebuie să fie precum cameleonul şi să se acomodeze cu obiceiurile celor cărora le cere ajutorul. Dar a se despărţi de acea mică amintire însemna să o trădeze chiar pe Co, să recunoască moartea ei.

Pe de altă parte însă, dacă ar fi continuat să poarte în continuare podoaba, putea chiar să îi aducă **lui** moartea.

Înghiţi în sec, abătut. Deşi fără nici un pic de tragere de inimă, scoase medalionul şi îl puse în buzunar. Parcă se simţea gol-puşcă.

— Bun aşa, îl asigură Mousa. Acum mîncăm.

4

Calul lui Rambo avea picioare zdravene, obişnuite să străbată potecile stîncoase ale munţilor. În timp ce cu mîna dreaptă ţinea frîul, americanul trăgea cu stînga hăţurile unui alt cal de povară, încărcat cu bagaje. În faţa lui Rambo, călărea Mousa, mînînd şi el un animal împovărat cu desagi.

Amîndoi bărbaţii purtau haine tradiţionale afgane — pantaloni largi şi cămăşi lungi, cu poalele fluturînd peste şolduri. Dar în vreme ce Mousa avea pe cap un turban afgan — încolăcit în spirală, în jurul capului, iar în vîrf avînd un capişon de lînă —, Rambo era cu creştetul gol. Mousa era încălţat în sandale. Rambo — în ghete soldăţeşti. Cuţitul lui cel curbat atîrna într-o parte, la cingătoare, iar trăistuţele cu arcul şi săgeţile — în partea cealaltă... Husa în care se afla carabina o legase de oblîncul şeii.

Deşi era destul de încordat gîndindu-se la ceea ce avea să înfrunte în curînd, se bucura din tot sufletul de aerul curat, răcoros, de munte. Mirosmele şi peisajul acela îi aduceau aminte de scene din copilărie, de taberele de vacanţă, din nordul Arizonei.

Pe măsură ce poteca îngustă urca pantele abrupte, stîncoase, presărate cu brazi, Mousa se uita mereu îndărăt.

— Ţi-arăt cele mai bune cărări. Sovieticî nu găsesc la noi pe-aici. Excelente.

— Credeam că o luăm prin trecătoarea Khyber.

— Khyber e păzită de ruşi. Drumul ăsta-i mai bun. Mai greu. Dar mai bun.

Pantele deveneau tot mai rîpoase.

— Îţi spun eu despre Khyber, începu Mousa. Mai multe bătălii acolo ca nicăieri. Cel mai mult sînge a curs. În ultimul veac, britanicii încercat de doi ori să cucerească Afganistan. Prima dată, pierdut lupta, aşa că s-a întors iar. A doua oară, luat bătaie şi mai zdravăn. Le-a mers la fulgi şi au fugit departe. Războinicii afgani aşteptat la ei pe piscurile de la trecătoarea Khyber. Nu erau prea mulţi. Dar au omorît şaiş'pe mii de soldaţi englezi.

Şaiş'pe mii ? !, se minună Rambo în gînd. Toţi ăştia într-o singură zi, într-un singur loc ? !

Clătină din cap, neîncrezător. Cifra aceea părea totuşi cam umflată de Mousa cel patriot.

Ajunseră pe culmea muntelui, apoi începură să coboare poteca ce şerpuia deja printre tot mai mulţi brazi, spre o vale stîncoasă. De-a curmezişul depresiunii se zărea masivul Hindu Kush, ale cărui creste ascuţite, înalte de peste şapte mii de metri, erau acoperite cu zăpadă.

Dar Mousa nu părea prea impresionat de privelişte, aşa că îşi urmă povestirea :

— Peste două mii de ani de lupte şi Afganistanul nu s-a predat. Ţară puternică. Oameni puternici.

Duse cu grijă caii printre doi bolovani mari, apoi ocoli iarăşi spre cărăruie.

— Alexandru cel Mare şi Ginghis Han, perşii, mongolii, englezii, acum şi ruşii, toţi încercau să îngenuncheze patria mea. Dar niciodată n-or să reuşească.

Ajunseseră pe o pajişte.

— Tu nu vorbeşti mult, zise Mousa. De ce ?

— Las asta pe seama celor ce se pricep.

— Ca mine, nu ?

Rambo zîmbi, amuzant.

— Ca tine.

La coborîre, le ieşeau tot mai mulţi copaci în faţă.

— Ştii, cunosc o rugăciune vestită. Vrei s-o auzi ?

— De ce nu ?

— „Păzeşte-ne de veninul cobrei, de ghearele şrului şi de răzbunarea afganului." Înţelegi ?

— Da, voi ăştia, nu prea înghiţiţi multe...

— Corect. Sovieticii ne bombardează la case, aruncă otravă pe recoltă de la noi, necinstesc femeile noastre, ard copiii, ne împuşcă vitele, torturează pe oameni tineri. Se zice că în Quarghai au spînzurat femei de picioare, în copaci, şi au sfîşiat la ele cu baioneta. În provincia Logar am auzit că au legat bătrînii din sat, i-au aruncat în ţărînă şi au trecut cu tancurile peste ei. În fiecare an, lupta noastră e mai dîrză. În fiecare an mor tot mai mulţi ruşi. O să-i facem noi să dorească să nu fi pus vreodată picior aici. O să înveţe ei ce-i aia răzbunare de afgan. Poate că tu ne-ajuţi ?

— Nu, răspunse Rambo. Eu unul m-am săturat de război.

Încearcă să nu se uite spre Mousa, care îl străpungea cu privirea.

— Eu am venit aici doar ca să-mi caut prietenul.

— Păi da, tu nu eşti afgan, grăi Mousa. De ce ai înţelege toate astea ?

5

În toiul amiezei, trecuseră deja o altă coamă a muntelui. Acum mergeau înaintea cailor speriaţi, ducîndu-i de căpăstru de-a lungul unei poteci înguste, în stînga căreia se vedea o prăpastie. Rambo socoti că trebuia să aibă pe puţin o mie cincisute de metri. Pietre lovite de copitele cailor se rostogoleau peste buza prăpăstiei şi cădeau într-un pîrîu repede. Mergînd înaintea calului, Rambo acoperi cu palma ochiul stîng al acestuia, să nu se înspăimînte şi murmură cuvinte de încurajare animalului de povară din spatele lui.

— Eşti bun cu caii, remarcă Mousa.

— Am crescut alături de ei. Unchiul meu avea o herghelie de cai de rasă. El m-a învăţat cum să mă port cu ei.

— A învăţat bine la tine. Dacă Allah voieşte şi salvezi la prietenul tău, trebuie să spui la unchiu' că ţi-a fost de ajutor.

— Unchiu-meu a murit acum doi ani.

— Îmi pare rău. Ruşii au împuşcat pe unchiu-meu în luna de dinainte de luna asta.

Poteca se lărgea dintr-odată. Rambo nu lăsă să i se vadă pe chip surpriza provocată de vorbele lui Mousa, ci îl urmă pe acesta, fără să rostească nici un cuvînt.

Cărarea se abătea de pe buza rîpei şi îşi continua cursul de-a lungul unei pante line, împresurată de brazi.

Mousa privi către soarele care ajunsese cam la trei sferturi din drumul lui prin ceruri. Se opri şi priponi caii, apoi scoase o rogojină din desagă şi o întinse pe un petic de iarbă.

Rambo se întoarse cu spatele către el, să nu îl stînjenească.

— Nu te rogi des?, îl întrebă afganul, oprindu-l.

— Ba da, dar altfel decît tine. Eu meditez. Mă gîndesc la suferinţă şi la cum să o evit.

— Asta-i nebunie la cap. Suferinţa nu poţi tu s-o alungi. Dacă ea vine la tine, înseamnă că-i vrerea lui Allah. Totul e vrerea lui Allah.

— Şi ruşii sînt tot vrerea lui Allah ?

— Da, ca să-i încerce pe afgani. Dacă Allah vrea, noi o să izgonim la năvălitori. Da' trebuie mai întîi să ne dovedim nouă că Allah e atotputernic, aşa că luptăm.

— Tot Allah a voit ca unchiul tău să moară ?

— Allah vrea să se întîmple orice. Allah a îngăduit la unchiul meu să moară ca să mă încerce pe mine. Ca şi tine, eu gîndesc mult despre suferinţă. Dar eu nu-l învinuiesc pe Allah. Eu învinuiesc la ruşi. Ei au ucis pe unchiul meu. Allah numai le-a îngăduit.

— Sună cam complicat.

— Nu. E foarte simplu. Viaţa e o încercare ca să-ţi dovedeşti puterea sufletului.

Mousa scrută cerul, socotind cam ce oră trebuia să fie atunci, şi îngenunche iarăşi, cu faţa spre Mecca. Atingînd rogojina cu fruntea, se ruga cu voce tare :

— Allah-o-Akbar. Dumnezeu e mare. Nu există alt Dumnezeu decît Allah, iar Mohammed e profetul său.

Rambo se îndepărtă de el.

6

Pe cînd soarele cobora dincolo de munţi, ajunseră într-o vale împădurită, trecură un pîrîu sprinţar, îngust, şi se apropiară de o colibă scundă, din buşteni. Fuioare de fum se înălţau pe horn. În spatele adăpostului, într-un ţarc, erau legaţi cîţiva cai ce păreau foarte osteniţi. Rambo îşi aduse aminte că mai văzuse astfel de locuinţe în Nordul Arizonei.

— Noi bem ceai, îl anunţă Mousa.

— Ceai ? !

— Afganul trebuie bea ceaiul lui. Bun obicei! Dup-aia dormim.

— Dar n-avem timp. Trebuie să mergem mai departe.

— Noaptea ? Ieşim din munţi. Colonelul a dat de necaz pentru că l-a pus noaptea pe drum călăuza lui. Ceaiul e mai bun ca orice acum.

Lăsară caii în ţarc, le dădură desagii jos din spinare, îi deshămară, apoi îi şterseră, îi adăpară şi le dădură de mîncare. Animalele îşi umflau neliniştite nările către ceilalţi armăsari, al căror miros nu îl cunoşteau.

— Stai aici, spuse Mousa cînd ajunseră în pragul colibei.

Rambo îl urmări cu privirea în vreme ce intra şi îl auzi dînd bineţe, apoi discutînd cu cineva.

Cîteva voci murmurară ceva.

Mousa apăru iarăşi şi îi făcu semn să intre.

Încăperea era încă şi mai joasă şi mai scundă decît părea de afară. Era o odăiţă strîmtă, de şaisprezece-douăzeci de paşi de jur-împrejur. Pereţii erau goi. Găurile din rogojinile ce zăceau pe jos arătau că dedesubt nu era decît pămîntul. O flăcăruie subţire juca pe cîţiva buşteni de pin, într-o vatră abia înjghebată, de unde se împrăştia mireasmă de răşină.

Strînşi în jurul focului, şedeau şase afgani, care înălţară de îndată ochi bănuitori către străini. Cinci dintre ei aveau în jur de douăzeci de ani. Cel de-al şaselea era vîrstnic, dar în plină putere şi părea a fi conducătorul celorlalţi. Purtau pantaloni şi cămăşi lungi, largi, ca şi Rambo. Mai aveau şi turbane tradiţionale, împletite din eşarfe. În plus, bătrînul era îmbrăcat cu o vestă de lînă.

Cu ceştile de ceai în mînă, stătură cîteva momente să îl cerceteze îndelung pe Rambo, apoi se întoarseră unul spre celălalt şi începură să discute cu voce joasă, dar foarte hotărîtă. Cartuşierele şi puştile vechi, **Enfield,** erau aşezate lîngă ei, la îndemînă.

Rambo observă că unul dintre tineri avea urme de arsuri pe frunte, iar bătrînul avea cele trei degete de mijloc lipsă de la mîna stîngă.

— Nu le place de străini, mai ales dacă nu-s cu noi la luptă. îl lămuri Mousa. Eu le explic că tu nu eşti străin obişnuit, că poţi să fi de încredere şi că ai venit să omori la ruşi.

— Să-l scap pe colonel, îl corectă Rambo.

— Eu las adevăr să vorbească pentru tine. E bine să pui puşca la o parte.

Rambo aşeză husa cu carabina şi pungile cu arcul şi săgeţile sprijinite de peretele cu uşa.

— Ei sînt mujahedini, îi zise Mousa, aşezîndu-se faţă în faţă cu ceilalţi afgani. Adică soldaţi sfinţi. Soldaţii lui Allah. Toţi rebelii sînt mujahedini.

Desfăcu desaga lui şi se pregăti să fiarbă ceaiul.

— Ei vin de la lupta sfîntă — jihad —, împotriva sovieticilor. În cartea sfîntă, Coranul, Allah spune că ne îngăduie să luptăm împotriva a două feluri de duşmani. Împotriva necredincioşilor şi a celor care ne alungă pe nedrept din căminele noastre, chiar dacă-s musulmani. Ruşii nu sînt numai necredincioşi. Ei sînt atei. O nenorocire nemaiauzită. Aşa că ăsta-i război sfînt. Mujahedinii ăştia vin de la luptă şi se duc în Pakistan, să caute întăriri şi să se-ntoarcă la război.

— Dar ruşii nu cercetează munţii ?

— Toată vremea.

— Atunci de ce nu au răzvrătiţii ăştia un om de pază ? Dacă eram şi noi ruşi ? !...

— Poate că au un om de pază. Da' poate că au zis că noi nu sîntem primejdioşi şi ne-au lăsat să trecem.

— Sînt şase cai în ţarc şi şase oameni aici. Nu, nu, nu prea cred eu că au lăsat pe cineva paznic.

— Luptătorii pentru sfînta cauză nu sînt soldaţi de rînd. Ei au încredere în bunul Dumnezeu.

După ce mujahedinii sfîrşiră de vorbit, unul dintre ei începuse să cînte. La început, vocea lui doar îngîna melodia. Apoi, încetul cu încetul, ridică glasul tot mai mult, iar ceilalţi îl urmară. Era un psalm ciudat, plin de viaţă, deşi trist, sincopat, ritmic, iar cîteva frînturi se repetau neabătut. Păreau nişte mandoline însufleţite, ce susură în noapte.

— Îl roagă pe Allah să-i facă eroi, îi explică Mousa lui Rambo. Moartea în război sfînt e cea mai mare cinste. Martirii se duc pe dată la rai. Toate plăcerile aşteaptă acolo.

— Regula războiului e să rămîi în viaţă şi să ucizi duşmanul.

— A, ei omoară mulţime şi rusnaci, îl linişti Mousa. Mujahedinii nu-s martiri dacă duşmanul nu moare odată cu ei. Afganii au o sărbătoare în care cinstesc toţi eroii. Ziua martirilor.

Rambo se neliniştea tot mai tare, pe măsură ce cîntecul continua, din ce în ce mai susţinut. Mujahedinii aveau voci puternice, sonore, aşa că puteau fi auziţi de afară, ba chiar din vale, de la o oarecare distanţă. Dacă el avea dreptate, iar afganii nu lăsaseră nici un om de pază, dacă patrulele sovietice prindeau de veste...

— Sper să li se împlinească dorinţa asta altădată, zise Rambo. Eu unul nu sînt dornic deloc să devin martir.

— **Inshallah,** răspunse Mousa.

— **Poftim ?**

— **Voia Domnului. Acum faci ceai. Mănînci şi odihneşti. Mîine-i lungă zi...**

7

În văpaia orbitoare a soarelui de amiază, călăreau spre un pisc împădurit, pînă la care se întindea o cîmpie pustiită. Brazii erau înlocuiţi de arbuşti ţepoşi. Coborînd, iarba de munte dispăru şi lăsă loc prafului înecăcios. Ţarina aceea stearpă se înălţa şi se lăsa mai jos, de parcă uriaşe degete nevăzute o modelaseră în joacă.

— Cîndva, aici era cîmp pentru grîne. Ruşii aruncat chimicale şi ucis grîul din sămînţă încă.

În mijlocul plaiului neroditor, Mousa tot arăta către orizont. Rambo scrută şi el depărtările, neînţelegînd prea bine ce voia Mousa să îi zică.

Şi atunci văzu şi el şi se încruntă, îngrijorat. Departe, cerul începuse să se întunece. Nourii albi se cerniră şi ei. Coloane îndoliate se coborîră dintre ei, pînă ce atinseră pămîntul, apoi tulburară totul împrejur şi prinseră să soarbă cu lăcomie orice le ieşea în cale.

— Vîntul negru vine îndată, rosti Mousa. Întotdeauna ceva merge greu pe-aici. Trebuie să ne oprim şi să ne pregătim.

Se apucă să dea instrucţiuni. Rambo îl ascultă, executîndu-se în grabă. Într-o groapă, deshămară caii şi îndată aranjară desagile şi lăzile de jur-împrejur, formînd astfel un pătrat în jurul scobiturii. În mijlocul acestei împrejmuiri siliră animalele să se aşeze. Însă unul se încăpăţînă să nu se supună. Rambo îl prinse cu un braţ de după gît şi îl forţă să stea jos. Apoi el şi Mousa îi acoperiră cu păturile şi legară învelitorile de bagajele grele.

Valuri-valuri de praf începură să se ridice în văzduh. Un vuiet încă îndepărtat prindea tot mai multă putere.

— Repede, strigă Mousa.

Se tîrîră îndată pe burtă sub pături, strîngînd cu cîte un braţ cei doi cai pe care îi aveau fiecare, pentru a-i linişti şi a-i ţine acolo, aşezaţi. Cu palmele răsucite în sus înşfăcară apoi păturile, oprindu-le astfel chiar deasupra capetelor animalelor.

Le era din ce în ce mai greu să respire. Rambo aşteptă, încordat, în vreme ce întunericul de sub adăpostul acela improvizat păru că încă se mai adînceşte.

Abia putea să audă vorbele înăbușite ale lui Mousa.

— Demult, Afganistanul era numit Yaghistan.

— Ceee ? !...

— Asta înseamnă „țara celor de nestăpînit".

— Și ce-are chestia asta a face cu...

— Țara oamenilor liberi.

— Nu mai vorbi. Păstrează-ți puterile pentru mai tîrziu.

— Le arătăm noi la ruși nemernici adevărul despre numele ăsta de la patria noastră...

— Am zis să taci...

— Dar Yaghistan mai înseamnă și...

— Gura ! ! !...

— Țara ce nu poate fi supusă nimănui.

Vîntul cel negru izbi cu o furie îngrozitoare.

PARTEA A IV-A

Chiar vuietul singur al vîntului ar fi fost asurzitor. Dar de-acum, însoțit de forța neasemuită a furtunii, devenea deja parte a unei agonii insuportabile. Forța stihiei îl strivea pe Rambo, îngropîndu-l în nisip, dar în același timp îl trăgea cu putere în spate, în direcția în care gonea urgia.

Bărbatul apucă păturile cu toată vlaga pe care o mai putu aduna, șoptind în vremea asta cuvinte liniștitoare pentru cai, încercînd să îi țină astfel așezați. Țărîna stîrnită se strînsese deasupra, pe pături, împovărîndu-i, zdrobindu-i odată cu tot

prăpădul acela. Aerul deveni irespirabil. Rambo răsufla tot mai greu. Gîndurile parcă i se învîrteau în cap.

Ca în delir, zări parcă silueta neclară a lui Co tremurînd sfîrtecată de gloanțe, murind în brațele lui. Apoi, pe dată, imaginea ei se dublă și se prefăcu în Trautman, care venea la el, în topitorie, ca atunci cînd Rambo îl văzuse pentru ultima dată și refuzase să-i îndeplinească rugămintea. Vocea colonelului parcă stîrnea ecouri undeva, departe : „N-o să iau asta în nici un caz ca pe-o jignire personală sau un afront."

Lui Rambo îi veni să urle. **Jignire personală ? !** Miliarde de draci turbați și împielițați ! Toate astea îl atingeau cît se putea de personal ! Și el trebuia să îl salveze !...

Se obișnuise atît de mult cu urletul vîntului, încît mintea lui reținea bubuiturile acelea chiar după ce ele trecuseră. Deodată își dădu seama că de fapt, ceea ce auzea el era respirația greoaie a cailor, dimpreună cu gîfîitul lui după aer și un soi de clinchet.

Să răsufle. Da, trebuia neapărat să răsufle.

Dădu drumul păturilor. Împovărate cu nisip, acestea continuară să îl apese sub greutatea sporită. Lăsă și caii liberi. Dar ei numai scurmară cu copitele în pămînt neputincioși. Încercă să se tîrască înapoi, să iasă de acolo.

Nu reuși.

Încercă iarăși să se ridice cumva.

Nu putu.

Nu avea aer. Era prea slăbit.

Împingîndu-și cu greu genunchii îndărăt, proptindu-se în mîini cu cîtă vlagă îi mai rămăsese, încordîndu-și spinarea cît putea, încercă din nou.

Şi tot nu mişcă pătura din loc. Zvîcni dintr-odată în picioare, dar nici un rezultat !...

O să murim sufocaţi ? !...

Caii abia mai horcăiau. Mintea lui părea că se întunecă. În plămîni parcă îi izbucnise o arşiţă cumplită.

Nu !!!

Se luptă cu dorinţa aceea de a îmbrăţişa pămîntul şi a dormi cît mai mult. Încetul cu încetul, gemînd sleit de puteri, îşi trase cămaşa peste brîu. Rămas fără nici o gură de aer măcar, nu îşi mai pierdu vremea încercînd să îşi chinuiască plămînii de pomană. Îşi concentră atenţia doar asupra unui singur scop, îşi consumă puţina energie rămasă pentru ultima posibilitate de salvare.

Cuţitul. Da, trebuia să apuce cuţitul. Să îl scoată din teacă. Să taie pătura.

Cînd, în sfîrşit, reuşi, o cascadă de nisip se prăbuşi peste creştetul lui, umplîndu-i urechile, năvălindu-i peste ochi şi peste obraji. Îndepărtă de îndată avalanşa aceea orbitoare, îşi umplu pumnii cu nisip şi apoi îl lăsă să curgă pe pieptul lui în jos, scociorî şi dezgropă, scrijeli şi făcu loc. Şi în tot timpul acesta, se strădui să îşi ţină genunchii drepţi, şi să îşi îndrepte spinarea.

Plămînii lui osteniţi de atîta trudă deşartă parcă se fărămiţau în mii de bucăţi. Rambo se lupta cu oboseala, cu lipsa de aer, dar cunoştinţa părea că i se tulbură, iar reflexele se îngreunară. Respiră şi trase în piept numai nisip.

Şi-atunci ţîşni dintr-odată afară din mormîntul acela mişcător, spre soarele atît de strălucitor, încît parcă îi străfulgeră ochii osteniţi cu mii de ace dureroase. Tuşi mult, înecîndu-se, eliberîndu-şi plămînii de praf.

Apoi se îndoi de mijloc ca fulgerat şi vomită.

Se îndreptă de şale şi răcni din răsputeri.

Ca şi cum nu ar mai fi avut de gînd să se oprească niciodată. Strigă aşa, îndelung, pînă ce răguşi de tot, pînă ce îşi dădu seama că îl mai aştepta încă o piatră de încercare. Răzbătuse la lumină printr-un strat de nisip de trei picioare înălţime?!... Iar Mousa şi caii se aflau încă dedesubt ! Şi aveau să moară dacă el nu...

Se mişca iute ca un automat. Cu toată forţa, arunca braţ după braţ din movila uriaşă. Săpa cu mîinile făcute lopeţi, azvîrlind ţărîna uscată printre picioare, ca un animal care îşi scobeşte vizuina. Cu un strigăt de triumf, ajunse la pătură, o înşfăcă de tăietura pe care o făcuse el cu cuţitul şi o sfîşie pînă la capăt, dezvelind capul unuia dintre cai. Se tîrî apoi în partea stîngă, rupse şi acolo învelitoarea şi îl găsi de data asta pe Mousa care zăcea cu faţa în jos.

Afganul nu mai mişca deloc.

— Mousa !

Rambo dădu la o parte nisipul de pe corpul tovarăşului său de drum, dezgolind în acelaşi timp şi o rînă a unui alt cal. Se tîrî pînă la Mousa şi îl trase afară din movilă întorcîndu-l pe spate. Chipul măsliniu al afganului era acum nefiresc de cenuşiu. Ochii îi erau închişi, iar pieptul nu îi mai tresălta defel.

Rambo apăsă cu amîndouă mîinile pe coastele celuilalt, încercînd să-i pună plămînii în funcţiune. Deschise gura afganului şi se uită cu atenţie dacă nu cumva e plină cu nisip, apoi începu să îi facă respiraţie artificială. Repetă operaţiunea, forţînd aerul să pătrundă în gîtlejul celui ce părea lipsit de viaţă.

Încă o dată.

Şi încă o dată.

Şi...

Mousa prinse să tuşească.

Şi mai hotărît, Rambo suflă aer proaspăt în pieptul celuilalt.

Afganul tuşi din nou. Torsul i se zbătu, umplîndu-se singur. Cînd Rambo voi să se aplece iarăşi deasupra lui, Mousa ridică o mînă şi, cu o mişcare slabă, îi făcu semn că nu mai e nevoie. Îşi recăpătă răsuflarea. Horcăind şi gîfîind, începu să inspire cu lăcomie.

Rambo se apucă iarăşi să scurme în movila de nisip. Curînd, dezgropă capul unui cal. După care se străduí să îi descopere şi pe ceilalţi.

Epuizat, le cercetă nările. Cel puţin păturile împiedicaseră nisipul să le pătrundă pe căile respiratorii. Boturile a două animale zvîcneau uşor. Celelalte două nu mai suflau deloc.

Rambo se chinui să le dezvelească de tot corpurile, iar cînd, în sfîrşit, greutatea nisipului fu îndepărtată, căzu pe spate frînt de oboseală. În dreapta lui, Mousa respira din greu, umplîndu-şi plămînii cît putea, expirînd prelung.

— Ce lucru minunat. Aşa un dar nemaivăzut de la Allah, răsuflarea asta..., se pronunţă el într-un tîrziu.

Mîinile lui Rambo sîngerau. Dar în împrejurarea aceea pînă şi durerea era un semn bun. Se sprijini pe coate, cercetînd din ochi, atent, în ce stare se aflau caii.

Doi erau morţi deja. Ceilalţi, prăbuşiţi pe o rînă, păreau că încă mai trăiesc. Rambo se tirî pînă la un burduf cu apă pe care îl dezgropase deja şi le picură cîţiva stropi pe bot. Limbile crăpate de arşiţă şterseră broboanele de apă. Omul încercă să îi ridice în picioare.

Dar ei nu îl ajutară deloc. Uşor, Rambo trase de hăţuri. Dacă nu voiau să meargă era o problemă. Dar dacă nici măcar nu puteau ? Dacă... ?! Animalele se străduiră o vreme, se împleticiră, apoi reuşiră să se ţină pe picioare. Luînd o gamelă de de metal din sac, Rambo o umplu cu apă şi o puse dinaintea unuia dintre cai, îl lăsă să bea, apoi îi dădu şi celuilalt. Se hotărî să nu îi adape mai mult de-atît, pentru o vreme, ca nu cumva să le fie rău.

Mai rămînea un singur lucru de făcut. Iar oboseala cumplită care îl cuprinsese îl făcea să i se pară că acest ultim lucru era cel mai greu de îndeplinit de pe pămînt. Trebuia să priponească animalele de desagii pe care îi dezgropase din nisip. Odată sfîrşită şi treaba asta, se lăsă să lunece lîngă Mousa, întinzîndu-i şi lui burduful cu apă.

— Nu, refuză afganul. Tu ai salvat viaţă la mine. Bei primul.

Rambo nu mai avea putere să se certe cu el. Înghiţi cu lăcomie licoarea aceea minunată, potolindu-şi gîtlejul uscat ca o iască. Cu stropi de apă încă şiroindu-i pe bărbie, îi înmînă lui Mousa burduful. De data aceasta, însoţitorul lui acceptă cu bucurie.

— Am avut noroc, rosti Rambo. Aproape că nu mai aveam putere să...

— Nu, nu-i noroc, îl contrazise Mousa. Allah a vrut de la el ca să ai tu putere.

— Atunci mai bine i-ai mulţumi Lui în locul meu.

— De ce nu mulţumeşti tu la El, singur ?

— Nu ştiu cum.

— Te-nvăţ eu.

— Mai ştii ?!...

2

În lucirea sfioasă a zorilor de ziuă se treziră îndeajuns de odihniţi ca să poată porni mai departe la drum. Datorită îngrijirii pricepute a lui Rambo, caii se înzdrăveniseră. Mousa îşi rosti rugăciunea. Apoi el şi americanul mîncară şi după aceea, îngropară lăzile pe care le duseseră pînă atunci caii de povară. Afganul puse drept semn pe locul acela un bolovan mare, însă părea totuşi destul de îngrijorat.

— Dacă iar vine vînt negru, înainte să ne întoarcem noi, îngroapă piatra. Şi n-o să mai găsim niciodată astea.

Urcară apoi pe cai şi plecară. Ţinutul acela pustiit devenea tot mai deprimant. Rambo observă cratere făcute de bombe, stînci cu marginile înnegrite şi scorojite. Trecu pe lîngă schelete de bovine. Întîlni tancuri ruseşti devastate şi maşini blindate arse ca nişte cutii de chibrituri.

În vreme ce se apropiau de capătul cîmpiei, unde se înălţau piscurile ascuţite, Rambo zări ceva ce nu mai văzuse niciodată. Rămase atît de uluit, încît descălecă de îndată, să privească mai bine. Pe o colină pietroasă, erau presărate o mulţime de obiecte mici, verzi. Păreau să fie sute şi sute. Şi semănau cu nişte jucării, cu nişte titireze dintr-acelea strălucitoare, pe care le învîrtea el cînd era mic. Luă calul de dîrlogi şi se dădu mai aproape de una dintre ele. Se opri locului şi se aplecă să o ridice.

— Nuuuu !!!... răcni Mousa din toate puterile, îngrozit.

Spaima din glasul lui îl făcu pe Rambo să rămînă încremenit, cu mîna deasupra jucăriei.

Mousa strînse în grabă hăturile calului şi sări jos.

— Uite.

Apucă un obiect dintr-acelea, cu infinită grijă, de parcă ar fi prins o insectă ucigătoare. Apoi, cu o mişcare lină, parcă să nu o simtă nici vîntul, aruncă titirezul pe cîmpia deşartă ce rămăsese în urma lor.

Nimicul acela lucitor şi frumos explodă cu un bubuit grozav, însoţit de un fulger orbitor. Pietre şi ţărînă ţîşniră în toate părţile.

Rambo linişti calul înspăimîntat.

— Duşmanii lasă astea pentru copii, îl lămuri afganul. Jucării verzi, cum e culoarea Islamului. Copiii nu se feresc. Le învîrt, se joacă. Şi bang ! Le smulge o mînă, un picior. Astea-s peste tot. Rușii nu vrea să omoare la copii, doar să-i schilodească. Şi să fii schilodit în Afganistan e la fel ca atunci cînd mori. Încet. Foarte înceată moarte.

Rambo înghiţi în sec, înăbuşindu-şi mînia.

— Tu ai salvat viaţă la mine, urmă Mousa. Acum şi eu la tine.

— Mda, facem o echipă grozavă.

— **Inshallah.**

— Da, ştiu, zîmbi Rambo. Astfel e voia Domnului.

— Vezi, tu învăţat repede !

3

— Vreau să mă dăscăleşti de-acum, grăi Rambo.

Călărind mai departe, Mousa păru că se luminează tot de bucurie.

— Despre legea de la Islam ?

— Nu. Să vorbesc afgana.

Mousa clătină din cap, dezamăgit.

— Știu că într-un timp atît de scurt nu pot să o deprind prea bine, continuă Rambo. Dar dacă înțeleg măcar cîteva cuvinte de bază, aș putea...

Mousa dădea din cap cu îndîrjire.

— În Afganistan e zece naționalități care trăiesc laolaltă, opt limbi diferite și trei'ș'doi de dialecți. Nici nu e un așa lucru care să-i zici limbă de la Afganistan.

Rambo își aduse aminte ce îi spusese Mousa atunci cînd îi prinsese vîntul negru. Acolo e țara ce nu poate fi stăpînită.

— Și nu există nici măcar cîteva din limbile astea mai folosite decît celelalte ? se interesă el mai departe.

— Doi. Pashto și Dari.

— Atunci învață-mă cîteva cuvinte într-una din păsărețtile astea.

Ecoul unui zumzet îndepărtat deveni dintr-odată vuiet puternic. Tresărind, Rambo strînse tare de dîrlogii calului. **Încă un vînt negru ?**

Prin vîjîitul acela asurzitor desluși însă un păcănit cumplit și dintr-odată, descumpănit, își dădu seama că sunetul acela înfiorător era produs de un obiect cu mult mai grozav decît cel mai negru vînt de pe lume.

Două aeronave sovietice sfîrtecau seninul. Pînă atunci fuseseră ascunse privirii de un mal abrupt, din partea dreaptă. Însă acum survolau neabătut peisajul golaș. Elicoptere MI-24. Niște vagoane nenorocite, înzestrate cu aripi și cu formele grotești ale armamentelor de dedesubt.

Sări de pe cal și alergă cu el de căpăstru spre un morman de bolovani masivi. Mousa călărea pe lîngă el. Ajunseră la grămadă de pietroaie și priviră

din spatele acestora spre mașinăriile monstruoase, ce se apropiau rapid.

— Ne văd, se alarmă Mousa.

Rambo apucă husa cu carabina lui automată, în vreme ce elicopterele treceau în viteză peste buza unui mal aflat la patru sute de pași deasupra lor.

Dar nu apucă să scoată arma. Nu era nevoie. În loc să își continuie drumul spre rocile după care se adăpostiseră, navele aeriene dădură un ocol pieptișului apoi se repeziră în picaj, dispărînd din raza lor vizuală. Cinci secunde mai tîrziu, Rambo auzi răpăitul mitralierelor și bubuitul a mii de gloanțe ce ocheau ținte neștiute.

Se aruncă în spinarea calului și galopă spre malul acela.

— Nu ! răcni Mousa în urma lui.

Rambo însă de-abia îl auzi din pricina tropotului de copite și al detunăturilor care cutremurau totul dincolo de peretele abrupt. Înainte de a ajunge pe creasta stîncoasă, opri brusc calul și descălecă dintr-un salt. Pe ultimii metri, alergă singur.

Dedesubtul lui se zări o vale rotunjită care pînă atunci nu fusese încă devastată de sovietici. Țarinile erau încă verzi. Se legănau grîne. Prin mijloc curgea un rîu sprințar. Pe partea opusă, colibe pătrate, din chirpici, erau construite pe colina în trepte, ce urca spre un munte cu piscurile înzăpezite. Locuințele acelea îi aminteau de **pueblos** — micile case clădite pe vîrfurile munților, în Arizona. Își făcu socoteala că erau acolo cel puțin cincizeci de locuințe, iar elicopterele acelea blestemate le distrugeau bucată cu bucată, cu ajutorul mitralierelor, tunurilor, rachetelor și proiectilelor de tot felul.

Satul era cam la o sută de iarzi dedesubtul lui, așa că vedea ca în palmă afganii înspăimîntați, alergînd care încotro, să-și scape viața. Femei împiedicîndu-se în voalurile multe apucau copiii de mîini sau îi strîngeau la piept și se grăbeau să se adăpostească în dosul ușilor. Bărbații încercau să riposteze cu pușcoacele lor cu bătaie scurtă, vechi de cînd lumea și cu mitraliere scoase din uz.

Însă navele zburau la o oarecare distanță, așa că nu era nici un pericol pentru ele chiar dacă vreun glonț rătăcit le atingea fuselajele blindate.

În vreme ce pereții de chirpici săreau în toate părțile, într-un potop de flăcări, fum și dărîmături, elicopterele aruncau în foc susținut proiectile grele și rachete.

O casă în care se ascunseseră trei femei pieri într-o clipă, ca și cum n-ar fi fost. Bărbații care trăgeau din spatele unei cisterne de piatră, deveniră într-o fracțiune de secundă o masă de carne însîngerată.

Navele scuipau tot mai multe rachete ucigătoare dintre aripile lor largi. Mitralierele răpăiau, aruncînd jeturi de flăcări. Colibele secerate se prefăceau într-o mînă de moloz fumegînd.

O furie turbată îl copleși pe Rambo. Se întoarse spre cal, desfăcu husa în care se afla carabina și scoase arma, pregătindu-se de luptă.

Mousa galopă într-un suflet către el.

— Or să te omoare ! Ascunde-te !

Dar Rambo nu îi dădu deloc atenție, ci plasă o grenadă în lansator. Se mai uită o dată spre sat și zări cinci afgani aproape tăiați pe jumătate de rafale de mitralieră. În partea stîngă, observă o fetiță smulgîndu-se din îmbrățișarea mamei sale ucise și alergînd îngrozită prin mijlocul unei ploi

de gloanțe ce ridicau nori de praf în jurul ei, încercînd să o nimerească. Fetița se depărtă de ruine, apucînd-o pe o potecă ce intra într-un pîlc de arbori. Un elicopter o luă pe urmele ei, lăsîndu-se în picaj spre copila disperată.

Deși satul se afla la vreo sută de iarzi sub malul pe care stătea Rambo, elicopterele erau mai aproape. Își sprijini pușca pe umăr, se propti cu piciorul stîng într-o piatră, iar cotul îl rezemă de genunchiul îndoit. Luă ținta în cătarea armei și își ținu respirația, pregătindu-se să tragă.

Copila care fugea speriată, aproape că ajunsese lîngă pîlcul de arbori. Se uită în urmă, alertată. Dinspre elicopterul ucigaș, rafale de gloanțe se abăteau spre ea, înălțînd nori de praf înecăcios.

Rambo apăsă pe trăgaci. Grenada țîșni pe țeavă. Deși zdruncinat de reculul puternic, bărbatul nu își luă ochii nici o clipă de la obiectiv.

Proiectilul străpunse botul aeronavei. Hublourile de plexiglas se făcură țăndări. Cockpitul explodă cu o fracțiune de secundă înainte ca întreaga mașinărie diavolească să se sfărîme, zguduită de o explozie încă și mai cumplită. Rămășițele plutiră cîteva clipe în aer, apoi căzură ca niște pietre, acoperind grînele cu mii și mii de bucăți de metal fumegînd. Corpul epavei se izbi de pămînt și mai explodă o dată.

Rambo privi spre fată. Aceasta observase dincotro venise împușcătura. Înnebunită de groază, cu ochii ațintiți spre malul unde ședea luptătorul, o luă iarăși la fugă spre desiș.

Sub picioarele lui Rambo, peretele de stîncă începu să se surpe, urnit din loc de cîteva rafale. În timp ce bărbatul se prăbuși între bolovanii masivi, un fum negru îl învălui. O altă explozie zgîlțîi tot dealul. Pilotul celui de-al doilea elicopter văzuse

cum fusese nimicit colegul lui şi se grăbea către malul abrupt.

Mousa, care dăduse pinteni calului să ajungă la Rambo, dar se oprise cînd americanul trăsese primul foc, se strădui să iasă din perdeaua aceea de vălătuci şi să îşi scape viaţa, deşi o nouă explozie muşcă adînc ţărîna, chiar sub picioarele lor.

Calul lui Mousa alunecă. Afganul se lupta să îl stăpînească. Animalul trecu în galop pe lîngă bolovanii după care se adăpostiseră mai devreme. Dintr-odată, se împiedică, se ridică pe picioarele din spate, apoi o luă în direcţia opusă. Mousa se prăvăli la pămînt.

Rafale de mitralieră străpungeau pămîntul palmă cu palmă. Orbit de norii groşi de fum, Rambo se rostogolea cu disperare, sperînd să se ascundă de cartuşele care îl vînau. Terenul fugea de sub el. Parcă nici nu-şi mai simţea trupul de durerea izbiturilor. Icni greu cînd se lovi cu spatele de un pinten de stîncă. Buimăcit, se trezi întins într-o viroagă şi se minună că scăpase cu viaţă, zărind focul susţinut cu care elicopterul sovietic dărîma buza văioagei. O altă explozie zgudui colina. Din nou, nori de fum negru îl acoperiră.

Însă de-acum aparatul de zbor îşi încetase barajul necruţător. Păcănitul motoarelor sale răsuna pe undeva, pe-aproape, de parcă maşinăria ar fi aşteptat să se limpezească ceaţa aceea de nepătruns, pentru ca echipajul să poată scruta împrejurimile.

Asurzit de zgomotul acela infernal, Rambo îşi încărcă din nou lansatorul de grenade şi se tîrî spre marginea viroagei. Fumul şi colbul stîrnit ascundeau privirii totul împrejur. Mirosul înţepător al prafului de puşcă îi chinuia nările. Îndreptă arma

în direcţia de unde venea bubuitul motoarelor. Fumul se mai răspîndi. Dădu cu ochii de navă exact cînd îl zări şi pilotul. Maşinăria era îndeajuns de aproape pentru ca Rambo să întîlnească privirea îngrozită a omului.

Apăsă pe trăgaci, dar de data aceasta, în loc să urmărească în continuare ţinta, se rostogoli îndărăt, să se adăpostească. Elicopterul explodă. Cu toate că nu se uită la urgia aceea, o simţi, o auzi. Epava se prăbuşi chiar deasupra văioagii. O elice strîmbată în toate chipurile căzu peste buza viiturii. Urmă o altă explozie şi o nouă surpare de teren.

Rambo sări în picioare, cu tot trupul zvîcnind de-atîtea lovituri şi se strădui din răsputeri să iasă din acea viroagă. Cînd ajunse iar pe malul abrupt, rămăşiţele navei încă se mai rostogoleau la vale, arzînd întruna, prăvălindu-se pînă în rîul ce curgea pe fundul văii înguste.

Răsuflă uşurat, bucuros de reuşită. Muşchii încordaţi, răniţi pe alocuri, se destinseră. Însă bărbatul tremura din toate încheieturile, simţind acea slăbiciune grozavă, care îl chinuia de fiecare dată după luptă. Şi din pricina simţămîntului pe care sperase cîndva să nu îl mai încerce niciodată : emoţia că dăduse iarăşi piept cu moartea şi supravieţuise.

Timpul păru că stă în loc. Dar după o clipă, ce dură cît o veşnicie, o porni iarăşi să măsoare viaţa universului.

Rambo se uită către ruinele fumegînde ale satului afgan. Apoi cercetă cu privirea pîlcul de copaci către care fugise fetiţa urmărită. Se întoarse însă la locul unde îl văzuse pe Mousa ultima dată. Cît ţinuse lupta, abia zărise aşa, ca prin ceaţă, cum prietenul lui călărea în galop, spre el, apoi se abă-

tuse din drum, ca să își scape viața de sub rafalele nimicitoare ale celui de-al doilea elicopter. Rambo nu mai auzise decît nechezatul speriat al calului.

Iar acum zări animalul alergînd în depărtare de îi scăpărau copitele, dar fără stăpînul lui. Cercetă cu grijă împrejurimile, în căutarea lui Mousa. Dintre bolovanii unde se ascunseseră ei mai devreme, se ridică o siluetă ce începu să se împleticească năucă, ținîndu-se cu mîinile de cap, încercînd să facă măcar cîțiva pași.

Rambo se întoarse pe călcîie, prinse calul său de căpăstru, încălecă și se zori să ajungă la Mousa. Dar cînd ajunse la jumătatea drumului, îngheță la vederea celuilalt armăsar. Care zăcea pe o parte. Printr-o gaură mare din burtă, sîngele gîlgîia întruna peste măruntaiele revărsate în țărînă. Rambo îl împușcă, să îi ușureze chinurile.

Între timp, Mousa încercă să se ridice dar căzu iarăși la pămînt. Rambo alergă îndată spre el.

Chipul afganului, de obicei măsliniu, era acum galben precum ceara.

— Ești rănit ? îl întrebă Rambo, cu sufletul la gură.

Îngenunche lîngă el.

— Cîine ăla de cal nebun. M-a zvîrlit la pămînt jos.

Mousa își duse din nou mîinile la cap.

Rambo îi scoase turbanul și cercetă cu grijă, să vadă dacă nu este lovit. Nu găsi urme de sînge, dar simți sub degete un cucui zdravăn.

— Ți-e rău de la stomac ? îl chestionă el pe Mousa.

— Nu.

— Uită-te la mine. Fii atent la mîna mea.

Rambo îi trecu un deget prin fața ochilor, înainte și-napoi. Ochii afganului îi urmăreau fiece mișcare.

— Vezi mai multe degete ?

— Nu.

Rambo ridică patru degete.

— Cîte sînt aici ?

— Patru.

Americanul mai căută odată prin părul des al lui Mousa.

— Cred că ăsta ți-a protejat țeasta. Ai avut noroc că nu ți-a sărit de pe umeri.

Mousa deschise gura, să obiecteze.

— Da, știu, nu-mi mai spune, îl opri Rambo. Allah a vrut ca turbanul să nu-ți cadă de pe cap. Totul pornește de la **Inshallah.** Voia Domnului.

Deși durerea îi săgeta tot trupul, afganul zîmbi.

— Crezi că dacă te las aici puțin, se întîmplă ceva ? făcu Rambo. Se poate să mai existe supraviețuitori. Eu am oarecare cunoștințe de medicină și aș putea să-i ajut.

— Du-te cu Allah.

Rambo își îndemnă calul s-o ia în galop, spre marginea văii.

4

Cutremurat, Rambo căută printre ruinele satului încă arzînd mocnit. Deși i se părea că petrecuse nu o viață, ci o sută de vieți pe cîmpul de luptă, tot nu se putea obișnui cu ravagiile făcute de război. În afară de cîteva ziduri, care, cine știe prin ce minune, rămăseseră în picioare, toate casele

fuseseră pur şi simplu spulberate aşa că nici nu ţi-ai fi închipuit că acolo existase cîndva un sat. Dacă nu ai fi văzut şi cadavrele. Zeci şi zeci de trupuri omeneşti zăcînd printre dărîmături. Pretutindeni. Unele corpuri erau decapitate sau cu membrele smulse, iar altele altele erau arse, îmbucăţite, cu măruntaiele scoase, sau zdrobite sub pereţii fostelor locuinţe. Muştele bîzîiau roiuri împrejurul rănilor şi bălţilor de sînge. Păsări de pradă se roteau înfometate pe deasupra mormanelor de carne omenească.

Auzi un geamăt şi se grăbi spre o grămadă de moloz, unde dădu peste un bătrîn împuşcat în frunte. Chiar cînd Rambo se aplecă deasupra lui, să îl ajute, omul muri.

Se auzi scrîşnet de piatră călcată de picior omenesc. Rambo se întoarse într-acolo şi zări vîrful unui creştet mic, parcă de răţuşcă, ascunzîndu-se îndărătul unei grămezi de dărăpănături. Se zori să vadă ce este, dar, cînd ajunse el acolo, fetiţa o luase demult la sănătoasa, alergînd îngrozită printre ruine, spre cărarea ce ducea la pîlcul de arbori din marginea sătucului. Rambo îşi zise că probabil era aceeaşi pe care o zărise el de sus, de pe mal, aşa că o luă pe urmele ei.

— Stai aşa !

Dar micuţa fugea de rupea pămîntul.

— Opreşte-te ! Nu-ţi fac nici un rău !

Nu avea nici un rost, ştia şi el prea bine. Ea nu putea înţelege oricum ceea ce striga el în englezeşte. Dar încercă încă o dată, sperînd că fetiţa va pricepe măcar după tonul lui ce voia să îi zică.

— Te rog ! Nu fugi de mine ! Vreau să te ajut !

Dar ea nu avea de gînd să rămînă nicicum pe loc.

În vreme ce Rambo o urmărea pe potecă, simţi un fel de briză călduţă atingîndu-i faţa. Apoi auzi un murmur îndepărtat, dar nu era semnul unui alt vînt negru sau al vreunui avion sovietic. Ştia ce înseamnă zgomotul acela încă din copilărie, de cînd trăia în rezervaţie. Era tropotul unor cai ce se apropiau. Da, mulţi cai...

Şovăi. Printre copaci, de-a lungul poalei muntelui, nouri de praf se învolburau peste frunzişuri, apropiindu-se tot mai mult. O mulţime de chipuri întunecate se deslueau printre fuioarele de colb. Călăreţi afgani.

Ieşiră dintr-odată din acea pînză deasă, înecăcioasă, interpunîndu-se între Rambo şi fetiţa care fugea în continuare. Feţele localnicilor erau stacojii de furie. Începură să îi dea roată lui Rambo, îmboldindu-l cu caii, pocnindu-l cu bicele şi cu frîiele.

Deodată se opriră locului. Cel mai înalt dintre ei — care călărea şi pe cel mai robust armăsar — părea a fi căpetenia. Acesta îl fulgeră cu privirea pe străin, rămînînd în acea poză majestuoasă, cu ochii scăpărînd de mînie, cu barba răvăşită, precum în pozele din cărţile de istorie.

— **Roussi !** se răsti el.

Rambo nu avea nevoie de translator ca să înţeleagă că era luat drept rus.

— Nu ! Sînt **american** !

— **Roussi !**

Căpetenia dădu cîteva porunci pe care Rambo nu le înţelese.

Un pat de puşcă se abătu îndată peste ceafa lui. Rambo se clătină pe picioare, se dădu cîţiva paşi înapoi, apoi mai primi o lovitură peste piept. Cercul călăreţilor se strînse împrejurul său. O frînghie i se încolăci pe după gît. Unul dintre afgani

îl înșfăcă de brațul drept și îi legă o funie de încheietura mîinii. Un altul procedă întocmai cu celălalt braț al captivului. După care înnodară frînghiile de oblîncul șeii. Brațele lui Rambo erau acum întinse în lături. Simțea cum durerea îl săgetează prin tot trupul. Călăreții își îndemnară caii s-o ia în direcții opuse.

— Nu ! Sînt american ! Am încercat doar să...

Dar afganii își mînară caii mai departe. Rambo avu impresia că deja îi scot umerii din încheieturi.

Or să mă rupă-n bucăți ? !

Cu un muget de furie și durere, înșfăcă funiile. Le trase îndărăt, spre el, din toate puterile. Caii se împleticiră. Rambo se străduí să își apropie iar brațele de corp. Dar călăreții ocărîră pe limba lor și se-apucară să lovească animalele cu biciul.

— Am venit să v-ajut ! gemu Rambo, smucind înapoi de frînghii. Nu sînt **Roussi !**

Căpetenia afganilor scuipă și făcu un semn hotărît călăreților să o pornească în galop.

Rambo avu senzația că tendoanele brațelor sale încep să se deplaseze.

— **Nuuuu ! ! !...**

Urletul lui fu secondat de un altul. Mousa se grăbea să ajungă la locul judecății, împiedicîndu-se, tîrîndu-și piciorul rănit, gîfîind ceva în păsărească aceea. Părea că se împotrivește faptei celorlalți localnici.

Călăreții șovăiră.

Mousa bîigui ceva la iuțeală, cu sufletul la gură, insistînd din răsputeri.

Căpetenia făcu semn oamenilor săi, de data aceasta pentru ca să slăbească strînsoarea frînghiilor.

— Orice le-ai spune tu acum, ține-o tot așa, îl rugă Rambo pe Mousa.

Șeful de trib grăi, iar Mousa îi răspunse. Atunci mai-marele arătă către epavele elicopterelor și mai zise ceva.

Mousa se întoarse către Rambo.

— Nu crede că tu distrus la avioane.

Însă o voce suavă, temătoare, îi făcu pe toți să întoarcă atunci capetele. Era fetița care ședea în mijlocul cărării ce ducea spre pîlcul de arbori. Glasul ei abia se auzea, tremurător, speriat încă din pricina grozăviilor la care asistase nu demult. Își îndreptă mîna slăbuță către rămășițele fumegînde ale aparatelor de zbor, apoi către Rambo.

Și, dintr-odată, oamenii aceia cu chipurile încremenite de durere și mînie amuțiră. Se priviră între ei, iar expresiei bănuitoare de pe fețele lor îi luă locul uluiala, pe măsură ce mititica vorbea. Clătinînd din cap admirativ, căpetenia făcu iarăși semn călăreților, spunîndu-le să îl elibereze pe străin.

Din pricina cumplitei încordări la care fuseseră supuse, brațele amorțite ale acestuia rămaseră încă un moment astfel întinse, apoi se coborîră dintr-odată pe lîngă trup. Bărbatul își dezlegă singur nodurile de la mîini, apoi prinse să își maseze încheieturile umflate.

Șeful de trib descălecă și se așeză în fața lui Rambo. Vîntul fierbinte îi flutura pulpanele cămășii largi, în vreme ce omul îl privea pe străin în ochi, parcă citindu-i gîndurile. Rosti trei vorbe, ce păreau de mulțumire, își lăsă mîinile pe umerii celuilalt și îl sărută pe obraji.

Rambo simți barba aspră a afganului zgîriindu-i și observă că, în colțul ochiului stîng, căpetenia își reținuse cu greu o lacrimă.

Apoi luptătorul se îndreptă către fetiță, se lăsă pe vine și o îmbrățișă. Ea se cuibări la pieptul bărbatului, plîngînd cu sughițuri.

Mousa ședea lîngă Rambo.

— Numele lui Khalid. Mare războinic. Asta — Mousa arătă spre satul nimicit — e satul lui.

— Spune-i...

Rambo simți că i se pune un nod în gît.

— Spune-i că îmi pare rău.

— Cînd timpul vine pentru asta. Numele de la fată-i Halima. Khalid e dator la tine.

— Pentru că am doborît elicopterele? Și ce-am rezolvat cu asta? Tot n-am salvat satul de la distrugere...

Lui Rambo i se strînse inima în piept.

Larma din spatele lui îi atrase atenția. Băștinașii descălecaseră. Își priponiră caii de cîteva grămezi de moloz, apoi se îndreptară, înnegurați, către ceea ce fusese cîndva satul lor.

— Acum se duc să găsească morți dragi, îl lămuri Mousa. Să-i îngroape.

Rambo auzea gemete înăbușite de durere și îi urmă, fără să stea pe gînduri.

— Ce faci? îl întrebă Mousa.

— Vreau să-i ajut să sape mormintele.

5

Munceau cît de repede puteau. Folosindu-se de bucăți mari de metal, găsite printre rămășițele elicopterelor, Rambo și sătenii săpau șanțuri lungi, în care să așeze morții. Nu era vreme să îi îngroape după obicei, pentru că, în curînd, și mai multe nave aveau să fie trimise pe urmele celor cu

care de-acum nu mai putuseră face legătura prin radio. Și, pentru că nici nu erau destui oameni și cai ca să transporte toate cadavrele pînă la colinele unde se țineau ritualurile musulmane, afganii erau nevoiți să se rezume la strictul necesar. Respectiv la a pune corpurile celor dragi în acele tranșee și a le acoperi cu pămînt. Fîșii de veșminte verzi — culoarea Islamului — erau întinse peste morminte. Băștinașii spuneau scurte rugăciuni pentru pomenirea celor uciși. Cu toate că din vocile lor răzbătea durerea, Mousa îi explică lui Rambo că spusele lor erau pline de bucurie :

— Care au murit aici toți martiri. Acum sînt în rai.

Rambo nu mai repetă teoria lui — total opusă — despre martiraj. Însă o aminti ca pentru el, fără cuvinte. Poți să cinstești morții pentru sacrificiul lor suprem. Te poți bucura că suferințele lor s-au sfîrșit. Dar nu trebuie să privești moartea ca pe o ocazie binevenită. Nu trebuie să îți dorești moartea. **Trebuie să îl faci pe dușman să moară.**

— Acum urmează răzbunarea, grăi Mousa.

— Ei, în asta cred și eu.

Khalid dădu semnalul pentru sfîrșirea ritualului. Cu ochi îndurerați, întoarse spatele mormîntului soției sale, o luă în brațe pe fiica lui și urcă pe cal. Ceilalți încălecară și ei. Rambo și Mousa se cocoțară fiecare în spatele cîte unui călăreț, prinzîndu-l pe după mijloc.

Porniră spre munți. Îndată ce ajunseră la adăpostul unui desiș de pini, Rambo auzi uruitul îndepărtat al elicopterelor ce se apropiau. Exact la timp, își zise el. Dacă ar fi rămas chiar și numai cîteva minute în plus, ar fi fost descoperiți.

— Allah e cu noi, se pronunță Mousa.

Trautman sări ca ars cînd uşa celulei se dădu în lături, cu un zgomot asurzitor. Fiecare părticică a trupului îl durea cumplit. Spatele îi zvîcnea, zdrobit de lovituri. Buzele îi erau grozav de umflate din pricina nenumăraţilor pumni primiţi, iar faţa nu mai era decît o masă de carne vînătă, vîrstată de răni ce sîngerau întruna. Însă cel mai rău suferea din cauza ochilor. Chiar şi cînd ţinea pleoapele cît putea el mai strînse, lumina puternică a reflectoarelor din tavan, apărate de grilaje, îi pătrundea în ochi, parcă arzîndu-i. Retinele lui păreau acoperite cu fire de nisip mişcător, fierbinte. „Dormi. Dacă aş putea măcar să..."

Dincolo de pragul uşii deschise, o voce aspră se răsti în rusește :

— Locotenente, e gata să spună ce ştie ?

Un glas încurcat, şovăielnic, răspunse :

— Tovarăşe colonel ,sînt treij'şase dă ore de cînd nu doarme. Cînd era gata s-aţipească, l-am trezit cu ăsta...

Un claxon bîzîi atît de strident, încît Trautman gemu de durere şi îşi prinse capul în mîini, temîndu-se că altfel aveau să-i pleznească urechile în orice clipă.

Dar, printr-o minune cerească, claxonul se opri. Bocănit de cizme străbătu încăperea. Ghemuit într-un colţ al celulei sale goale, Samuel Trautman îl desluşi, cu ochii aproape orbi de suferinţă, pe colonelul cel sfrijit şi foarte înţepat, care se recomandase Zaisan.

Pe un ton lipsit de orice nuanţă, ofiţerul sovietic îl anunţă pe prizonier :

— Ei, şi acum vreau să aud răspunsurile la întrebările mele...

Americanul îşi puse mîna streaşină, încercînd să se apere de reflectoarele acelea care îl schingiuiau de atîtea ore. Ars de sete, îşi umezi buzele tumefiate şi acoperite de cruste groase, de sînge închegat.

— Vezi, suferi aşa, fără nici un rost, făcu Zaisan. Ce-ai zice de un pahar cu apă rece ? Răspunde la întrebările mele şi poţi să bei. Ia spune : o să depui mărturie că guvernul tău te-a trimis aici ? Îmi spui unde pot să-l găsesc pe căpetenia răsculaţilor, Mosaad Haidar ? De ce te afli aici ?

— De ce sînteţi voi aici ? grăi Trautman, cu voce slabă. De ce mama dracu' nu plecaţi din Afganistan ?

— Ei, dacă aşa vrei tu, suferă cît poftești. Eu unul am vreme destulă...

Zaisan făcu semn cuiva care aştepta pe coridor.

Sergentul înalt, Kurov cel ras în cap, cu buze subţiri, ce trădau cruzimea gealatului, intră.

Îl înşfăcă pe colonelul Trautman de păr şi îl izbi cu capul de perete.

Calvarul începu din nou.

PARTEA A V-A

1

După aerul acela uscat, din cîmpia pustiită, mireşmele tari, răcoroase, ale muntelui, păreau că îţi înviorează sufletul. Sub copitele cailor, pămîntul era moale şi sfărîmicios. Din spatele unui călăreţ afgan, Rambo privea către ceilalţi însoţitori, călăuziţi de Khalid, care îi conducea pe o cărărue

ce şerpuia printre bolovani. Urcau o pantă lină, acoperită cu pini înalţi, ce răspîndeau cele mai plăcute miresme de pe pămînt — cele ale răşinii proaspete.

Însă printre trunchiurile arborilor, Rambo sesiză cîteva mişcări şi tocmai se pregătea să îi avertizeze pe călăreţi, cînd observă că în întîmpinarea lor alergau cîţiva copii. Care ţipau cît îi ţineau puterile de bucurie şi ţopăiau de colo-colo, în semn de bun venit. Khalid reuşi să îşi înăbuşe durerea şi încercă să zîmbească. Mititeii se zburătăceau pe lîngă cai ca nişte pui săriţi din cuib.

Curînd, copacii se rărira şi descoperiră privirii un luminiş împrejmuit de o creastă stîncoasă semicirculară. În partea stîngă, o cascadă mică se strîngea într-un lac limpede. Poiana era înţesată de corturi, cîteva dintre ele erau acoperite cu bucăţi de reţea de camuflaj antiaerian. Femei cu feţele acoperite de iaşmacuri, îmbrăcate în rochii lungi pînă la glezne, pregăteau mîncarea la focuri mici, de cărbuni ce nu scoteau fum, în peşterile săpate în peretele stîncii. Altele frămîntau aluatul de pîine, cîrpeau haine sau se îngrijeau de animale. Bărbaţii şedeau strînşi în pîlcuri, sorbind ceai în vreme ce îşi curăţau străvechile puşcoace Enfield. Una dintre acestea cete supraveghea doi adolescenţi ce se încleştaseră într-o luptă corp la corp. Vîrstnicii îi secondau cu strigăte de încurajare şi cu sfaturi.

Cînd Khalid şi războinicii lui intrară în tabără, toţi se opriră din lucru. Sătenii se strînseră îndată împrejurul noilor-sosiţi, la început privindu-i bucuroşi că se întorseseră, apoi nedumeriţi de supărarea ce se citea pe chipurile acestora şi, în cele din urmă, bănuitori la vederea lui Rambo, străinul, necredinciosul.

Dîndu-se jos de pe cal împreună cu fetiţa lui, Khalid le povesti ce se întîmplase. Un murmur de durere străbătu mulţimea.

Rambo şedea deoparte.

Mousa se apropie de el.

— Ăsta e locul unde se adăpostesc ? întrebă americanul.

— Da, pînă ruşii dau de ei. Khalid hotărît că în sat era pericol prea mare. El ales locul ăsta şi adus pe toţi aici. Dar n-au putut să vină toţi odată. Prea mulţi oameni erau. Prea multe lucruri de dus. Lăsat soţie şi fată la sat, ca să nu arate mai multă apărare la ele ca la ceilalţi. Şi azi s-a întors să le ia cu el.

Rambo îşi închipui ce suferinţă cumplită trebuia să îndure Khalid. Dorinţa de a fi drept îl costase pe şeful de trib chiar viaţa soţiei sale.

— Curînd ruşii găsesc şi locul ăsta, îl asigură Mousa. Se mută ei într-altă parte.

— Şi apoi într-altă parte..., rosti Rambo cu amărăciune. Şi tot aşa. La nesfîrşit.

— A, nu, într-o zi o să se termine toate astea. **Inshallah.**

2

Dincolo de corturile micii aşezări improvizate, se zăreau cîteva peşteri săpate în stîncă. Khalid îi pofti pe Rambo şi Mousa într-o cavernă spaţioasă, care îşi sporea întunecimea odată cu lăsarea asfinţitului.

Înăuntru fusese încropită un soi de infirmerie. Bolnavi şi răniţi zăceau de-a valma pe pături sau pe mormane de rufărie îngălbenită, pătată de sînge. Ca şi în dugheana vînzătorului de arme din

Peshwar, Rambo văzu cîrje și proteze, unele de lemn, altele meșterite rudimentar, din bucăți de fier. Pe o poliță de piatră erau așezate cîteva picioare de lemn. Lămpi cu gaz atîrnau de o frînghie prinsă de undeva, de plafon și apoi legată de un pinten de stîncă.

Khalid o duse pe fiica sa lîngă o siluetă îngenuncheată la căpătîiul unui rănit ce se afla în stare de inconștiență. Părea că tocmai schimbă bandajul de la pieptul celui lovit. Apoi se îndreptă de șale, iar Rambo observă că era o femeie de vreo patruzeci de ani, cu părul blond-cenușiu, cu o figură grozav de ostenită. Purta o bluză kaki îmbîcsită de praf și sudoare, și pantaloni. Avea trăsături puternice, foarte hotărîte, aproape masculine. Își aprinse o țigară.

Cu vocea gîtuită de suferință, Khalid îi povesti și ei ceea ce zisese mai înainte sătenilor.

Femeia mîji ochii, impresionată. Răspunse apoi cu glas tremurător, îndurerat și se apucă să o cerceteze cu grijă pe Malima, care parcă rămăsese fără grai, cu ochii tulburați de amintirile coșmarului pe care îl trăise. O afgană învești mîntată toată în văluri, se apropie, dornică să o ajute. Khalid privea cu îngrijorare cum îi oblojeau rănile și vînătăile bietei sale copile. Apoi o luă deoparte, într-un ungher al peșterii și își stăpîni propria durere, pentru a o consola pe sărmana orfană.

Cu țigara în colțul gurii, femeia cu păr nisipiu îl studie pe Rambo din cap pînă-n picioare.

— American ?

Avea accent danez.

Rambo încuviință tăcut, din cap.

— Michelle Pillar, se recomandă ea.

Întinse o mînă, într-un gest bărbătesc.

— Rambo.

Strînse mîna femeii.

Iar ea continuă să îl chestioneze :

— N-ai aparat de fotografiat. Probabil că nici nu ești ziarist. N-ai venit aici ca să vezi ce înseamnă războiul, să pozezi și apoi să pleci, ca toți ceilalți. Așa că... De ce anume te afli în colțul ăsta de lume ?

— Caut pe cineva.

— Pe cine ?

Femeia trase din țigară.

— Pe un prieten. Tot un american. L-au prins sovieticii.

— Atunci Dumnezeu să-l ajute. Unde îl țin ăia ?

— Sper ca oamenii ăștia să-mi poată spune.

Deodată Khalid rosti cîteva cuvinte.

— Zice că amîndoi mai tîrziu stați de vorbă, îi tălmăci Mousa.

— Da, mai tîrziu, grăi Michelle, ca un ecou.

— Acum tu vii cu el, urmă Mousa.

Khalid ieși din peșteră. Rambo și Mousa o luară iarăși pe urmele lui.

— El și sătenii se roagă acum. Dup-aia tu vorbești la sfatul tribului.

3

Era noapte de-acum. Treizeci de războinici ședeau turcește, în semicerc, cu ochii lor întunecați oglindind văpăile focului și privind țintă către Rambo, care stătea chiar în fața lor. La o oarecare distanță de el, în partea stîngă, se așezase Khalid. Cînd se adunase sfatul, mai veniseră încă doi șefi de trib. Unul dintre ei era un tînăr mlădios, proas-

păt ras, trecut de douăzeci de ani, ce se numea Rahim şi părea să se bucure de aceeaşi faimă ca şi Khalid. Celălalt însă era un bărbat de vreo patruzeci de ani, puternic ca un taur, ca o figură posomorîtă, înalt, cu o barbă neagră, în care de fiecare parte a feţei se amesteca şi cîte o şuviţă argintie. Acesta se chema Mosaad şi era tratat cu respectul cuvenit unui adevărat erou legendar. Lui Mosaad însă era clar că nu îi plăcea defel să trateze cu străinii, mai ales cu necredincioşii.

În vreme ce Mosaad, Rahim şi Khalid discutau aprins între ei, Mousa rămase lîngă Rambo, să îi traducă.

— Mosaad zice că eşti spion sovietic.

— N-are nici o noimă, făcu Rambo. Care spion de pe lumea asta ar doborî două elicoptere ale ţării lui ?

— Asta spune acum Khalid. Mosaad zice că la ruşi nu pasă de la viaţa omenească, nici de la viaţa semenilor sovietici măcar. Zice că ruşii nu se dă îndărăt de la nimic ca să ne pună curse şi să ne omoare pe noi.

— Dar am salvat-o pe fiica lui Khalid. Asta e o dovadă că nu vreau să le fac nici un rău.

— Mosaad întreabă de ce n-ai scăpat **tot satul.** Khalid zice că el te crede, că ţi-e dator. Mosaad spune că vii de la K.G.B. Rahim stă — cum se numeşte aia ? — pe la îndoială...

Cele trei căpetenii se sfădeau în timp ce războinicii ascultau cu atenţie.

Mousa tălmăci mai departe :

— Khalid convinge la ei că nu eşti rus. Nu arăţi ca rusul, nu vorbeşti ca rusul.

— Bine.

— Da' eu nu cred că-i de vreun folos.

Luptătorii îşi întoarseră privirile către Rambo.

Mousa li se adresă cu grabă, respectuos, însă cu vădită mîndrie. Rahim îl întrerupse. În vreme ce el şi ceilalţi şefi de trib se apucară iarăşi să vorbească, Mousa îi traduse lui Rambo.

— Te dai american, zicea Rahim. Nici o scofală. America nu-i prietenă de la noi. Noi vrem ajutor ca să luptăm, ajutor de la alte ţări. Dar nimeni nu s-a uitat la noi. Nici noi n-o să-i ajutăm pe cei de nu ne-ajută cu nici un chip.

Rambo deschise gura să replice, dar Mosaad i-o luă înainte :

— Am auzit că patria ta multe neamuri a ajutat. Dar în Afganistan nici gînd. Noi ne batem ca să trăim pe pămîntul nostru. Singuri ne luptăm, fără alt ajutor.

În sfîrşit, Rambo găsi prilejul să grăiască :

— N-am venit aici trimis de guvernul meu. Am venit pentru c-aşa am voit eu, ca să-mi găsesc prietenul. Pe deasupra, **America v-a trimis ajutoare.** Prietenul meu încerca să afle **de ce** proviziile trimise de ţara mea n-au ajuns pînă la voi.

— Vorbe goale, rosti Mosaad cu dispreţ.

— Armele pe care le-am adus cu mine nu-s vorbe goale.

Mosaad sări din loc.

— Arme ?

— Puşti automate şi muniţie, continuă Rambo. Şi explozibile. Cît au putut căra doi cai de povară.

Rahim se uită împrejur.

— Unde sînt caii de povară ? Nu văd nici o armă pe-aici.

— Caii au murit pe drum.

Mosaad pufni scîrbit.

— Vorbărie. Minţi cu puştile alea...

— Am îngropat armele și am pus un semn acolo. Se află cam la trei ore de mers călare de-aici, urmă Rambo, netulburat.

— Și tu crezi că poți să găsești locul ăsta de care tot povestești ? continuă Mosaad.

— Nu.

— Bineînțeles că nu. Pentru că armele alea nici nu există măcar.

— Dar pot să le găsesc eu, se oferi Mousa.

Rahim se ciupi îngîndurat de bărbia lui rasă ca-n palmă.

— Ești sigur ?

— Dacă vîntul n-a acoperit semnul de pe groapă.

— Mda, dacă... **Dacă** n-o să găsești armele, o să muriți amîndoi, hotărî Mosaad.

Khalid rămăsese tăcut în timpul acestui interogatoriu. Într-un tîrziu însă se pronunță și el :

— Eu unul îl cred pe american. Și cred c-a adus și arme. Dacă n-o să le putem găsi, nu-i vina lui. Pentru că a scăpat-o pe fata mea de la moarte, n-o să vă las să-l ucideți.

— Așteptăm pînă mîine și mai vedem noi, rosti Mosaad, neînduplecat.

— Și dacă **o să găsiți armele ?** se interesă Rambo. Mă ajutați să îmi caut prietenul ?...

— Dacă l-au prins ruși, nimeni nu-l mai poate scăpa.

— Eu unul nu cred asta.

— Mulți răsculați au fost capturați. Întotdeauna omorîți. Așa că **nu poate fi salvat !** spuse Mosaad foarte încredințat.

— Eu unul trebuie să încerc.

— Păi atunci dacă nu te ucidem noi, or să o facă sovieticii.

— Se prea poate, admise Rambo.

Și cînd grăi astfel, ...ipul lui păru că devine stană de piatră.

4

Dimineața, în zori, după ce sătenii sfîrșiseră cu rugăciunile, Rambo îi urmări cu privirea pe Mousa și cei trei rebeli călare care îl însoțeau, cum plecau din tabără, ducînd cu ei doi cai de povară. Unul dintre războinici era din tribul lui Khalid, al doilea din cel al lui Rahim, iar ultimul era luptătorul lui Mosaad. Ei aveau să asiste la căutarea armelor despre care se vorbise cu o seară înainte.

„Nu prea stăm pe roze, gîndi Rambo. Viața colonelului stă în mîinile tale, Mousa. Găsește naibii pușcoacele alea".

Inshallah.

Se uită lung în urma călăreților ce se depărtau, coborând printre pinii înalți, apoi oprindu-se cîteva momente pe buza unei rîpi, și în cele din urmă dispărînd printre colinele tot mai scăzute. Undeva, la mare distanță, se mai zăreau doar cîțiva nourași de colb ridicîndu-se deasupra cîmpiei pustiite.

Întorcîndu-se spre stînga lui, Rambo dădu cu ochii de o poiană încăpătoare. Războinici afgani se întreceau într-un joc care consta în aruncarea unei lănci — din galop — într-un țăruș de cort cam de zece centimetri înălțime, pe care îl înfipseră în pămînt.

În vreme ce Rambo se apropia de luminiș, afganii îl observară și dădură pinteni cailor încă și

mai repede, vînzolindu-se de colo-colo, arătîndu-şi măiestria, încercînd cu înverşunare să nimerească ţăruşul.

— Dacă or să găsească puştile acelea, cam cînd crezi că se vor întoarce ?

Vocea din spatele lui îl făcu să se întoarcă într-acolo. Nu era decît Michelle, daneza cu părul nisipiu, pe care o întîlnise cu o zi în urmă în peştera-infirmerie.

— În primele ore ale după-amiezii, răspunse Rambo.

— Nu-i învinui pe oamenii ăştia pentru că sînt suspicioşi. Pentru ei e cumplit de greu să se mai încreadă în străini după ce trec prin ceea ce trec ei aici.

— Sper numai că...

— Dacă armele acelea sînt într-adevăr de găsit, atunci ei or să dea fără ele, fără doar şi poate.

— Ai stat multă vreme în Afganistan.

Michelle ridică o sprînceană, a mirare.

— Cum de ţi-ai dat seama ?

— „Dacă sînt de găsit".... Gîndeşti că musulmanii, zîmbi Rambo.

— Să ştii că există mare parte de adevăr în învăţăturile Islamului, mărturisi Michelle. Credinţa în destin îi ajută pe oamenii ăştia să spere într-un rost al tuturor suferinţelor pe care le îndură...

Rambo clătină dezaprobator din cap, cu mare amărăciune.

— Eu unul nu pot accepta aşa ceva. Nu cred în soartă, iar suferinţa nu are nici un rost.

— Dar oricum suferinţa există ca atare. Aşa că trebuie să ştii cum să o tratezi.

Daneza arătă către peştera unde doftoricea ei bolnavii.

— Eu cel puţin trebuie să o tratez zi de zi. Nu aş fi rezistat cu nici un chip, dacă nu aş fi crezut că are vreun rost.

— Şi ai descoperit care-i rostul ei ?

— Nu încă.

— Ei, vezi tu, la asta nu mă aşteptam.

Rambo îşi întoarse privirile către jocul afganilor.

Un călăreţ se năpusti în galop, înfipse spada în ţăruş şi îl smulse din pămînt. Toţi ceilalţi izbucniră în strigăte de izbîndă, răsplătindu-l astfel pe învingător.

Cîţiva războinici se uitară către Rambo, să vadă care este reacţia acestuia.

— Nu te lăsa înşelat de nepăsarea pe care o arată ei, îl avertiză Michelle. Singurul lor gînd e războiul. Acum joacă ca să-şi amăgească tristeţea... şi mîndria... să-şi amintească de cum era în vremurile bune în ţara lor...

Unul dintre jucători, care îşi sfîrşise cursa, strigă ceva către Rambo.

— Ce spune ? se interesă acesta.

— Vrea să li te alături, tălmăci Michelle.

Afganul îi făcea semn lui Rambo să urce pe un cal. Un alt războinic, mai voinic, îi adresă şi el cîteva vorbe şi îndreptă degetul către ţăruş, ca să-l facă să înţeleagă.

— Nu-i băga în seamă, îl sfătui Michelle. Or să te facă să joci pînă la urmă.

Încă doi localnici ziseră ceva către Rambo.

Acesta clătină dezaprobator din cap şi îşi înălţă mîinile, ca pentru a-i lămuri că nu cunoaşte deloc jocul acela.

Călăreții rostiră cîteva cuvinte aspre.

— Ce mai zic acum ? întrebă Rambo.

— Ei, niște ocări obișnuite la ei. Nu te supăra dintr-atîta lucru.

— Spune-mi ce zic.

— Ei cred că...

— Ce ?

— Ei, nimic...

— **Spune-mi !**

— Cred că îți e teamă.

Rambo încremeni.

— Asta în nici un caz.

Porni spre poiană.

— Nu ! zise Michelle. Ăștia joacă de cînd erau copii ! Ți se pare ție că-i ușor, dar...

— Nu mă înțelegi. **Trebuie** să îi fac să mă respecte !

Ajunse lîngă jucători. Un afgan care rînjea cu gura pînă la urechi îi înmînă hățurile. Rambo încălecă și apucă o lance care îi fu întinsă de unul dintre cei de față.

Războinicii își dădeau coate, foarte mulțumiți că aveau să asiste la umilirea necredinciosului.

Rambo ochi ținta de la cincizeci de iarzi distanță. Ca și atunci cînd trăgea cu arcul Zen, la mînăstire, se concentră atît de tare încît totul dimprejur dispăru pe dată. Numai că acum, în loc de arc, avea în mînă o lance. Își înfipse călcîiele în coastele animalului, iar acesta o porni ca vîntul. Copitele îi scăpărau pe pietre. Greabănul lui puternic zvîcnea în ritmul galopului. Țărușul se apropia cu o viteză uimitoare.

Rambo încleștă degetele pe armă și se năpusti spre țintă, cu mușchii brațului încordați ca niște strune de oțel. Calul gonea tot mai iute. Țărușul vîjîi pe lîngă călăreț.

Aruncă lancea.

Dar aceasta se înfipse în țărînă, cu atîta putere încît îl făcu să salte în aer, dezechilibrîndu-se, în vreme ce armăsarul continua să galopeze. Singurul lucru pe care îl mai zări apoi fu pămîntul. Căzu ca un sac.

Afganii se prăpădeau de rîs.

Rambo se ridică agale și se uită la ei netulburat.

Vestea despre jocul ce se încinsese se răspîndise deja în toată tabăra. Tot mai mulți localnici coborau în poieniță, urmărindu-i dintre copacii ce mărgineau luminișul.

Rambo se îndreptă către calul de pe care căzuse. Încălecă iarăși.

— Nu ! strgă Michelle. O să te omoare !

Dar el nu îi dădu nici o atenție. De data aceasta, cînd un alt luptător îi oferi spada lui, rînjind amuzat, americanul refuză.

Afganul rămase locului, uluit. Nu mai zîmbea defel. Jucătorii și sătenii se priviră între ei, mirați la culme.

Rambo se întoarse acolo de unde pornise întîia oară. Din nou, cumpăni bine din ochi ținta. Îndîrjirea îi sporea puterea de concentrare. Mîndria lui rănită îl obliga să se revanșeze.

Își împlîntă călcîiele atît de tare în coastele animalului, încît acesta țîșni ca din pușcă, încă și mai repede ca înainte. Cu forțe înzecite, îl purta spre țărușul din fața lui.

Parul acela scurt se apropia acum încă și mai rapid.

Într-o fracțiune de secundă, Rambo scoase uriașul lui pumnal, dădu drumul hățurilor, înșfăcă oblîncul șeii și se lăsă pe o parte pînă ce capul lui

aproape că atinse scara şeii. Nu mai vedea nimic înaintea ochilor decît ţăruşul care venea spre el ca un fulger. Cuţitul cel curbat sclipi în soare, se înfipse pînă în prăsele în bucata de lemn şi o scoase cu totul din pămînt. Ţinînd arma lucitoare deasupra capului, cu trofeu cu tot, ca să îl vadă toţi privitorii, Rambo se ridică iarăşi în şa şi dădu roată luminişului.

Afganii parcă îşi ieşiră din minţi. Urlau, chiuiau, rîdeau într-una, fără să îşi ascundă deloc bucuria.

Lăsîndu-se iarăşi pe o rînă, Rambo înfipse ţăruşul la locul lui şi duse calul pînă la stăpînul său, de la care îl împrumutase.

Mosaad stătuse şi el deoparte, printre copaci, uitîndu-se. Cu pas hotărît, ieşi din umbră şi înaintă spre poiană. Şuviţele argintii din barba lui luceau în soare ca nişte podoabe prelungi. Glasul lui rosti cîteva porunci aspre.

Rambo nu înţelese ce voia.

Atunci Michelle îi traduse, părînd însă foarte îngrijorată.

— Spune că reuşita ta a fost impresionantă. Şi vrea să ştie dacă eşti de acord să joci şi altceva.

— Dacă n-am încotro, făcu Rambo. Doar ţi-am spus, e neapărată nevoie să îl silesc să aibă încredere în mine.

— Nu, se împotrivi Michelle. Mai bine gîndeşte-te cum să te eschivezi de data asta, fără să pari laş. Pentru că nu voieşte decît să te păcălească, să te facă de rîs.

— O să mă fac de rîs **dacă nu voi juca.**

— Dar mi-e teamă că ştiu şi ce anume doreşte să joci. Cred că-i vorba de...

— **Buzkashi,** rosti Mosaad.

— **Buzkashi ?,** întrebă Rambo. Michelle, ce-i acela **buzkashi ?**

— Jocul cu viţelul.

— Jocul cu **ce ? !**

— Este jocul tradiţional afgan, îl lămuri Michelle. Mosaad este un maestru în domeniu. Îndemînarea lui e renumită în toată ţara. A te înfrunta cu el în jocul ăsta e ca şi cum ai boxa cu campionul lumii la categoria supergrea.

— Deci n-am nici o şansă.

Mosaad aştepta, cu ochii strălucind scrutători. Cînd Rambo încuviinţă din cap, păru că alte mii de focuri i se aprind în privire.

— Michelle, spune-mi repede cum mama dracului se joacă chestia asta ? !

5

Buzkashi se juca tot din goana calului. Un viţel cu beregata tăiată era aşezat într-un şanţ. Jocul propriu-zis avea următoarele reguli : trebuia mai întîi să alergi pînă la groapa cu pricina, apoi să te lupţi cu ceilalţi participanţi pentru ca să intri în posesia animalului ucis ; să arunci hoitul pe un cal, să urci în şa şi să o porneşti peste un cîmp. La capătul ţarinii trebuia să dai ocol unui anume semn, apoi să te întorci iarăşi în galop, pentru a arunca din nou viţelul în şanţul de unde îl luaseşi. Şi în tot timpul ăsta, ceilalţi călăreţi se luptau între ei ca să îţi smulgă hoitul din braţe, aşa încît **unul dintre ei** să poată azvîrli trupul în groapă.

Părea simplu.

Bizar.

Şi brutal.

Întreaga suflare a taberei coborîse de-acum în luminiș, să privească jucătorii. Devreme ce mîncarea era pe sponci acolo, aleseră un viței dintre cei bolnavi, pentru a-l tăia. Îndată ce sîngele încetă să mai gîlgîie din rana deschisă, îl așezară într-o adîncitură de la marginea poienei.

Șezînd în fața cailor, Rambo, Mosaad și încă zece afgani așteptau să înceapă jocul. Mosaad stătea mîndru, bine înfipt pe picioarele depărtate, cu pipetul scos în afară, ca orice campion care vrea să arate neapărat că tot el este cel mai bun deocamdată.

Gîdele satului fu desemnat drept arbitrul acelei întreceri care practic nu avea alte reguli, decît pe aceea că puteai să faci orice, numai să cîștigi.

Rambo se dezbrăcă de cămașă. Mușchii lui puternici se încordară sub pielea netedă ca niște șerpi. Își dezmorți brațele și umerii largi.

Călăul își înălță spada deasupra capului și strigă ceva.

Jocul începu pe dată.

Mosaad și ceilalți afgani o luară la picior. Rambo se zori să îi urmeze. Șanțul deveni o grozavă încîlceală de trupuri care se înghesuiau cît puteau și de mîini care se grăbeau să apuce prada. Un jucător gemu cumplit și se îndoi de mijloc, primind un cot zdravăn în stomac. Un altul prinse un picior din spate al animalului sacrificat și într-o clipă a fost pur și simplu trîntit la pămînt de un alt rival, care ridică vițelul, însă se prăbuși și el îndată. Sîngele țîșnea din gîtlejul retezat al vitei.

Jetul purpuriu îl stropi din abundență pe Rambo, pe față și pe piept. El însă îmbrînci alți doi afgani, se strecură printre ei, ajunse la pradă, dar dintr-o dată simți că i se taie picioarele.

Cel care îi secerase gleznele dintr-o lovitură nu era altul decît Mosaad. Căpetenia se împingea, înghiontea, se răsucea ca un spîrnel, dădea pe toți la o parte din calea sa. Înșfăcînd animalul ucis, Mosaad plasă un genunchi în vintrele altui concurent și se strădui să ajungă la calul său. Încă întins la pămînt, Rambo îl apucă pe șeful de trib de fluierul piciorului, îl zvîrli într-o parte și se aruncă în față, să pună mîna pe hoit. Un afgan însă îl lovi cu piciorul drept în șale. Altul trecu chiar peste capul lui Rambo.

Scuipînd țărînă, Rambo sări în picioare și trecu în goană pe lîngă Mosaad, ca să îl oprească pe un băștinaș ce se chinuia să arunce trupul nemișcat pe oblîncul șeii. Mosaad însă îl pocni pe Rambo într-o parte, încercînd să-l facă să-și piardă echilibrul. Rambo ripostă și el, îl împinse cît colo, apoi apucă pe un afgan de spinare și îl doborî la pămînt dintr-o smucitură. Călcă peste alți doi, se feri de un pumn din spate și se aruncă înainte, pe urmele jucătorului care reușise să urce vițelul pe calul său.

Dar Mosaad ajunse înaintea lui la rivalul ce înșfăcase prada, îl îmbrînci pe acesta de căzu în genunchi și se urcă chiar pe spatele celui prăvălit în țărînă, pentru a se sui pe cal. Dînd pinteni armăsarului, îl îndemnă să o ia din loc cît mai iute.

Rambo alergă spre cal cît îl ținură picioarele, îl prinse pe Mosaad de umăr și se prăbușiră amîndoi la pămînt, încleștați. Mosaad mormăi înfuriat, îl împunse pe Rambo în coaste și începu să fugă după animalul scăpat din frîu. Ca de altfel și ceilalți afgani.

Vițelul începu să alunece de pe șa. Un alt jucător îl împinse la loc și se grăbi să încalece. Dar fu dat în lături de ceilalți. Cel care încercă să urce

în locul lui, avu parte de aceeaşi soartă. Mosaad aruncă vrăjmaşii în stînga şi în dreapta, ajunse pînă la cal şi se aruncă în spinarea lui.

Atunci Rambo fu primul care încălecă un alt armăsar. În timp ce sătenii scandau numele lui Mosaad, americanul porni în urmărirea acestuia, iar după el se năpustiră şi ceilalţi.

Mosaad aşezase viţelul în faţa lui pe şa. Cu burta stătea lipit de gîtul animalului lipsit de viaţă, iar picioarele acestuia atîrnau de o parte şi de alta a armăsarului care gonea.

Rambo îl ajunse din urmă şi apucă viţelul. Dar Mosaad îl plesni peste mînă, silindu-l să dea înapoi.

Rambo însă nu se lăsă. Mosaad pocnea cu frîiele prin aer, lovindu-l pe străin peste degete, apoi peste faţă.

Cu obrajii în flăcări, Rambo îl apucă pe Mosaad în locul viţelului. Fără să ia în seamă şfichiurile dureroase ce îi despicau palma, îl smuci atît de violent pe afgan, încît aproape că îl doborî din şa. Însă căpetenia reuşi să îşi recapete îndată echilibrul.

Dar nu mai înainte ca Rambo să îi ia trofeul. Îl ţinu cîteva momente chiar lîngă copita calului. Tot încercînd să îl arunce pe oblînc, întîrzie puţin. Tocmai cît Mosaad să se dezmeticească, să se apropie de Rambo şi să prindă un picior al viţelului. Galopînd umăr lîngă umăr, trăgeau fiecare de hoitul vitei, a cărei piele se întindea gata să plesnească, iar membrele mai aveau puţin pînă să sară din încheieturi.

O să-l rupem **în două ? !** îşi zise Rambo.

Ceilalţi călăreţi îi înconjurară dintr-odată, împingîndu-l cînd pe Rambo, cînd îmbrîncindu-l pe Mosaad, străduindu-se să-i silească să dea drumul

prăzii. Unul din caii rivalilor strivi piciorul lui Rambo. Acesta sări din loc de durere. Degetele începură să îi lunece pe pielea viţelului.

Un alt armăsar prinse pulpa lui Rambo. El răcni, fulgerat de suferinţă, iar viţelul se duse cît colo, scăpat din mînă.

Tot luptîndu-se, învălmăşeala aceea de călăreţi ajunse la capătul cîmpului. Strigînd viţelul din toate puterile, Mosaad îşi îmboldi calul să dea roată pietrei ce o aleseseră drept semn, lovi animalul dintr-o parte şi începu să galopeze înapoi, spre şanţ. În timp ce Rambo ocolea bolovanul, doi cai din apropierea lui se ciocniră şi aruncară călăreţii din şa. El dădu pinteni armăsarului.

Viţelul se tîra prin ţărînă, lunecînd din mîinile lui Mosaad. Pielea de pe burtă se despicase într-un loc. Rambo mînă calul mai iute. Se feri de un afgan ce încerca să intre în el, ocoli un altul care se postase în faţă, să îl oprească din drum, şi reuşi să blocheze calea unui al treilea.

Grăbindu-se să îl ajungă din urmă pe şeful de trib, îşi spuse că nici măcar nu mai conta dacă acesta cîştiga. Atîta vreme cît toţi ştiu că mi-am încercat puterile, le-am cîştigat respectul. E mai bine dacă învinge Mosaad. Dacă aş ieşi eu primul, Mosaad ar pierde din cinste, m-ar urî încă şi mai mult şi ar refuza cu încăpăţînare să mă ajute, indiferent dacă găseşte sau nu puştile acelea.

Neştiind încă prea bine pentru care dintre soluţii să opteze, Rambo se trezi totuşi lîngă şeful de trib, şi încercă iarăşi să apuce viţelul. Încă o dată, Mosaad îl biciui.

Peste gură.

Şi peste nas şi peste ochi.

Rambo simţi cum mii şi mii de săgeţi îi sfîşie carnea.

Lighioană spurcată ce ești !, se enervă Rambo! Simțind gustul dulceag al sîngelui în gură, Rambo se aruncă înainte, mîniat la culme; îl înhăță pe Mosaad de barbă și îl trase cu furie, dorindu-și din suflet să o smulgă din rădăcină.

Nu reuși, însă oricum Mosaard urlă de durere; se apucă îndată cu mîinile de bărbia rănită, iar Rambo înșfăcă vițelul. Auzind tropotul cailor ce veneau întins din urmă, Rambo aruncă hoitul pe oblîndul șeii, dar se răzgîndi și îl puse pe după gît, ținîndu-l cu amîndouă mîinile de picioare. Stînjenit de noua povară, dădu drumul hățurilor și mînă calul îmboldindu-l doar cu genunchii, rămînînd astfel cu palmele încleștate de picioarele vitei.

Ceilalți călăreți trăgeau de vițel și dintr-o parte și din cealaltă. Dar Rambo galopă mai departe; apropiindu-se tot mai mult de șanțul care însemna sfîrșitul jocului. Mosaad îl lovi pe străin peste brațul drept și apucă vițelul de picior. Rambo însă încercă să desfacă degetele afganului, cu mîna stîngă.

Hoitul vitei ședea de-acum întins peste umerii americanului. Borta din stomacul animalului ucis se deschise. Măruntaiele se revărsară peste călăreț. Stomacul, ficatul și o mulțime de mațe i se răspîndiră de-a lungul pieptului gol. Sîngele i se scurgea șiroaie pe piele, intestinele îl încolăceau precum șerpii. Organe pline de tot soiul de scursori îl plesneau peste trup, își prelingeau zoaiele pe el; se răsuceau în toate felurile și lunecau peste tot; îngălîndu-l. Zemurile lor lipicioase îl îngrețoșau peste măsură. Duhoarea lor aproape că îl făcea să vomeze.

Îi răsuci brațul lui Mosaad pînă ce crezu că e gata să îl rupă. Însă afganul nu voia să dea dru-

mul trofeului. Nici chiar cînd ajunseră lîngă șanț, căpetenia nu voia să se lase păgubașă. Rambo se văzu nevoit să se lase pe o parte și să își dea drumul de pe cal, cu tot cu vițel, aproape trăgîndu-l și pe Mosaad după el în groapă. Numai așa șeful de trib lăsă baltă prada. Iar Rambo se prăbuși la pămînt, căzînd ca din ceruri peste hoitul rău mirositor, cu fața și pieptul lipite de acesta, aproape imposibil de deslușit dintre măruntaiele mozolite ale mortăciunii.

Rămase apoi întins pe spate, trăgînd adînc aer în piept, silindu-se din răsputeri să nu îi vină rău chiar atunci.

Și de fapt, respirația lui greoaie era singurul sunet pe care îl auzi. Căci jucătorii tăceau mîlc, iar sătenilor le pierise glasul de uluială, pentru că Rambo, **un străin, un necredincios**, cîștigase. Mosaad ședea locului, cu ochii fulgerînd, scăpărînd scîntei precum tăciunii aprinși.

Apoi căpetenia rosti cîteva vorbe aspre, parcă ocărînd. Sări de pe cal, se năpusti în șanț, îl apucă pe Rambo de umeri și îl forță să se ridice în picioare.

Rambo nu se opuse defel. Știa că merita să fie pedepsit pentru că se lăsase pradă simțămintelor, pentru că lăsase frîu liber mîniei, care îl dusese la victorie.

După ce slobozi un alt lătrat care părea o nouă înjurătură, Mosaad îl îmbrățișă cu o afecțiune frățească.

Rambo clipi din ochi nedumerit, nevenindu-i să creadă.

Sîngele se spoi și pe cămașa lui Mosad. Măruntaiele strivite se lipiră și de veșmintele lui. Iar șeful de trib îl sărută pe Rambo pe obraz și îi strînse mîna bărbătește.

Acum sătenii ştiau cum să se poarte. Uralele umplură pajiştea. Ceilalţi jucători se repeziră şi ei să îl îmbrăţişeze de-a valma pe Rambo, mînjindu-se şi ei cu zoaiele acelea urît mirositoare. Îngăimînd cine ştie ce, îl sărutară şi ei pe străin, apoi îi scuturară zdravăn mîinile.

Buimac, Rambo le răspunse dovezilor de bucurie.

Mosaad ţinu imediat o cuvîntare, apoi se îndreptă către Khali şi Rahim, încuviinţă din cap şi arătă către Rambo.

Discutînd între ei cu însufleţire, sătenii începură să se împrăştie, pierzîndu-se printre copaci, întorcîndu-se în tabără. Jucătorii osteniţi se duseră iarăşi către caii lor vlăguiţi, să îi îngrijească.

Michelle veni lîngă american şi îşi aprinse o ţigară.

— Se pare că ţi-ai făcut un prieten adevărat.

Încă buimăcit de deznodămîntul jocului, Rambo îşi atinse urmele de bici de pe faţă.

Femeia vorbi mai departe :

— Mosaad zice că nici un rus de pe lumea asta nu l-ar fi putut bate pe el la **buzkashi.** După cîte îşi dă el seama, în nici un caz nu poţi fi un duşman. Şi, aş adăuga eu, eşti şi un bun psiholog.

Rambo ieşi din şanţ, împleticindu-se.

— Nu înţeleg.

— La început am sperat să fii într-atît de isteţ încît să te străduieşti îndeajuns de tare, dar să pierzi.

— Asta am şi vrut.

— Atîta doar că **tu nu eşti făcut să pierzi...**

Rambo se uită scîrbit la maţele mozolite pe pantalonii lui îmbibaţi de sînge.

— După toate aparenţele cam aşa e...

— Vezi tu, oamenii ăştia simt cînd eşti hotărît să învingi, altfel mori pe drum. Nu i-ai fi putut păcăli nicicum. Dacă ai fi dat îndărăt, Mosaad te-ar fi urît cu adevărat. De aceea am zis eu că eşti un bun psiholog. Ai priceput că n-ai altă şansă decît să cîştigi. Cinstea îl obligă pe Mosaad să îţi acorde încrederea lui de-acum. Trebuie să fii într-adevăr un individ cu totul deosebit ca să îl înfrunţi pe el, aşa îşi spune în sinea lui. Şi în felul ăsta se pune şi pe el într-o lumină favorabilă, căci orice mare campion acceptă cu generozitate izbînda altui învingător. Eşti foarte dibaci...

— Ca să fiu sincer, nici prin cap nu mi-a trecut că o să o scot cumva la liman. Dar am făcut numai...

— Ceea ce era firesc să faci, îl completă Michelle, trăgînd adînc din ţigară. Şi a fost de ajuns. Mosaad ţi-a strîns chiar şi mîna.

— Şi m-a sărutat pe obraz.

— Nu, tu încă nu cunoşti obiceiurile afgane. Poporul ăsta are un proverb care zice : „Dacă săruţi pe cineva pe obraz, eşti politicos. Dacă îi strîngi mîna, înseamnă că ţi-l aduci aminte pe vecie"...

Rambo simţi cum îl copleşeşte emoţia la auzul spuselor ei.

— Hai acum la infirmerie, îl pofti Michelle. O să-ţi dezinfectez rănile.

— Nu. Mai am ceva de făcut înainte de asta.

— Ce anume ?

— Să îngrijesc de calul pe care mi l-au dat pentru joc.

Afganii îl priviră aprobator pe Rambo, care se apropie de armăsarul asudat, îi dădu şaua jos şi începu să îl şteargă de spume.

— Ce părere ai despre **buzkashi** ? îl tachină Michelle.

— Să ţi-o spun pe-a dreaptă : niciodată n-o să-mi placă mai mult decît baseball-ul.

Un bătrîn cu barba albită păşi pe o lespede şi intonă o frîntură de melodie, anunţînd cu vocea lui dogită că e vremea rugii de prînz. Afganii se strînseră cu toţii împrejurul lui, îşi întinseră păturile pe jos şi îngenunchiară cu faţa spre Mecca.

Rambo se depărtă, retrăgîndu-se în umbra răcoroasă a peşterii. Rănitul pe care îl îngrijise Michelle cu o zi în urmă murise în timpul nopţii. În locul lui zăcea acum un băiat cu faţa înnegrită de arsuri. Rambo înghiţi în sec, simţind un nod amar în gît.

Michelle se apropie de el ţinînd în mînă o bucată de pînză şi un lighenaş cu apă.

— Du-te şi tu după pătura aia, scoate-ţi hainele şi spală-te. O să găseşti acolo pantaloni şi o cămaşă curată. Trebuie neapărat să scoţi ţoalele astea care put a sînge, pînă ce nu mi se îmbolnăvesc pacienţii şi mai rău.

— Viţelul ăla mă face să miros chiar în halul ăsta ? se miră Rambo. Am impresia că eu m-am obişnuit deja cu „parfumul“...

— Oricine se poate obişnui cu aproape orice...

— Nu, asta nu, scrîşni Rambo privind îndîrjit către faţa scorojită a băiatului ars. Nu cu orişice.

Trecu în spatele păturii arătate de infirmieră. Cînd se întoarse, Michelle îi curăţă şi îi dezinfectă rănile de pe mîini şi de pe obraji.

— Loviturile astea nu sînt prea grave, îl linişti ea. N-or să-ţi rămînă semne.

— Am şi-aşa destule.

— Am observat.

Ochii ei căpătară o expresie ciudată în vreme ce cerceta cicatricile de pe pieptul bărbatului, de pe bicepsul lui drept şi de pe pometele stîng.

— De fapt **ce eşti tu** cu adevărat ?

— Un om ca oricare, ce caută pacea.

— Din cîte se pare, ai dat exact peste contrariul ei. Cauţi pacea, deci ! oftă Michelle. Mda, la urma urmei, toţi o căutăm.

Auzind rîcîitul lemnului pe piatră, Rambo se întoarse şi văzu un bătrîn cu picioarele amputate din şold, care se ajuta de două cîrje ca să intre în peşteră.

— Un obuz i-a zburat picioarele din încheieturi, zise Michelle. Acum este detector de mine viu.

— **Ce este** ?

— Se tîrăşte înaintea celorlalţi prin cîmpurile minate, ca să găsească drumul cel mai sigur. Nu mai are nici un fel de importanţă dacă sare în aer, devreme ce nu mai are prea multe de pierdut. Cu excepţia vieţii lui, desigur. Dar viaţa lui nu mai înseamnă nimic avînd în vedere situaţia în care se află ţara sa. Şi el este aidoma tuturor celor din neamul său. Are un suflet uriaş, iar restul mai deloc...

Rambo ieşi din peşteră cumplit de întristat. Închise ochii, încercînd să îşi stăpînească ura mocnită, apoi îi deschise iarăşi, plin de speranţă la vederea lui Mousa care se zărea întorcîndu-se călare, pe întinsul cîmpiei, însoţit de cei trei luptători şi de caii de povară, încărcaţi cu lăzile cu armament.

Sătenii se strînseră într-o clipită împrejurul noilor sosiţi, grăbindu-se să descarce lăzile. Khalid, Rahim şi Mosaad îşi croiră drum printre ceilalţi. Folosindu-se de o lance, Mosaad desfăcu capacul unui cutii, privi conţinutul acesteia şi scoase la iveală o puşcă. Se întoarse către Rambo, care şedea la gura peşterii şi îi arătă triumfător carabina M-16.

Rambo îi făcu semn cu pumnul strîns deasupra capului, ca şi cum ar fi avut şi el în mînă o armă.

Michelle îşi făcu şi ea apariţia.

— Mda, acum or să te ajute să îţi găseşti prietenul, declară infirmiera.

7

Trautman zăcea înjunghiat de durere, pe podelele reci ale celulei sale luminate de reflectoare. Vînătăile îi deformaseră deja toată faţa. La fiecare mişcare, spatele i se zvîrcolea a suferinţă, zdrobit în bătaie. Ultima dată urinase aproape numai sînge.

Colonelul Zaisan, sergentul Kurov şi cîţiva soldaţi sovietici şedeau împrejurul lui.

— Eşti lipsit de orice apărare aici, îi zicea Zaisan. Nu depinde decît de noi ce se va întîmpla cu tine de-acum înainte. Nimeni n-a întrebat de tine. Nimeni n-a încercat să te găsească. Guvernul tău te-a lăsat baltă...

Trautman stătea cu ochii aţintiţi într-un punct, pe perete, fără să îl bage în seamă.

— Îmi displace profund modul în care trebuie să ne tratăm unul pe celălalt, bîiguia mai departe sovieticul. Dar te asigur că în nici un caz n-am de gînd să las să-mi scape prilejul pe care mi l-ai oferit. Vreau să scap cît mai repede din fundătura

asta de lume. Aşa că te mai întreb încă o dată şi nu te mai supune singur la chinuri fără rost. De ce ai venit aici ?

Sergentul Kurov îl lovi cu piciorul în stomac. Trautman tresăltă, ghemuindu-se cu genunchii la piept. Geamătul lui era de-acum neomenesc.

— De ce ai venit aici ?

— N-am plănuit nici o clipă — gîfîi americanul — să trec graniţa... A fost o greşeală, atîta tot...

— Mai zi încă o dată ! De data asta însă vreau adevărul !

Kurov îl pocni pe deţinut în şale.

— Ce făceai tu dincoace de graniţă ?

— Vizitam locurile.

— Spionai ! Cîţi alţi americani au mai fost cu tine ?

— Nici unul.

— Minţi ! Cîţi americani au mai trecut graniţa?

Kurov îl izbi cu gheata drept în vintre. Trautman începu să vomite.

— Nu-ţi bate joc de timpul meu şi nu îmi insulta inteligenţa ! răcni Zaisan. Ieri au fost doborîte două elicoptere ! Asta nu s-a mai întîmplat **niciodată** pînă acum în sectorul controlat de mine ! Ai impresia că eu chiar cred că sosirea ta şi atacul de ieri sînt simple coincidenţe ? Unde îl pot găsi pe şeful răsculaţilor, Mosaad Haidar ? Unde îl pot afla pe alt bandit numit Khalid ? Dar pe celălalt, Rahim ? Ai venit aici ca să le făgăduieşti arme, ca să-i ajuţi, ca să-i antrenezi, ca să-i înveţi cum să omoare cît mai mulţi oameni de-ai mei ! Unde îşi au tabăra ?

Kurov îl plesni pe prizonier peste faţă.

— Unde ? Dacă există vreun plan care să dea peste cap ordinea şi disciplina din regiunea asta şi astfel să-mi ruineze mie buna reputaţie, o să-mi

spui tu pînă la urmă, îl amenință Zaisan. Trebuie să-i opresc eu pe nemernicii ăia !

PARTEA A VI-A

1

Rambo ședea la marginea taberei, printre copacii auriți de asfințit. Parcă nu avea stare. Pentru a treia oară în ziua aceea termină de curățat carabina lui modificată, cu lansator de grenade atașat dedesubt. Și tot pentru cea de-a treia dată controlă lada cu explozibil.

În satul improvizat, tocmai se pregătea să se desfășoare o nuntă. Femeile se împodobiseră cu voaluri frumos decorate. Bărbații își desenau pe pleoape dungi roșii, verzi, sau albastre, cu ajutorul unor aschii subțiri, de lemn. Cîțiva își puseseră flori proaspăt culese la turbanele înalte. Muzicanții se acompaniau cu instrumente ciudate, exotice. O cutie dreptunghiulară — care avea în spate un burduf ce sufla aer sau îl răsufla, iar în față era prevăzut cu clape — scotea sunete acute, asemănătoare cu acelea de acordeon. Un instrument de metal, prelung, cu coarde, zdrăngănea precum mandolina. O mîncare de carne, condimentată, era preparată din puținele provizii ale sătenilor. Mirosul apetisant, de mușchi de capră amestecat cu curry și orez îl făcea pe Rambo să saliveze de poftă.

Mousa veni lîngă el.

— Uneori nici eu nu înțeleg viața asta. Oamenii se însoară dimineața și mor după-amiaza. Războiul îi face să se grăbească foarte.

— Mda, așa e, încuviință Rambo. Trăiești într-o zi cîte-ntr-un an întreg.

Un tropot ce se apropia îl făcu să sară în picioare și să pună mîna pe armă.

Un călăreț străbătu pustia în galop, ajunse în tabără, sări de pe cal și se zori să vorbească apoi cu Khalid.

Omul sporovăia la iuțeală. Uniforma cu care era el îmbrăcat îl îngrijoră pe Rambo.

— Ăsta-i soldat guvernamental, mîrîi el.

— Dar e și spionul nostru. După ce sosit aici, nu mai îndrăznește să se-ntoarcă la cazarma lui. Dar probabil că veștile de le-aduce merită așa o pierdere.

— Ce vești ?

— Spune că mîine rușii trimit o coloană de blindate în zona asta.

2

De-acum, bărbații nu mai dansau pentru nunta care avea loc, ci pentru lupta care se pregătea. În vreme ce umbrele lor se preumblau de colo-colo peste cîmpul luminat de focuri mici, tobele și lăutele răsunau pretutindeni. Zvonul despre bătălia de a doua zi se răspîndise îndată și în satele din împrejurimi. O sută de mujahedini se vînzoleau acum peste tot prin tabără. Își verificau armele, îngrijeau de cai. Copiii, cu ochii măriți de mirare, mișunau ca niște furnici prin peștera unde mamele lor se zoreau care mai de care să își ajute bărbații.

Khalid, Rahim și Mosaad ieșiră cu toții dintr-un cort, vorbind deodată, contrazicîndu-se cu îndîrjire.

De sub frunzișul întunecat al arborilor ce mărgineau micul platou, Rambo îi urmărea cu privirea.

— Mousa, de ce se ceartă ?

— Nu știu pe cine să pună căpetenie la războinici. Cine să întocmească planurile de luptă. Fiecare șef de trib gîndește că-i mai isteț decît ceilalți. Toți crede că planul de la ei e cel mai bun. Fiecare-n parte e sigur că el știe tălmăci îndeaproape voința de la Allah.

— Și dacă nu se hotărăsc pînă la urmă, or să moară cu toții de pomană.

Mousa înălță din umeri, neputincios.

— Totdeauna se sfădesc. Asta-i necazul de la răsculați. Afganistan e țară de triburi. La toate triburile, șefii e egali. Fiecare ceată merge de capul ei, nu vrea să se ducă laolaltă cu ceilalți.

— Noi aveam o vorbă în America : „Mai bine și-ar aduna rahatul laolaltă".

Rambo privi către cele trei căpetenii, care se înfruntau cu ochii scăpărînd de mînie.

— Altfel or să-i bată rușii de-or să le meargă fulgii, adăugă el.

Rahim clătină din cap, cu încăpățînare și se depărtă. Khalid și Mosaad însă îl urmară, susținîndu-și fiecare punctul de vedere.

În vreme ce se sfădeau așa, se apropiară de pîlcul de arbori unde ședea Rambo. Văpăile unui foc de tabără aruncară lumină asupra străinului, iar șefii de trib îl zăriră pe dată. Și se opriră locului.

Rambo presimți ce avea să urmeze. „Cel puțin în problema asta sînt cu toții de acord", gîndi el.

— Tu lupți lîngă noi, americane, îl anunță Khalid, iar Mousa tălmăci.

— Nu, eu am venit aici să-mi găsesc prietenul.

— Poate să mai aștepte, se împotrivi Rahim.

Trebuie să oprim convoiul sovietic înainte să dea soldații de satul nostru.

— Și cu prietenul meu cum rămîne ?

— Noi ajutăm pe cei din neamul nostru, mai înainte de-a te ajuta **pe tine,** insistă Mosaad. Lupți sau stai să te uiți la noi ?

„Acum e-acum", își zise Rambo. „Se pot schimba lucrurile total. A făcut din propunerea asta o chestiune de onoare. Dacă nu particip la bătălie, o să fiu în fața lor doar un laș.

Și o să fiu la fel de ostil privit ca și atunci cînd am sosit."

În sufletul lui însă, nu voia cu nici un chip să ia parte la afac.

— Unde aveți de gînd să dați asaltul ? se interesă Rambo.

— Într-o vale aflată la douăzeci de kilometri depărtare, îl informă Mosaad. Destul de departe ca ei să nu aibă cum bănui unde ne ascundem de fapt.

Vreau să merg acolo cu două ore înainte de zorii zilei. Am nevoie de șase însoțitori.

— Nu. Tu vii odată cu noi, se încăpățînă Mosaad.

— Uite ce-i, ascultă-mă cu atenție, rosti Rambo cu o voce tăioasă precum lama cuțitului său.

— ... Dacă vrei să vă fiu de ajutor, lăsați-mă să procedez cum cred eu-de cuviință.

Căpeteniile amuțiră de uimire auzind tonul pe care grăi Rambo. Nimeni pînă atunci, cu atît mai mult un străin, nu le vorbise vreodată astfel. Se uitară unul la altul, uluiți peste poate.

Mosaad își mîngîie barba vîrstată cu șuvițe argintii. Ca și cum și-ar fi adus aminte de jocul de

buzkashi, în care se întrecuseră şi care statornicise o anumită relaţie între ei, încuviinţă din cap, tăcut.

3

Rambo trase de frîiele calului şi se opri pe marginea unui mal sub care se vedea o vale presărată cu nenumăraţi bolovani. Luna aurea nisipul cu o lumină ireală, iar bucăţile de rocă răspîndite pretutindeni păreau ţeste de uriaşi căzuţi în ţărînă.

— Ce fel de loc e ăsta ?

Mousa îşi domoli armăsarul, rămînînd în rînd cu ceilalţi şase mujahedini care îi însoţeau.

— I se zice **Valea Plîngerii.**

Clarul de lună dezvălui privirilor un drumeag primitiv, ce străbătea o trecătoare îngustă, aflată în partea dreaptă. Capătul acestui defileu strîmt se deschidea dintr-odată, ca o pîlnie, pierzîndu-se pe lîngă dealurile ce mărgineau cîmpia.

— Acolo, arătă Rambo. Acolo trebuie plasată încărcătura.

Treptat, întunericul se preschimbă într-o pîclă cenuşie, înşelătoare, ce prevestea zorii, în vreme ce ei atinseră culmea trecătorii. Rambo descărcă o ladă cu explozibil pe care o căra chiar calul său în spinare. Aşteptă pînă ce se ivi prima rază, cercetă cu grijă ambele laturi ale defileului şi pregăti bombele, umplînd tuburi de metal cu explozibil C-4, apoi instalînd cîte un detonator în fiecare dintre acestea şi, în sfîrşit, conectîndu-le pe fiecare la cîte o minibaterie de radio-receptor. Astupă tuburile cu un căpăcel special.

— Mousa, spune-le oamenilor care au venit cu noi să umble cu lucrurile astea tot atît de uşor ca

şi cu nou-născuţii. Dacă nu au grijă ce fac, pot să desfacă vreun cablu sau să declanşeze detonatorul.

— Ei fac ce zici tu. Ei vor să moară în bătălie, nu înainte.

— Să nu mai vorbim despre moarte, i-o tăie Rambo scurt.

Îi indică punctele strategice de pe fiecare parte a trecătoarei şi de pe fundul văii.

— Anunţă-i pe oameni că trebuie să pună explozivul în crăpături, să le aşeze la adîncime şi să le acopere cu pietre.

Afganii prinseră să coboare de-a lungul unei mici viituri ce ajungea la poalele dealului. În lumina tot mai vie a dimineţii, Rambo îi urmărea cu privirea pe trei dintre războinici, ce străbătură valea şi se apucară de treabă, pe cealaltă latură a trecătorii.

Mousa se duse şi el în vale. Rambo nu putea zări şi pe cei de pe pintenul de stîncă aflat chiar sub el, dar toţi ceilalţi îi urmau întocmai instrucţiunile, aşa că nu mai fu atît de îngrijorat şi se puse şi el pe plantat bombe chiar pe buza malului.

O oră mai tîrziu, Mousa şi ceilalţi se întoarseră, Rambo îi înmînă tălmaciului un mini-radio-emiţător şi opri un altul, identic pentru el.

— Ca să arunci în aer încărcătura, nu ai de făcut decît să întorci rotiţa asta, ca să faci contactul, şi apoi să apeşi pe butonul ăsta. El o să emită un semnal radio. Un receptor o să capteze acest semnal şi o să transmită din baterie o undă de curent drept spre detonator. Şi uite-aşa explodează minunile astea de C-4.

Mousa încuviinţă din cap, în semn că a înţeles.

Dar Rambo se întrebă dacă într-adevăr afganul pricepuse cum funcţionează maşinăria aceea.

Mousa însă îl ului.

— Dar cînd apăs la buton ăsta, nu face foaie deodată bum ?

— Nu, dacă lucrezi cum trebuie. Vezi discul ăsta de dedesubtul butonului ? Numerele de pe el marchează poziţiile aparte ale încărcăturilor. De la unu la şase sînt însemnate explozibilele aşezate de tine în vale. De la şapte la doisprezece sînt cele de pe dealul din faţă. Următoarele şase sînt alea de pe colina asta. Şi eu am pus încă şase aici, pe buza rîpii. Dacă vrei să detonezi numărul doi'şpe, nu trebuie decît să întorci discul în dreptul lui doi'şpe şi s-apeşi pe buton.

— Mda, complicat, conveni Mousa, foarte mîndru. Da' eu o să-mi aduc aminte bine.

Rambo îl strînse de braţ, prietenos.

— Da, sînt sigur că o să-ţi aminteşti corect.

— Şi tu ai un transmiţător de-ăsta, observă Mousa.

— La fel cu-al tău. Vreau să am unul de rezervă, în cazul în care celălalt nu funcţionează cum se cuvine.

— Sau dacă moare unul din noi.

— Ţi-am spus să nu mai vorbeşti despre moarte.

Îşi duseră caii într-o scobitură a peretelui de stîncă şi îi priponiră de un pîlc de arbuşti ţepoşi. În vreme ce Rambo ieşea din acea ascunzătoare, îşi aruncă privirea spre capătul îndepărtat al văii. Şi zări războinici călări apropiindu-se de trecătoare. Deodată se împărţiră în trei. Unii o apucară spre dreapta, alţii spre stînga, iar alţii rămaseră în rînd, pe mijloc. Descălecară şi îşi legară caii în dosul stîncilor, la loc adăpostit, la o depărtare suficientă de defileu, apoi o porniră în continuare pe jos. Cînd ajunseră la poziţiile strategice, se lipiră una cu pămîntul şi se acoperiră de culoarea nisipului, asigurîndu-şi astfel un camuflaj perfect, de nedesluşit dintre bolovanii uriaşi ce se înălţau prin preajmă.

— Cine v-a învăţat pe voi să luptaţi aşa ?

— Aşa se bate în război poporul meu de mii de ani.

Cu toate că era impresionat de acea tehnică ingenioasă, îngrijorarea lui Rambo nu scăzu defel.

— Cam cînd ar trebui să apară ruşii ?

— Peste ora care vine.

Rambo se nelinişti încă şi mai tare şi se tîrî pe brînci, să mai scruteze pentru ultima dată trecătoarea.

Însă neliniştile lui sporiră. Întins pe burtă, privi cu atenţie peste buza crestei de stîncă. Tot nu putea descoperi siluetele mujahedinilor mascaţi de păturile nisipii. Şi nu avea nici un fel de îndoială că explozibilul fusese plasat unde trebuia. Dar, dincolo de toate astea, ceva nu părea în regulă.

— Parcă-i prea simplu. Eu unul, dac-aş fi fost în locul sovieticilor, mi-aş fi făcut gînduri negre din pricina locului ăsta. Mi-aş fi luat măsuri de prevedere înainte de a mă apuca să străbat trecătoarea.

— Ruşii crede tancurile lor de neînvins.

— Poate că ai dreptate.

Rambo încercă să-şi stăpînească tulburarea.

— Mai bine ne-am despărţi de-acum. Eu o să ă duc să stau pe culmea din partea opusă.

Îşi îndesă radio-transmiţătorul în rucsacul de pe spinare, îşi aruncă pe umăr combinaţia aceea ciudată, de puşcă-lansator de grenade şi se apucă să se caţere pe pintenul de piatră. Găsi cu uşurinţă o mulţime de locaşuri pentru sprijinul mîinilor şi picioarelor. Coborîrea oricum nu avea să fie prea dificilă.

— Tu lupți lîngă noi, se bucură Mousa. Acum tu ești de-al nostru. Domnul fie cu tine.

Vocea lui Rambo păru gîtuită de emoție la auzul spuselor afganului.

— Și cu tine, rosti el.

Se afla tocmai la jumătatea drumului cînd simți că îi sare inima din piept. Scrîșnetul metalic al șenilelor de tanc iscă ecouri în toată trecătoarea. Amplificat de împrejmuirea piscurilor ascuțite, duruitul acela părea că se află grozav de aproape. Motoarele Diesel duduiau, iar zgomotul lor infernal creștea cu o viteză și o intensitate năucitoare.

Nu !

Rambo o luă la fugă. La marginea drumeagului, se aruncă deodată cu capul înainte, se tîrî la iuțeală peste pietrele tăioase și se ascunse îndărătul unui bloc masiv de stîncă. Se zgîriase adînc la una din palme. Începu să sîngereze.

Un transportor blindat se ivi dinspre capătul defileului. Cu viteză de cincizeci de mile pe oră, mașinăria intră pe drumeagul prăfos, strivind pietrele mari sub șenile. Transportorul era prelung, scăzut ca înălțime și subțiratic ca formă. Era echipat cu o rachetă anti-tanc, o mitralieră pe turelă și alte mitraliere în față. Avea capacitatea de cinci locuri în față și încă șase poziții într-un compartiment din spatele mașinăriei.

Apoi mai sosi încă unul. Și încă unul. După care veni un tanc. Era atît de masiv, încît transportoarele blindate păreau doar niște pitici pe lîngă el. Țeava tunului și mitralierele erau de calibru mult

mai mare, mai puternic. Camioane pline cu soldați sovietici începură să își facă și ele apariția. Patru, cinci, șase. Încă cinci se aflau la rînd, în defileu. Iar departe, în spate, se observa încă un tanc și alte două transportoare blindate.

Trecură atît de iute prin fața lui, încît Rambo nici nu avu vreme să scoată rucsacul din spinare, să ia radio-transmițătorul, să învîrtă discul la numărul potrivit și să apese pe buton.

Dă-i drumul, Mousa, ce mai stai ? !

Dar nu se întîmplă nimic.

Și dintr-odată înțelese. Lui Mousa îi era teamă că americanul se afla prea aproape de locurile unde erau ascunse încărcăturile de explozibil.

Apasă odată pe țîmburușul ăla, Mousa !

Rambo se chinuia să dea jos rucsacul.

Haide, Mousa !

O bubuitură asurzitoare se auzi chiar în spatele lui. O a doua făcu să îi țiuie îngrozitor urechile. Se chinui să se întoarcă tîrîș după bolovanul cel uriaș. O mulțime de pietre dizlocate se izbiră ca o rafală ucigătoare chiar de fața dură a rocii. Bucăți de granit răscoliră nisipul. Un pietroi îl pocni peste genunchi. Fumul și sfărîmăturile păreau că se ridică acum din fiece colț al trecătoarei. Pintenii de stîncă se înălțau dintr-odată în aer, se făceau țăndări, apoi cădeau ca o ploaie nimicitoare, aruncînd tone întregi de pietriș peste cele cinci camioane, peste cele două transportoare și peste tancul care încă străbătea defileul. Soldații țipau, loviți de acea avalanșă neașteptată. Metalul zăngănea cumplit. Valuri de colb acopereau totul în jur.

Rambo mai mult își imagină decît văzu și auzi toate astea. Descumpănit de forța exploziei, reuși într-un tîrziu să își scoată rucsacul din spinare. Cu

transmiţătorul într-o mînă şi puşca în cealaltă, a-lergă cît îl ţinură picioarele pînă după un bolovan mare, la douăzeci de iarzi în spatele său.

Vehiculele care ieşiseră deja din trecătoare se opriră. Ostaşii săriră îndată din cele şase camioane. Mda, erau **Speznaz** — trupe speciale sovietice —, care trăgeau nebuneşte în timp ce atingeau pămîntul şi se adăposteau. Turelele celor două blindate se întoarseră într-o clipă. Mitralierele aşezate în partea din faţă a tancului prinseră să ţăcăne neobosite.

Dar oştenii lui Allah aruncaseră deja păturile de camuflaj şi se apucaseră să tragă de îndată ce izbucnise prima explozie. Împuşcăturile răzleţe ale vechilor arme Enfield abia se auzeau cînd şi cînd printre clănţănitul de M-16. Ceva mai susţinut era staccato-ul unei mitraliere chinezeşti, vechi de vreo douăzeci de ani.

Soldaţii **Speznaz** căzeau seceraţi, dar cei mai mulţi ajungeau să se ascundă după bolovani şi să înceapă focul, cu puternicele lor AK-47.

O clipă mai tîrziu, tancul mătăhălos se hurducă pe loc, cînd tunul cel ameninţător bubui. Pămîntul păru că se cutremură din temelii. Pietrele se prefăcură pe dată în pulbere. Luptătorii afgani fură rupţi în bucăţi, iar părţi din trupurile lor sfîşiate se văzură plutind cîteva momente prin aer, într-o pînză deasă, de sînge.

Pe fundul văii însă, piscul acela care fusese pur şi simplu spulberat de explozie, nu reuşise să provoace decît stricăciuni nesemnificative. Trei dintre camioane şi un transportor blindat fuseseră avariate, dar nu distruse. Soldaţii sovietici se dădură jos din maşini, trecînd peste grămezile de pietriş, nerăbdători să înceapă lupta.

Rambo suci rotiţa indicatoare a transmiţătorului. O opri în dreptul numărului dorit şi apăsă pe buton. În clipa următoare, o altă faţă a peretelui de stîncă explodă, acoperind soldaţii care strigau, înspăimîntaţi, cu o avalanşă de roci necruţătoare. Apoi, americanul răsuci discul către un alt semn, dar înainte de a atinge el declanşatorul, din partea opusă a trecătoarei se abătuse deja o nouă năpastă peste ostaşii ruşi. Bubuitura aceea fusese rodul strădaniei lui Mousa, după cîte îşi dădu seama Rambo. Apoi apăsă şi el pe buton.

Buuuuuum !!!...

Încă o adevărată cascadă de pietre.

O rafală de gloanţe ricoşă în bolovanul după care se adăpostea el. Nisipul muşcat de cartuşe se înălţa împrejur. Un transportor blindat îl detectase! Şi în secunda următoare, tunul acestuia avea să...

Rambo se grăbi să întoarcă discul la numărul cinci şi apăsă butonul transmiţătorului. Chiar în faţa transportorului se declanşă o nouă explozie. Pietre nenumărate se izbiră de carcasa metalică. Dar fără să îi producă aproape nici o pagubă.

De fapt, Rambo nici nu se aşteptase la mai mult. Încărcătura fusese plasată prea departe de locul acela. Dar norul de praf avea să întunece locul unde se afla el deocamdată şi să îi dea astfel posibilitatea să se ascundă într-altă parte.

Alergînd cu spatele, trăgînd rafală după rafală, bine ţintită, se sprijini de un alt bolovan. Apoi trecu repede în spatele acestuia, aruncîndu-se imediat la pămînt, în vreme ce transportorul blindat începu să tragă la nimereală. Artileristul se hotărîse să împuşte aşa, la întîmplare, chiar dacă nu putea zări ţinta vie. Stînca după care se adăpostise Rambo mai devreme sări în aer. Un fum înecăcios îl învălui pe luptător, blocîndu-i nările iritate.

Afganii strigau întruna, înfierbîntați de focul luptei. Un glonte pornit dintr-o pușcă de calibrul 88 mm, mult reparată și fără de recul, se izbi de blindajul tancului. Impactul a fost puternic, dar nu într-atît încît să pătrundă în carcasa monstrului. Mitralierele acestuia răpăiră îndată. Războinicii afgani se întoarseră în loc, urlînd.

Rambo își îndreptă lansatorul de grenade spre un grup de soldați **Speznaz**, ce trăgeau din spatele unei grămezi de bolovani. Explozia spulberă deopotrivă și oameni și pietre. Apoi trase cu carabina într-o mînă de soldați care voiau să îl încercuiască.

În partea dreaptă, tunul tancului prefăcu într-o clipită cîțiva afgani într-o spuză însîngerată. Alți trei au fost tăiați în jumătate de cîteva rafale de mitraliere.

Buuuuum !!!

Toată gura trecătorii se preschimbă într-o grămadă de dărîmături ce îngropară soldații sovietici ascunși în zona aceea.Tot Mousa !

Rambo trăgea în disperare.

Și deodată simți că îi îngheață inima în piept.

Zgomotul infernal al exploziilor și împușcăturilor dimprejurul său păru că dispare cu totul, acoperit de un păcănit asurzitor ce umplu cerul. O rachetă fumigenă vîjîi printre stîncile văii. După un bubuit asurzitor, în locul unde fuseseră cîțiva bolovani masivi rămase doar un crater îmbibat de sînge. Tunurile își întețiră și ele vuietul jos, în trecătoarea surpată. Rebelii se împrăștiară. De undeva, din înaltul cerului, carabine Gatling împroșcau cîte o sută de gloanțe pe secundă, lăsînd dîre lungi, adînci, în nisip, făcînd una cu pămîntul tot ce le ieșea în cale.

Un avion sovietic ! Zgomotul asurzitor al bătăliei îl împiedicase pe Rambo să sesizeze huruitul

metalic. Avionul survola acum ceea ce fusese odată defileul și se îndrepta spre fundul văii. Aripile amenințătoare, lipsite de orice grație, sclipiră scurt în soare, lansînd încă două rachete. Tunurile sale zguduiră iarăși ținutul. Carabinele Gatling scuipau foc neîntrerupt.

Bătălia aceea se transformă într-un adevărat infern. Pămîntul se clătină din temelii. Oriunde ieșeau la vedere, afganii piereau în vîlvătaie, îmbucățiți de cartușele ucigașe sau, pur și simplu, explodînd.

În vreme ce avionul se rotea peste cîmpul de luptă, suflul rotoarelor sale stîrnea nori deși de praf. Sovieticii își întețiră contraatacul, sporind astfel toată învălmășeala aceea de neînchipuit. Răzvrătiții bătură în retragere.

Atunci Rambo înțelese ce anume îl neliniștise pe el cînd studiase trecătoarea pentru ultima dată, chiar înainte de a apărea rușii. Locul în sine era, atît de clar, un punct strategic, încît dușmanii cu siguranță că solicitaseră în mod expres supravegherea aeriană. Acea pasăre a morții probabil că trebuia să cerceteze zona înainte de a trece coloana pe acolo, dar din cine știe ce motive, avionul sosise mai tîrziu cu cîteva momente.

Prea tîrziu pentru a preveni atacul, însă nu era încă prea tîrziu să distrugă toți atacanții.

Aeronava se învîrti pe deasupra luptei, survolînd malul de pe care Rambo scrutase împrejurimile și întorcîndu-se apoi să mai facă un turneu devastator. În timp ce se lăsa iarăși spre trecătoare, aruncînd foc pe sub arpile uriașe, Rambo se străduia din răsputeri să se țină pe picioare, căci terenul cutremurat părea că se va surpa în fiece moment. Rebelii țînteau cu neputincioasele lor M-16. Dar efortul lor era, bineînțeles, zadarnic.

Chiar dacă gloanțele lor ar fi atins, printr-o minune, avionul ce zbura cu viteză, n-ar fi reușit nici măcar să zgîrie fuselajul blindat.

Dar mai exista o posibilitate. Cu urechile zvîcnind, îndurerate de tumultul urgiei aceleia, cu capul parcă înțepat de mii de ace subțiri, Rambo învîrti discul transmițătorului. Învăluit în fum și praf, abia reușea să întrezărească numărul potrivit. Trupul i se cutremură odată cu exploziile ce zgîlțîiau pămîntul. Huruind cumplit, avionul trecu iarăși pe deasupra lui. Și dădu roată locului. Din nou Rambo, îl văzu apropiindu-se de buza malului ce străjuia defileul.

Apăsă pe buton. Peretele de stîncă sări în aer. Imediat, întoarse rotița spre alt indicator. Apăsă iarăși butonul. O altă explozie izbucni. În vreme ce aștepta ca Mousa și ceilalți șase mujadehini să plaseze încărcăturile, pusese și el altele, îngropîndu-le chiar de-a lungul buzei rîpii.

Pentru cazul în care lupta ar fi luat o altă întorsătură.

Pentru cazul în care răzvrătiții erau nevoiți să se retragă în partea aceea și le trebuia o acoperire care să distragă atenția inamicului.

Pentru orice eventualitate. Întotdeauna își lua măsuri de precauție pentru cazuri neprevăzute.

Așa îl învățase Trautman.

Trautman !

Rambo suci iarăși discul și atinse butonul.

Prima explozie zdruncinase avionul.

Dar acesta continuase să zboare.

Cea de-a doua însă îl lovi din plin, făcîndu-l să lase pe o parte.

Dar nu reduse defel viteza.

Cea de-a treia explozie însă îl dădu peste cap. Rotoarele întoarse cu susul în jos nu rezistară pre-

siunii tonelor de metal ce le îngreunară dintr-odată.

Vagonul acela plutitor reuși să se mai mențină în aer doar o clipă.

Apoi căzu parcă într-un picaj voit.

Dar vîlvătaia îl cuprinse îndată ce atinse pămîntul. O uriașă limbă de foc șterse fața peretelui de stîncă.

Șocul acela uluitor îl făcu pe Rambo să tresară, înspăimîntat.

Dacă Mousa era în apropierea malului ? Dacă l-am omorît fără să îmi dau seama ? !

Mai tresăltă încă o dată, la auzul unei bubuituri de tun ce veni dinspre un transportor blindat. Obuzul se sparse la douăzeci de iarzi distanță față de el. În vreme ce războinicii se opriră din retragere și o porniră iarăși la atac, transportorul se urni greoi din loc, ieșindu-le în întîmpinare.

Dar o explozie de dedesubtul său îl spintecă pe dată. Flăcări mari îl înghițiră. Cei de dinăuntru începură să urle, în agonie.

Explozia aceea nu putuse fi provocată decît de detonatorul lui Mousa. Deci prietenul lui trăia !

Un afgan, înarmat cu singura RPG-7 pe care o aveau rebelii (pe care răsculații o găsiseră printre dărîmături, după un asalt victorios asupra sovieticilor ; o armă pe care o păstrau ca pe cea mai minunată comoară, numai pentru momentul în care trăgătorul era sigur că proiectilul atît de prețios nu avea cum să greșească ținta), trimise o încărcătură ce străpunse carcasa blindată a celui de-al doilea transportor. Corpul mașinii sări imediat în aer, odată cu muniția și combustibilul dinăuntru.

Ostașii sovietici, cîți mai rămăseseră, alergau cît îi țineau picioarele, încercînd să-și scape viața

printre ruinele trecătorii. Rebelii se luară după ei, să-i lichideze pe toți.

Dar tancul nu se mișcase încă din loc, ci trăgea rafală după rafală, obuz după obuz.

Luptătorii lui Allah, care nici nu se mai sinchiseau de gloanțele ucigașe, presimțind apropierea îzbînzii, mureau pe capete, așa cum își doriseră — martiri.

Tancul porni în viteză, răzînd totul în calea sa. Toi mai mulți afgani îi cădeau pradă.

Un războinic rănit aruncă o încărcătură de dinamită înainte de a muri. Fitilul explozibilului fîsîi, fumegă și căzu la cinci picioare depărtare de cel rănit. Dar tancul, duruind mai departe, nu era îndeajuns de aproape de el, ca să poată fi vătămat în vreun fel. Rebelii împroșcau în zadar cu gloanțe tancul neatins. Tunul acestuia se întoarse spre ei.

Rambo sări în picioare și apucă pachetul cu dinamită încă nedetonată. Alergă spre tanc. Rafalele mitralierei îl siliră să se arunce la pămînt. Aruncă explozibilul. Acesta nimeri chiar pe turelă. Însă tancul se apropie de luptătorul lipit de țărînă. Umbra matahalei ajunse chiar lîngă el. Se tîrî iute sub burta mașinăriei. Șenilele scrîșniră cumplit, încadrîndu-l pe fiecare parte. Zărind dintr-odată o geană de lumină apărută în spatele tancului, se rostogoli într-acolo, se ridică în picioare și apoi o luă la fugă, simțind că se înăbușă de atîta fum și praf de pușcă. Cînd izbucni explozia, el era deja departe. Însă o suflare fierbinte tot îi uscă gîtul însetat.

Ținîndu-și respirația, se uită înapoi. Turela tancului sărise de la locul ei. Țeava tunului era căzută într-o rînă, înfiptă cu capătul în pămînt. Dinlăuntrul mașinii țîșneau vîlvătăi îndrăcite.

Rambo se așeză în nisip, extenuat.

O umbră se apropie de el. Puse mîna pe pumnal.

Și se opri, răsuflînd ușurat la vederea lui Mosaad, care zîmbea cu gura pînă la urechi, aplecîndu-se spre prietenul lui, ca să îl ajute să se ridice în picioare.

5

Împușcături răzlețe stîrneau ecouri în trecătoarea pustiită, însă nu se mai auzeau păcăniturile armelor automate, ci pocnetele seci ale vechilor puști Enfield. Rebelii hăituiau cu îndîrjire rămășițele trupelor sovietice, alergînd neostoiți printre grămezile de pietre. Rambo observă că afganii omorau toți prizonierii pe care îi prindeau.

Dar oricum, dincolo de acele focuri izolate, bătălia se sfîrșise de-acum. Norii de praf se risipiră. Răzvrătiții căutau printre ruinele măcelului, adunînd arme sovietice și muniție.

Un afgan tăie beregata unui rus rănit.

Rambo își întoarse ochii într-altă parte.

Nu, ăsta nu-i războiul meu !

Oamenii aceia abia aveau ce să mănînce ei, nicidecum nu ar fi găsit merinde pentru prizonieri. În plus, atîția dintre ei fuseseră răniți, încît nu puteau irosi proviziile lor de medicamente pe sovieticii loviți în timpul luptei. Iar dacă i-ar fi lăsat să plece în libertate, foștii prizonieri s-ar fi întors oricum să ucidă încă și mai mulți localnici. Deci răsculații nu aveau nici o altă variantă. **Trebuiau** să îi omoare pe prizonierii lor.

Fără cruțare...

Nu este războiul meu !

Auzi o agitaţie neobişnuită, care îl făcu să se întoarcă într-acolo. În partea stîngă, la o oarecare distanţă de cîmpul de bătălie, rebelii se strînseseră în cerc şi se amuzau de mama focului, privind la ceva anume, aflat în mijlocul lor.

Ochii lui Mosaad scăpărară. Se grăbi spre mulţimea încîntată Khalid şi Rahim i se alăturară îndată, făcîndu-şi loc printre războinici.

Nedumerit, Rambo se duse şi el acolo. Cînd îşi dădu seama de ce se distrau atîta afganii, aproape că i se făcu rău. Un ostaş sovietic — de cel mult douăzeci de ani — şedea ghemuit în centrul cercului, cu capul în mîini, încercînd să se apere de pietrele cu care aruncau băştinaşii în el.

Un mujahedin îi dădu în lături braţele. Tînărul ostaş îndrăzni să se uite în sus, cu ochii plini de spaimă. Lui Rambo i se păru că seamănă cu un cîine de pripas, care îşi pierduse minţile de cîte bătăi luase pînă atunci. Blond, cu ochi mari, albaştri, cu chip de adolescent, avea întipărită pe faţa plăcută o expresie nevinovată, mai degrabă de victimă, decît de atacant.

Rebelii îl prinseră de umeri şi îl învîrtiră în loc ca pe un titirez. Rusul se răsuci în ţărînă precum o jucărie şi îndată o ploaie de pietre se abătu asupra lui. Un afgan scoase cuţitul, îl apucă de păr, îi dădu capul pe spate, ca să îi descopere gîtlejul şi duse pumnalul...

Rambo se aruncă înainte, prin mulţimea incitată şi îl ţinu pe războinic de încheietura mîinii în ultima clipă. Lama ascuţită se opri tremurătoare la un deget de beregata sovieticului. Afganul se străduí să scape din strînsoare, dar Rambo încleştă şi mai tare braţul acestuia, silindu-l să tragă cuţitul înapoi.

Războinicul gemu de durere. Rambo îi sucî mîna în care ţinea cuţitul.

Atunci afganul se dădu un pas înapoi şi îşi propti ţeava puştii în pieptul lui Rambo.

Khalid se repezi din mulţime şi împinse arma cu gura spre pămînt. Se răsti la iuţeală la luptătorul înfuriat, apoi se întoarse către Rambo şi se oţărî şi la acesta, încă şi mai mînios.

— Zice că ţi-a scăpat viaţa. Zice că a făcut-o pentru că şi tu ai salvat-o pe fata lui de la moarte. Nu trebuia să te bagi tu aici aşa.

Vocea tălmaciului părea gîtuită de oboseală şi efort.

Rambo se uită în spate.

Unde stătea Mousa, desigur !

Dar nu era vreme să mulţumească Domnului pentru că era încă viu ! Deci nu stătuse pe buza rîpei atunci cînd Rambo declanşase explozia !

Afganii se sfădeau între ei tot mai tare, devenind tot mai ţîfnoşi.

Rahim vorbi şi el, foarte supărat.

Mousa traduse :

— Tu ai luat cuţit din mîna de la om ăsta. L-ai necinstit. Jignirea trebuie plătită cu preţ de sînge.

— N-am vrut să-l insult ! Am încercat doar să...

— Afganul nu sare la alt afgan niciodată !

— Dar eu nu sînt de-al vostru !, îi aminti Rambo. Nu cunosc regulile voastre !

— Vorbeşte mai încet, îl sfătui Mousa. Afganii nu strigă niciodată. Foloseşte puterea de la cuvînt. Ţipătul e jignire.

Rambo se străduí să grăiască mai calm.

— Spune-i că n-am vrut să îl dezonorez. Îl respect pentru vitejia sa. E un luptător de neînvins. Dar nu îl pot lăsa să ucidă prizonierul. Nu

m-aş fi amestecat dacă n-aş fi avut un motiv trainic. Dacă m-ar asculta doar...

Cel căruia îi luase cuţitul tremura de furie, iar ochii îl fulgerau pe străin.

— Cere-i scuze din partea mea. Nu pot să mă înjosesc mai mult de-atît în faţa lui.

Rambo apăsă lama cuţitului pe propriul braţ şi făcu o tăietură piezişă.

Sîngele ţîşni năvalnic.

Afganul se îndreptă de şale, privindu-l mai domolit.

Americanul îi întinse pumnalul, cu mînerul îndreptat spre stăpînul şişului.

— Îmi pare nespus de rău pentru ceea ce s-a întîmplat. Dar acum onoarea ta a fost spălată cu sînge. Nu ai scos cuţitul din teacă în zadar. Pe lama lui stă scris cu sînge...

Afganul şovăi.

— Iertarea ta m-ar îndatora peste măsură, adăugă Rambo.

Picuri de sînge se scurgeau pe mîna străinului.

Războinicul se gîndi cîteva clipe, se înfioră iarăşi de mînie, apoi luă cuţitul.

— Mulţumesc, spuse Rambo.

Ceilalţi afgani murmurară ceva, în semn de aprobare.

Umerii lui Rambo se destinseră.

Acum însă Mosaad grăi cu glas tăios.

Mousa traduse :

— Zice că e mai bine aşa. Să asculţi la Coran! Să faci judecată. Să cumpăneşti vina. Să fii drept! Şi dup-aia să omori pe sovietic.

Rahim interveni :

— Nu. Coranul hotărăşte că judecata-i doar pentru semenii musulmani. Necredincioşii nu sînt apăraţi de legile noastre. Soldatul ăsta-i mai rău

decît păgînii. E ateu. Şi e laş. Cînd am dat noi atac, el a fugit ca vrabia şi s-a ascuns după stîncile astea, la adăpost. El nu merită cinstea să fie judecat. Călăul ar trebui să-l ia pe rahatu' ăsta împuţit de cîine, să-l ducă departe de ochii noştri şi să-i taie capul.

Afganii încuviinţară, tăcuţi. Gîdele cel uscăţiv păşi îndată între ei, cu securea în mînă.

— **Mousa, spune-le să nu facă asta.**

Rambo rosti aceste vorbe încercînd să-şi stăpînească neliniştea din voce.

— Supne-le să mă asculte mai întîi. Zi-le că eu am nevoie de omul ăsta. Pentru că eu cred c-ar putea să mă ajute să-mi găsesc prietenul.

— O să vorbim de asta la sfatul nostru, hotărî Mosaad.

— Şi să mai discutaţi încă ceva în timpul sfatului, propuse Rambo. De cînd am ajuns aici, eu am făcut tuturor pe plac. E vremea să mi se facă şi **mie** un serviciu. Mi-aţi făgăduit că mă ajutaţi să-l găsesc pe prietenul meu. Mi-aţi tot povestit despre ce înseamnă pentru voi onoarea. Eu nu vă cer decît să mi-o dovediţi. Ţineţi-vă de promisiune! Dacă rusul ăsta mă poate îndruma, cruţaţi-i viaţa!

Afganii îl priveau în culmea mirării.

— Nu-i bine, se pronunţă Mousa. N-ar trebui să te îndoieşti de cuvînt de la ei. Acum n-au decît două lucruri de ales : să te omoare sau să îţi dea ce le-ai cerut.

Rambo aşteptă în linişte, ţinîndu-şi răsuflarea.

Mosaad păşi către el.

— Vrei să zici că eu n-o să-mi ţin făgăduiala ?

— Să spunem că am voit doar să îţi amintesc!

— Ştii care-i pericol de te paşte cînd vorbeşti aşa de duşmănos ?

— Da.

Mosaad îl studie cu atenţie, apoi rosti :

— Prietenul tău mult înseamnă pentru tine!

— Ţin la el ca la tatăl meu.

Mosaad rămase tăcut cîteva clipe.

— Eşti credincios la suflet ca un afgan. Şi eşti tot atît de curajos şi pătimaş. Pentru tine, noi dăm drumul la om ăsta. Da' dacă nu-ţi e de ajutor...

Căpetenia luă securea din mîna călăului şi i-o arătă.

— ...Dacă încearcă să trădeze la noi, tu o să îi tai singur capul.

6

Trautman îşi ridică încet capul umflat, dintr-o baltă de sînge. Cu ochii orbiţi de lumina puternică a reflectoarelor încercă să privească spre mica vizetă zăbrelită. Dintr-acolo se auzea o mişcare pe coridor. Agitaţia aceea neobişnuită în temniţă umplea parcă tot culoarul. Colonelul încercă să îşi ascută auzul.

Da, era zgomot de paşi.

Da, fără îndoială. Însă nu părea mersul acela sigur, al colonelului Zaisan şi al sergentului Kurov care s-ar fi întors iarăşi să îl interogheze şi să-l schingiuiască.

Nu, era mai degrabă un mers tîrşîit.

Mai mulţi oameni treceau pe-acolo. Cineva căzu. Se auzi pocnetul unei lovituri. Un altul gemu. Altul rosti ceva cu voce rugătoare. Urmă o nouă lovitură. Un gardian lătră cîteva ordine. Paşii se tîrşîiră în continuare.

Trautman se tîrî în genunchi şi pe coate, pînă la perete. Se sprijini de acesta şi îşi adună ultimele puteri, ca să se ridice în picioare. Se îndreptă, împleticindu-se, spre ferestruica tăiată în uşa metalică.

Deşi vedea ca prin ceaţă, Trautman reuşi să numere vreo zece afgani şi, cu toate că parcă i se lăsase un văl des peste gînduri, îşi dădu seama, din instinct, că oamenii aceia nu erau acolo de puţină vreme. Nu erau duşi spre celule. Ba dimpotrivă. Gardienii îi mînau în direcţia din care sosea întotdeauna colonelul Zaisan.

Spre uşa prin care fusese adus Trautman.

Spre curtea fortăreţei.

Picioarele i se înmuiară dintr-odată. Lunecă pe uşă în jos, cu faţa lipită de metalul rece, lăsînd în urmă o dîră de sînge prelins de pe buzele lui strivite.

Avea o presimţire cumplită.

În vreme ce se prăbuşea pe podele, se gîndi că dacă sovieticii ar fi eliberat prizonierii aceia, gardienii l-ar fi tratat cu totul altfel. Iar deţinuţii nu s-ar fi opus defel, nu l-ar fi rugat.

Era greu de crezut că toţi cei zece afgani aveau să fie interogaţi împreună.

Trautman avu o bănuială încă şi mai grozavă. Gemu îndurerat, numai gîndindu-se la ce avea să se petreacă.

7

De la fereastra biroului colonelului Zaisan, maiorul Azov cerceta curtea. Asfinţitul arunca o umbră prelungă dinspre zidul în faţa căruia un şir de soldaţi aliniaţi regulamentar aşteptau ordinele superiorului.

Azov clătină din cap, dezgustat. Era un bărbat robust, de vreo patruzeci de ani ; avea o figură de

soldat încercat însă, în mod paradoxal, ochii îi erau deosebit de expresivi. Singurul lucru pe care şi-l dorea din tot sufletul în acele momente era să nici nu fi auzit vreodată de ţara aceea imposibil de stăpînit şi să nu se fi lăsat trimis de bunăvoie acolo.

Se întoarse către superiorul său.

— Tovarăşe colonel, cu tot respectul pe care vi-l datorez, ţin să vă amintesc că dumneavoastră aţi avut ideea de a trimite coloana blindată, în loc să aşteptăm pînă la aflarea locului unde se ascund rebelii.

— Vrei cumva să insinuezi că tot ceea ce s-a întîmplat a fost greşeala mea ? se răsti Zaisan.

— Bineînţeles că nu, tovarăşe comandant. Am fost nevoiţi să luăm această măsură de rigoare. Numai că nu putem prevedea întotdeauna consecinţele, indiferent de cît de bine puse la punct ar fi planurile noastre tactice.

— Adică tu numeşti pierderea a trei avioane, două tancuri, şase transportoare blindate şi peste o sută de oameni — în două zile — un plan bine pus la punct ?

Azov nici nu mai îndrăzni să-i reamintească şefului său că trimiterea acelei coloane fusese de fapt ideea lui.

— Răsculaţii ăştia trebuie neapărat să primească o lecţie usturătoare, decise Zaisan. Se ascund pe undeva prin preajma locului unde s-a dat atacul, de asta sînt convins. Mîine o să dispun declanşarea unei operaţiuni-fulger de cercetare şi distrugere în masă.

— Dar dacă ei au intenţionat să vă lase impresia că într-adevăr se adăpostesc pe undeva, prin apropierea zonei respective ? Acţionînd atît de ra-

pid, n-aţi face decît să procedaţi întocmai cum au prevăzut ei. Şi ar putea să ne întindă o cursă.

— Nu mă contrazice, tovarăşe maior ! Ai adus vorba despre consecinţe ! Pentru ceea ce au făcut nenorociţii ăia de răzvrătiţi, or să existe cu adevărat urmări ale faptelor lor !

Azov se întoarse iarăşi către fereastră, privind rîndul de soldaţi aliniaţi în curtea cazarmei.

— Dar cu prizonierul american ce-o să se-ntîmple ?

— Adică ?

— Ar trebui transferat la Kabul înainte de a le da o lecţie rebelilor despre ce înseamnă consecinţele. Dacă află despre...

Făcu un gest larg, către soldaţii de afară.

— Americanul nu pleacă nicăieri, pînă nu mărturiseşte unde se ascund răzvrătiţii şi rezolv eu toată harababura asta !

Cineva bătu la uşă. Intră sergentul Kurov.

— Prizonierii au fost duşi în curte, tovarăşe colonel.

— Atunci îndepliniţi ordinul.

Azov îşi dori din nou să nu fi fost nici în vis măcar acolo.

8

Deşi pereţii groşi ai celulei amortizau zgomotele de afară, Trautman percepu răpăitul armelor din curte.

Şi gemete îndepărtate.

Capul îi zăcea într-o baltă de sînge închegat. Icnetele lui de durere se preschimbară în blesteme.

Numele prizonierului era Andreev. In vreme ce el ședea lîngă Rambo, la gura peșterii, soarele începu să coboare îndărătul crestetelor munților. Afganii îngenunchează pentru rugăciunea de seară. Rambo așteptă, respectuos, pînă ce sfîrșiră să se închine, apoi îi explică lui Andreev în rusește ce anume dorea de la el.

Ochii albaștri ai tînărului se măriră a mirare.

— Dumneata vorbești bine rusește.

— În timpul stagiului militar a fost una dintre limbile în care m-am specializat. Mai știu italiana și vietnameza.

— Soldat ?...

— Am fost odată.

Rambo stătu o clipă pe gînduri.

— Mă rog, s-ar putea spune că sînt la vatră de-acum. Dar te-am întrebat ceva. Știi unde l-au dus pe american ?

— Da, l-am văzut pe prietenul dumitale.

Rambo se aplecă spre el, cu interes.

— Unde ?

— La cazarmă.

— Trăiește ?

Andreev înălță mîinile în lături, neștiutor.

— Da, dar cine știe cît mai are ? !... Îl bat îngrozitor. Zi de zi.

Rambo scrîșni din dinți, simțind cum îl cuprinde mînia aceea nestăvilită.

— Arată-mi unde anume îl țin ăia. Desenează-mi o hartă.

— Nu există nici o șansă să îl eliberați. Fortăreața asta e prea bine apărată. Nici chiar toți răzvrătiții ăștia la un loc n-ar reuși să o cucerească.

— Ei n-or să pătrundă acolo. **Eu** o să intru.

— Dumneata ? făcu Andreev, rămînînd cu gura căscată de uimire.

— Împreună cu un prieten. Doi oameni pot trece mai ușor neobservați.

— Dar cazarma e înconjurată de un cîmp minat în întregime. Chiar dacă ai avea o hartă oricît de amănunțită, tot ai nevoie de o călăuză pe-acolo.

Andreev stătu o clipă pe gînduri.

— Va trebui să mă iei cu dumneata.

— Va trebui ? Cumpănește-ți bine vorbele.

— Nu ești sigur că poți conta pe mine ?

— E unul pe-aici, prin preajmă, care are ditamai securea și care abia te-așteaptă. Dar de ce-ai dat bir cu fugiții în timpul atacului ?

— Crezi că sînt laș, nu-i așa ?

— Eu nu știu **cum** ești. Îți dau doar prilejul să-mi spui singur.

Andreev își trecu mîna prin părul blond, zburlit.

— Ce facem noi aici nu-i drept deloc. Eu îmi iubesc patria, dar urăsc războiul ăsta din tot sufletul. Și mulți soldați sovietici gîndesc ca mine. Unii chiar au dezertat. E o luptă nedreaptă. Ca și în Vietnam.

— Da, răspunse Rambo, simțind un gust amar în gură. Ca și în Vietnam. Vrei să zici că ai de gînd să dezertezi ?

Andreev privi în jur cu uimire.

— Păi, se pare că deja am și făcut-o.

— Da, dacă oamenii ăștia or să te accepte.

Andreev își ațintì privirile în pămînt.

— Da, așa e. Dacă...

— Or să-ți ceară să lupți împotriva nației tale. Poți să faci una ca asta ?

— Soldații din cazarma asta nu sînt de-aceeași nație cu mine. Eu m-am născut într-un orășel nu-

mit Perm. Acolo trăieşte neamul meu. Cei de la Moscova habar n-au ce viaţă de coşmar e-aici. Înrolează tineri de la ţară şi îi trimit unde-a-nţărcat dracu' copiii. La Moscova se crede că noi aici sîntem mari învingători. Nici nu ştiu cît se înşeală. Nimeni nu învinge într-un război. Şi oricum, ăsta nu-i războiul meu. E o luptă nebunească, fără de nici un rost. Dacă afganii mă acceptă, ei or să fie poporul meu.

Rambo îl urmărea cu atenţie.

— Ei, tu, americanule, nu-l poţi crede pe Andreev, dar eu pot să mă-ncred în tine ?

— Mi-am riscat viaţa ca să te salvez.

— Acum o să mi-o risc şi eu ca să te ajut.

— Poate. O să mă mai gîndesc la asta.

Zgomotul de pietre strivite sub paşi îl făcu pe Rambo să se întoarcă.

Cu o ţigară în colţul gurii, Michelle se apropia de ei, însoţită de fiica lui Khalid.

— Mi-am închipuit că vrei să ştii cum se mai simte prietena ta.

Rambo îi zîmbi fetiţei pe care o scăpase de la moarte.

Micuţa rosti cîteva vorbe.

— Ce spune, Michelle ?

— Ei, n-are importanţă.

— Zi-mi.

— Ştii şi tu cum sînt copiii. Vorbesc fără să cumpănească prea bine. Nici nu îşi dă seama ce îndrugă ea acolo.

Rambo tăcu, aşteptînd să i se răspundă la întrebare.

— Bine, bine, îl îmbună Michelle. Halima speră că o să fii rănit cît de curînd, ca să te poată îngriji ea.

— S-ar putea să aibă prilejul ăsta nu peste multă vreme.

1

Rambo studie harta făcută de Andreev pînă ce îşi întipări în minte fiecare detaliu al fortăreţei. Se ridică de lîngă lampa cu gaz aşezată într-un colţ al infirmeriei, dădu în lături o pătură şi ieşi în bezna de afară. Aerul proaspăt şi răcoros îi dezmierdă nările îmbîcsite cu mirosul puternic de gaz.

În acea noapte, rebelii nu aprinseseră nici un foc. Tabăra era cufundată într-un întuneric de nepătruns. Căci dacă avioanele trimise să răzbune înfrîngerea suferită de sovietici ar fi survolat acele locuri, ar fi tras la orice semn de viaţă. Lui Rambo îi trebuiră cîteva momente pînă să se obişnuiască într-adevăr cu întunecimea aceea. Corturile erau perfect camuflate — păreau doar nişte umbre nelămurite încremenite în noaptea netulburată. Dacă nu ar fi auzit un clinchet uşor şi zgomotul înăbuşit al unei copite ce se tîrşîi prin ţărînă, Rambo nici nu şi-ar fi dat seama unde erau priponiţi caii, printre copaci. Pînă şi vremea părea că este de partea răsculaţilor, căci nori negri se strînseră peste faţa cerului, acoperind licărul stelelor.

Nu departe de Rambo, în partea dreaptă, o siluetă întunecată se dezlipi de peretele de stîncă de care se sprijinise pînă atunci, neobservată.

— Mousa, am nevoie de ajutorul tău, ca să tălmăceşti ceva.

Merseră împreună către un cort ce se deslușea chiar în faţa lor. Murmurul vocilor se stinse cînd intrară ei. Un opaiţ arunca flăcări firave peste chipurile lui Khalid, Rahim şi Mosaad.

— A dat sovieticul la tine vreo informație ? se interesă Khalid.

Rambo îi arătă harta.

— Dar este bună ? grăi și Rahim, suspicios.

— Am arătat-o spionului vostru, soldatului care a venit aici ieri și ne-a anunțat despre trimiterea coloanei blindate. Spune că unitatea militară afgană din care făcea el parte nu era cazată în fort, dar că el a fost de două ori pînă acolo, iar harta asta însemnează întocmai porțiunile pe care a reușit el să le vadă.

— Dar porțiunile pe care **n-a reușit el să le vadă ?** insistă Mosaad.

— Asta o să constat eu în curînd.

— Curînd ? se înnegură Mosaad. Cît de curînd ? Cînd ai de gînd să pleci ?

— Astă-seară.

— Astă-seară ? ! Dar nici n-ai timp să te pregătești cum se cuvine.

— Nu am timp chiar deloc. Prizonierul spune că prietenul meu e torturat. Mi-e teamă că-l vor ucide. Trebuie să-l scot de-acolo cît mai repede cu putință.

— Nu place la mine asta defel, declară Mosaad.

— Nici eu nu pot să spun că-mi sare inima de bucurie, mărturisi americanul.

Mosaad îl cercetă pe Rambo, plin de admirație.

— Mi-am dat cuvînt de cinste la tine că ajut. Și vreau să dovedesc cu fapta. De cîți oameni ai nevoie ?

— Numai de Mousa și de încă cinci luptători care să ne aștepte cu caii.

— Dar cum să ataci tu la o cetate așa puternică și apărată, cu atît de puține ajutoare după tine ?

— N-o să atac. Mă rog, nu în felul în care înțelegeți voi chestia asta. În timpul stagiului meu militar îi spuneam „incursiune". Sau — Pete șmecherul.

— Pete șmecher ? Cum asta vine... ?

— Adică să-mi plimb curul pe-acolo cît pot mai iute și să ies ca fulgerul.

Căpeteniile se distrară copios cînd le tălmăci Mousa.

— Păi atunci o să mă rog la Allah să aibă grijă de curul tău cît îl plimbi pe-acolo, spuse Khalid.

Dar se încruntară cu toții, nemulțumiți, cînd îl auziră pe Rambo zicînd :

— Îl iau și pe prizonier cu mine.

— **Ai încredere-n el ?** se minună Mosaad.

— Nu. Dar trebuie să-mi asum riscul. Spune că în jurul cazarmei e un cîmp minat. Am nevoie de el ca să mă conducă prin locurile acelea.

— Și dacă strigă și anunță gărzile ? Poate să trădeze la tine.

— Vă făgăduiesc eu că dacă alarmează gardienii, el o să fie primul care moare.

— Tu poți să fii al doilea, îl avertiză Mosaad.

— În cazul ăsta n-o să mai fii pus în situația neplăcută de a-mi spune că sînt sărit la minte.

Mosaad îl bătu ușurel pe umăr.

— M-ar seca la suflet al meu să văd un așa bun jucător de **buzkashi** care să nu viețuiască mai mult, ca să joace și altă dată.

— Data viitoare o să mă bați de-or să-mi meargă fulgii.

— Nu-mi doresc decît să am bucuria mare ca să aflu asta.

Zîmbiră amîndoi și apoi ieșiră împreună din cort.

În bezna de afară, Mosaad scrută cerul. Glasul lui păru întristat :

— Allah a hotărît să nu te binecuvînteze!

— Nu-nțeleg.

Căpetenia arătă către înalt, unde se îngrămădeau tot mai mulți nori mohorîți.

Cu o viteză uluitoare, acopereau ca o perdea îndoliată ultimele licăriri ale stelelor ce se zăreau la capătul văii.

— Furtună vine.

Rambo tresări.

— Atunci să știi că te înșeli amarnic, rosti el cu voioșie. Allah chiar că m-a blagoslovit.

— Acum eu sînt cel de nu-nțelege, mărturisi Mosaad.

— N-am timp să-și explic. Mousa, trebuie să plecăm. Înainte de-a începe furtuna.

Rambo se grăbi să se strecoare printre corturile întunecate și intră într-unul în care cîțiva paznici afgani îl aveau în grijă pe Andreev.

— Tu vii cu mine, zise Rambo. Grăbește-te!

— Îmi dai șansa să îți dovedesc dacă te-am înșelat sau nu ? se miră acesta.

— Dacă o iei la picior și de **data asta,** cum ai făcut...

— Nu sînt laș. O să mă lupt dacă o să cred în cauza mea.

— Ar fi minunat să crezi, căci dacă o să-mi dai prilejul să mă îndoiesc de tine... — Rambo scoase din teacă cuțitul cu lamă curbată — o să sfîrșesc fără să stau pe gînduri ceea ce a început azi-dimineață războinicul acela. Îți tai beregata !

2

Vîntul își sporea puterile. Nisipul stîrnit biciuia fața lui Rambo, în timp ce acesta mergea înaintea

calului, ducîndu-l de căpăstru peste o pantă stîncoasă cufundată în bezna de nepătruns, pînă ce ajunseră într-un fel de scobitură adăpostită. Era greu să deslușească mai mult în vîrtejul acela nebunesc, ce vestea dezlănțuirea apropiată a urgiei. „Măcar să o țină vîntul ăsta tot așa, pînă ce ajungem noi cît mai departe", își zise el.

Chiar și așa, călătoria pînă acolo fusese anevoioasă. Cu toate că urmaseră căi cunoscute de băștinași ca în palmă, adeseori fuseseră nevoiți să pîpăie pietrele ce le stăvileau calea și copacii smulși din rădăcini. Dacă nu ar fi avut drept însoțitor un afgan care cunoștea fiecare piatră din acel ținut, nu ar fi ajuns cu nici un chip pînă acolo mai înainte de sfîrșitul nopții. „Numai că acum furtuna e de partea noastră", gîndi Rambo.

Dimpreună cu întunericul, oferea cea mai grozavă acoperire și, pe deasupra, avea să abată cu totul atenția gărzilor sovietice de la orice mișcare. Da, Mosaad se înșelase. Allah nu pierduse deloc prilejul să binecuvînteze acea misiune îndrăzneață.

„Allah ? își spuse Rambo mirat. Am impresia că ai stat cam mult alături de musulmani. Ai început să cugeți ca ei..."

Noțiunea de destin nici măcar nu îl îndemnase vreodată să o ia în considerare. El credea în stăpînirea de sine, nu în stăpînirea sinelui de către o altă putere.

Însă furtuna aceea venită tocmai la timp, ca un dar ceresc, îl făcuse să se îndoiască de judecata lui de pînă atunci.

„Nu, nu", se hotărî el. „Nici vorbă. Pur și simplu am avut noroc".

Sau poate că însuși norocul era un alt fel, al neștiutorilor, de a numi voința lui Dumnezeu.

Şi dintr-odată îşi aduse aminte de ceea ce îi spuse Trautman la topitoria din Bangkok, ultima dată cînd îl văzuse Rambo.

— John, trebuie să îţi accepţi destinul.

— Eu nu cred în destin.

— Da, aşa e. Tocmai ăsta-i necazul cu tine! Trebuie să accepţi ceea ce eşti de fapt.

— Adică să accept ceea ce urăsc cel mai tare pe lumea asta ? !

Ei bine, în acele momente făcea tocmai ceea ce ura el, ceea ce ştia el să facă mai bine decît oricine altcineva.

Calul ce mergea înaintea lui încetini pasul, apoi se opri în loc. Luptîndu-se cu vîrtejurile de nisip, Andreev veni lîngă el. Mousa şi ceilalţi războinici afgani îşi duseră caii la adăpostul scobiturii în peretele de stîncă.

Vocea rusului se auzea slab în învălmăşeala aceea asurzitoare.

— Lăsaţi caii aici. Colinele astea or să-i mai ferească de urgie.

— Sîntem aproape de cazarmă ?

Andreev cercetă cadranul fosforescent al busolei şi arătă către nord-vest.

— Se află cam la trei sute de iarzi în direcţia aceea.

— Eşti sigur ? Cu furtuna asta, poţi să te înşeli foarte uşor.

— Am fost încartiruit aici un an de zile. Crede-mă pe cuvînt : ştiu unde-i fortul ăsta.

— Să nu fii trecut cumva pe alături, fără să bagi de seamă.

— E destul de mare, n-ai cum să nu bagi de seamă. Dar ţine bine minte : prizonierii sînt ţinuţi în partea de nord, în beciuri, zise Andreev.

Mousa se apropie de ei.

— Daţi-vă cu asta.

Desfăcu îndată capacul unei cutii.

— Ce-i acolo ?

— Grăsime de leopard amestecată cu funingine.

— Pe furtuna asta ? N-avem nevoie de nici un fel de camuflaj.

— Aici nu, insistă Mousa. Dar în cazarmă ?

— Aşa-i, îl aprobă Rambo.

— Cîinii fug departe la miros de leopard. Adulmecă şi dup-aia se ascund, nici nu latră de frică.

Rambo se mînji cu unsoarea aceea pe faţă şi pe dosul mîinilor. Apoi îşi şterse podul palmelor pe poalele cămăşii, ca să nu îi alunece degetele. Trebuia să prindă cu nădejde armele, cînd avea să lovească.

Pînza de nisip ce se lipi de spoiala aceea îl făcea să nici nu poată fi deslușit de vîrtejurile furtunii.

În vreme ce Mousa şi Andreev se ungeau şi ei cu alifie, Rambo mai controlă o dată dacă pumnalul lui era bine înfipt în teacă, alături de traistele cu arcul şi săgeţile. Înnodă strîns şireturile de la gura rucsacului, apoi scoase puşca-lansator de grenade şi o atîrnă pe umăr. Mousa şi Andreev îşi verificară şi ei armele.

— A, încă un lucru...

Rambo dezlegă un colac de funie încolăcită, agăţată de oblîncul şeii, şi o petrecu pe după braţ. La capătul frînghiei era prinsă o ancoră. De asta avea nevoie în cazul escaladării zidurilor.

— Toată lumea-i gata ?

Da, toţi erau pregătiţi de marea luptă.

Rambo încercă să îşi stăpînească orice simţămînt...

Se gîndi la Trautman...

Şi îl prinse pe Andreev din spate, de uniformă!

— Hai !

Mousa strigă ceva în afgană, către ceilalţi cinci războinici, care aveau să îi aştepte cu caii.

— Le-am spus că dacă nu ne-ntoarcem într-o oră, să plece.

Mousa îl prinse pe Rambo cu mîna de spatele cămăşii. Ieşiră din scobitura aceea adăpostită.

Iar furtuna îi învălui pe dată.

3

Vîntul îl împingea pe Rambo din spate, ducîndu-l grăbit, aproape fără voie. Grăunţe de nisip întărit îi pişcau întruna părţile neacoperite ale trupului — gîtul, creştetul şi mîinile. Iar vîntul, tot atît de ascuţit şi dureros, îi urla în timpane, făcînd să-i ţiuie urechile.

Timpul şi spaţiul păreau că îşi pierd dimensiunile.

Mousa le zisese celorlalţi afgani să plece într-o oră, dar se părea că deja trecuse jumătate din vreme. Vijelia aceea şi valurile de nisip cu care se lupta, îl făceau pe Rambo să îşi închipuie că nu va mai scăpa niciodată de urgie, că terenul nesigur de sub picioarele sale va pieri în orice clipă, iar el avea să cadă, să se tot prăbuşească, simţind mereu goluri în stomac, ca şi cum s-ar fi rostogolit mereu în neant.

În spatele lui, Mousa se ţinea de cămaşa americanului din toate puterile, iar Rambo, la rîndul său, îl înşfăcă încă şi mai zdravăn pe Andreev de uniformă. Din vreme în vreme, rusul se oprea în loc, se clătina pe picioare şi se uita la busolă, verificînd dacă aceea era ruta corectă. Încercau să înainteze

cu pas susţinut, zorindu-se atît cît le îngăduia furtuna şi precauţia.

Li se păru că deja a mai trecut o jumătate de oră, deşi undeva, în mintea lui Rambo, instinctul cronometra exact şi îl asigura că nu trecuseră de fapt mai mult de zece minute de cînd părăsiseră adăpostul.

„Cazarma. Trebuia să fi ajuns la ea pînă acum", îşi zise el. „Andreev ăsta probabil că a dat greş. Ne-am rătăcit. Am trecut de fortăreaţă. De-acum trebuie să mergem neabătut pînă ce dăm de celălalt capăt al văii."

Simţul măsurii părea că îşi strigă drepturile. Dar raţiunea, luînd în calcul greutăţile pe care le înfrunta în realitate, îl sfida. Iar hotărîrea de a duce totul pînă la sfîrşit, îl mîna mai departe.

Dar în faţa lor, o lucire, învăluită pe dată de vîrtejurile de nisip, îi spulberă toate îndoielile ! Un reflector ! Cazarma ! Înviorat, Rambo observă pe dată o a doua sclipire, apoi o a treia, măturînd terenul, de la dreapta la stînga.

Reflectoarele acelea însă nu constituiau un pericol. Indiferent de cît de puternice erau ele, nu puteau răzbate prin urgia aceea nestăvilită. Ba chiar îi ajutau, călăuzindu-le paşii.

Le zări şi Andreev. Şi Mousa. Se lăsară cu toţii degrabă pe vine, încetinind pasul şi mergînd astfel, tîrîş.

Andreev stătu în loc. Rambo se întrebă de ce oare şi se uită peste umărul sovieticului, deslu şind cu greu un soi de grămezi de ceva (cine ştie ce ? !), înălţîndu-se drept în faţa lor. Nu îşi dădu seama ce înseamnă de fapt.

După care pricepu.

Era sîrmă ghimpată.

Un gard înalt aproape cît un stat de om, împletit din sîrme nenumărate, ca un arici uriaș, înarmat cu țepușe tăioase, de fier.

Pe drum, Andreev îi explicase :

— Eu am ajutat la împînzirea cîmpului cu mine. Și începe îndată ce trecem de un gard de sîrmă ghimpată. În felul ăsta, nici soldații nu se încumetă să patruleze pe-acolo, ca nu cumva să calce alături și să sară în aer.

Și într-adevăr, gardul acela părea mai degrabă o linie de demarcație decît o barieră, așa că nu avură decît să arunce păturile peste sîrmă și să urce obstacolul. Cîteva țepușe îi intrară în picioare lui Rambo, prin pătură, dar acesta aproape că nici nu simți durerea.

De-acum se aflau la marginea cîmpului minat și, cu toate că Andreev spusese că fortul era la o distanță de vreo cincizeci de iarzi de sîrma ghimpată, Rambo încă nu putu zări zidul, învăluit în pînza deasă a vîrtejurilor de nisip. Reflectoarele cercetau peste tot, așezate în fiecare colț al cazarmei și în punctele de pază, iscodind astfel tot cuprinsul văii, dar, deși ei erau aproape de luminile neostoite, acestea nu reușiră să îi descopere, fiind prea acoperite de nisip. Iar străinii oricum purtau haine de culoarea nisipului și aveau chipurile îmbîcsite de pelicula aceea, lipită de grăsimea de leopard. Cînd raza prelungă a cîte unui reflector trecu peste ei, cei trei rămaseră încremeniți lîngă gardul de sîrmă ghimpată. Se mai scurseră astfel cîteva clipe de așteptare încordată. Nici o sirenă nu dădu alarma.

Avioanele de vînătoare, tancurile și transportoarele blindate erau adăpostite îndărătul zidurilor împrejmuite cu panouri de metal, tocmai în cel mai îndepărtat colț al cazarmei, după cîte le povestise Andreev. Hangarul destinat vehiculelor era prevăzut cu un acoperiș, dar cel al aparatelor de zbor nu avea așa ceva, căci elicopterele erau protejate de prelate în timpul furtunilor.

Însă lateralele și intrarea în hangare erau accesibile, cu toate că le controlau gardienii, uneori însoțiți și de cîini dresați. „Întrebarea este — își zise Rambo — dacă paznicii ăia verifică locurile și în timpul unei furtuni îngrozitoare ca asta ? ! Nu-i chiar vînt negru, dar oricum vremea e cumplită. Cît de vigilenți pot fi gardienii pe o astfel de noapte, stînd mereu în bătaia vîrtejurilor ăstora groaznice ? Nu prea mult. Ba chiar ar fi expuși pericolului. Pentru că expunerea îndelungată a organismului pe un timp ca ăsta, îi poate duce direct pe targa spitalului. Chiar superiorii lor ar putea ordona să rămînă soldații în spatele santinelelor ; în cazul în care se apropie vreun nepoftit, rămîne în seama cîmpului minat."

Da, posibil.

Dar nu se putea baza deloc pe acea probabilitate; și, oricum, aveau deocamdată o altă problemă : cîmpul minat. Andrev se întoarse lîngă gardul de sîrmă ghimpată. Pipăi cu grijă de-a lungul acestuia, bîjbîind drumul, pînă ce ajunse la un stîlp ce susținea plasa. De acolo, se îndreptă iarăși către fort.

Un alt reflector îi sili să se arunce la pămînt. Mai trecură cîteva clipe de tensiune. Și încă o dată, nu se auzi nici o alarmă care să vestească intrarea străinilor.

Rambo se ridică în genunchi, simțind cum Andreev și Mousa se scoală și ei de jos. Rusul o porni mai departe.

— Stîlpii ăștia de care e prinsă sîrma ghimpată sînt cheia principală a întregului cîmp minat, îl avertizase Andreev. Noi am împrăștiat explozibilul într-un anume fel, în funcție de parii ăștia.

— Păi, un cîmp minat, de obicei nu se plantează așa, în ordine, ci la întîmplare, observase Rambo.

— Păi sigur, dacă nu vrei decît să arunci așa, în țimpenie, drăciile alea, ca să faci o capcană sau un drum mortal sau să arunci în aer soldați sau mașini. Dar aici e o altă problemă. Să presupunem că răsculații trec de sîrma ghimpată. E cît se poate de ușor, aproape la îndemîna oricărui prostănac. Și să mai presupunem că intrușii sar în aer, călcînd pe mine. Rămășițele lor, trebuie oricum adunate de pe locul ăsta. Așa că ostașii intră în cîmp, ca să îl curețe. Și folosesc detectoare, bineînțeles. Dar, ca să ușureze munca asta, de mare ajutor le e să știe unde anume sînt puse minele acelea. Așa că noi am stabilit o cărare care o ține drept pe linia stîlpilor. Locul unde sînt îngropate minele corespunde numerelor impare ale pașilor. De pildă : unu, trei, cinci și șapte. Cifrele astea reprezintă deci cîți pași anume faci de la stîlp încolo. Dar la unu, am plasat mina la două picioare spre dreapta. La trei — două picioare spre stînga. Și așa mai departe. De la șapte încolo, se inversează dreapta cu stînga...

— Gata, ajunge, îl oprise Rambo. M-am convins: Nu pot străbate cîmpul acela dacă nu mă conduci tu.

Așa că acum Andreev o luase înainte. Mergînd pe vine, prin nisipul răscolit și vîntul turbat, rusul orbecăia, cu grijă, prin țărînă, înaintînd atent, cu fiecare palmă de pămînt.

Rambo și Mousa îl urmau îndeaproape.

„Dacă face o greșeală, cît de mică, ne aruncă pe toți în aer, gîndi Rambo.

Dar nu putem rămîne în spate, ca să ne apărăm la nevoie. Trebuie să stăm aproape de el, ca să știm pe unde trebuie s-o luăm.

Sudoarea curgea șiroaie pe fața mînjită a lui Rambo, în timp ce Andreev se tîra cu grijă mai departe. Din nou, raza sufocată a reflectorului trecu peste ei.

„Dacă ne lipim de pămînt, putem să ne așezăm pe vreo mină. Dar dacă nu..."

Rambo gemu pe loc, cît putu mai tare. Lumina se apropia din ce în ce.

Șezu încet, pe genunchi. Reflectorul măturа cîmpul în continuare.

Rambo se lipi încet cu burta de țărînă.

Raza îi dezmierdă silueta cocîrjată și iscodi mai departe.

Destinzîndu-și mușchii dureros de încordați, americanul se ridică, apoi se lăsă iarăși pe vine. În fața lui, Andreev pipăia cu febrilitate pămîntul și merse mai departe prin cîmpul minat.

Pentru Rambo, timpul păru că se dilată tot mai mult. „Da, ne tîrîm ca melcii ! Oamenii ăia or să plece cu caii înainte de-a ajunge noi la cazarma asta blestemată !"

Numai că nu cuteza să îl zorească pe Andreev. În situația aceea, nu aveau altă scăpare decît să păsească oricît de încet.

Andreev socoti în gînd, mai merse un pas, apoi un altul și se opri dintr-odată.

Rambo aștepta, cu nervii întinși la maximum. Sovieticul ăsta probabil că s-a încurcat la numărătoare. Haide odată ! Nu ne lăsa baltă chiar în gura lupului !

Simți că îi năvălește sîngele în vine cu încă și mai multă putere cînd își dădu seama că ajunseseră în dreptul unui alt rînd de sîrmă ghimpată.

Rusul aruncă pătura pe gard. Trecură peste el cît putură mai repede.

Rambo începu să alerge către zidul ce împrejmuia cazarma.

— Dincolo de al doilea gard de sîrmă ghimpată nu mai sînt mine, îl atenţionase Andreev. Singurul lucru de care trebuie să ne temem sînt gărzile.

Dar pe o vreme ca aceea, puteau rămîne paznicii afară ? Şi chiar dacă erau, Rambo tot nu putea să îi vadă pînă ce nu ajungeau lîngă el.

Dar nu trebuia să îşi facă atîtea gînduri. Oricum avea destule pe cap în momentele acelea.

Ca, de pildă, să se hotărască odată ce anume să facă el cu Andreev. La urma urmei, sovieticul îl ajutase. Îi trecuse pe Rambo şi Mousa de cîmpul minat. Din momentul acela trebuia să îi ducă grija ca unei comori de mare preţ.

Oare putea avea încredere în Andreev ? Întrebarea aceasta nu îi dădea deloc pace lui Rambo. Oare sovieticul nu avea să alerge imediat ca să atenţioneze santinelele, dacă aveau să pătrundă în fort ? Oare nu putea oricînd să fluiere sau să strige la gardieni şi să îi dea de gol pe intruşi ? Ce motiv avea Rambo ca să se încreadă în el ?

Nici unul.

În schimb, avea toate motivele să îl bănuiască. Andreev ăsta ar fi putut să se prefacă doar că dezertează şi că se dă de partea lor, ca să rămînă în viaţă.

„Trebuie să îl scot de-aici pe Trautman ! Altceva nimic nu mai contează ! Nu pot lăsa pe nimeni şi nimic să pună în pericol misiunea asta !"

În tabără, cînd Rambo luase hotărîrea de a-l duce pe Andreev cu el, înţelesese şi riscurile la care se expunea. Chiar şi atunci, luase în calcul posibilitatea unui astfel de moment. Se forţase să nu se lase influenţat de gîndul acela supărător. Îşi spusese că avea destul timp să cugete la asta în drum spre fortăreaţă.

Dar atunci **nu mai era deloc timp** să stea în cumpănă. Trebuia neapărat să ia o decizie. Deci : **ce ai de gînd să faci cu Andreev ?**

Sovieticul şedea chiar lîngă el, lipit de zid.

Trautman.

Dintr-o singură mişcare, pe care rusul nici nu o observă, Rambo scoase pumnalul. Se pregăti să îi astupe gura celuilalt şi să împlînte lama curbată în artera renală a acestuia.

Moartea avea să vină instantaneu. Ţipătul muribundului avea să fie înăbuşit de palma lui Rambo.

„Nu, nu vreau să fac asta. Dar n-am încotro."

Rambo îşi încordă muşchii, gata să sară.

Şi totuşi nu reuşi să facă nici o mişcare. Un ecou al conştiinţei lui refuză să permită creierului transmiterea acelui mesaj mortal către membrele luptătorului.

Făcu un efort de voinţă.

„Dă-i drumul ! **Nu poţi să-ţi mai permiţi riscul de a-l crede !**

Haide, **acum !**"

Păru că se dezmorţeşte dintr-odată. Braţele lui se urniră.

Dar prea tîrziu. Andreev ţişni de lîngă zid.

Rambo se luă după el, să nu-l scape. Da, bănuiala lui fusese întemeiată. În tot acest timp, sovieticul nu se gîndise decît cum să scape ! „Da, nu-l mai găsesc eu în veci pe vijelia asta !"

Numai că Andreev nu încercă să se salveze. Ci se îndreptă către un gardian care tocmai apăru dintre vîrtejurile de nisip.

Andreev își repezi patul puștii în falca soldatului. Acesta fu aruncat la cîțiva pași în spate.

Andreev îl pocni a doua oară. Santinela căzu la pămînt.

Și nu mai făcu nici o mișcare.

Ca să fie mai sigur, Andreev îl lovi și a treia oară, apoi îngenunche lîngă cel căzut și îi ascultă bătăile inimii. Cînd întoarse capul, îl zări pe Rambo chiar în spatele lui, cu cuțitul îndreptat spre el.

Americanul lăsă pumnalul jos.

„Allah te-a luat sub paza lui în noaptea asta, Andreev."

Îl tîrîră pe gardian pînă lîngă zid. Ridicînd ochii spre zid, Rambo își alese un loc aflat între reflectorul din colț și cel de la mijlocul parapetului. Între cele două reflectoare era o distanță de cel puțin două sute de picioare. Desfăcu apoi colacul de frînghie de pe umăr, se asigură că este în bună stare și îl prinse chiar de dedesubtul ancorei legată de un capăt al funiei. Își roti brațul de cîteva ori, și aruncă dintr-odată acostajul peste muchea zidului.

Vîntul suflă cu putere.

În drumul său, ancora își pierdu echilibrul și căzu, înainte de a atinge ținta.

El ridică frînghia de jos și învîrti iarăși ancora pe deasupra capului. Oare pe vremea aceea cîinească patrulau gardienii pe parapet ? Sau or fi în pichetele despre care îi povestise Andreev că sînt așezate în fiecare colț și la mijlocul zidurilor ? Oare vuietul vîntului avea să acopere scrîșnetul colților de fier ce zgîriiau piatra ?

„Cu Dumnezeu înainte," își dădu Rambo curaj.

Aruncă din nou ancora.

De data aceasta cu succes.

4

Trautman își ridică fruntea dintr-o baltă de sînge închegată pe podelele de piatră ale celulei lui și se cutremură tot la auzul bocănitului de cizme grele, militărești, apropiindu-se de pe coridor. Da, doi bărbați solizi, mergînd aproape în același ritm. Tropăitul acela părea că răsună asurzitor, în fiece cotlon al închisorii. Trautman ascultase de prea multe ori pînă atunci acele ecouri ca să nu le recunoască de îndată, să nu tresară dureros la gîndul a ceea ce avea să îndure în continuare.

Dar colonelul Zaisan nu procedă ca de obicei. Nu îi ordonă gardianului să descuie ușa celulei, nu izbi ușa în lături și nici nu intră împreună cu sergentul Kurov.

Ci se opri pe culoar. Și, uitîndu-se printre gratiile vizetei, se răsti la deținut :

— Am fost convocat de către superiorii mei. Sînt foarte nemulțumiți din pricina ultimelor evenimente din zonă. Iar eu sînt nemulțumit la rîndul meu pentru că **ei sînt nemulțumiți**. Și îți promit că tu vei avea parte de mult mai multe nemulțumiri decît mine. Gata, am ajuns la capătul răbdării. Ai de gînd să răspunzi la întrebările mele ?

Trautman îngăimă cu greu :

— Dacă-ți răspund la întrebări, o să mă împușți ca pe toți rebelii aceia pe care abia i-ai omorît.

— Dacă nu ai de gînd să-mi răspunzi, o să ajungi **să-ți dorești** să fii împușcat. Ce-ai îndurat pînă-acum nu-i nimic. Dar îți promit eu că astă-seară o să spui tot. O să ți se dea și apă. O să dau ordin să se stingă reflectoarele din celulă. O să trimit un doctor să te îngrijească și să-ți dea calmante pentru dureri. O să mănînci friptură și ca-

rote. Ai o jumătate de oră la dispoziție. Gîndește-te bine. Între timp, eu o să încerc să te stimulez, a să mărturisești cu sufletul cît mai împăcat.

Vocea colonelului tăcu. Chipul lui mîniat, numai foc și pară, dispăru din cadrul vizetei zăbrelite.

Ce naiba o fi vrut să spună cu „**între timp, eu o să încerc să te stimulez, ca să mărturisești cu sufletul cît mai împăcat**“ ? ! se întrebă Trautman. Nu cumva peste o clipă o să intre sergentul Kurov, cu ochii scăpărînd de ură, lovind ușa cu piciorul din toate puterile ?

Într-adevăr, ușa sări în lături cît colo, dar nu cea de la celula lui Trautman, ci de la carcera alăturată, din partea dreaptă. Colonelul american auzi bocănitul unor cizme grele tîrșîindu-se pe podelele de piatră.

— Cîți ani ai ? îl auzi el pe Zaisan întrebînd în englezește.

După care rosti aceleași cuvinte, de data aceasta într-un dialect afgan.

Glasul tremurător al unui băiețel speriat de moarte grăi în același dialect.

— Numai treisprezece ? se miră Zaisan vorbind iarăși în englezește, apoi repetînd în afgană. Vai, vai, ce păcat !...

Trautman nu pricepea ce anume se petrecea acolo. „Oare de ce Zaisan traducea tot ce spunea?“ Și dintr-odată își dădu seama.

„**Ca să înțeleg și eu ce zice** !... Sfinte Dumnezeule, vrea ca eu să aud cu tot dinadinsul.“

— Vai, vai ce păcat, făcu iarăși Zaisan. În celula de alături e un om care nu vrea să răspundă la întrebările mele. Din cauza lui, trebuie să te interoghez **pe tine.** Știi unde se ascunde căpetenia răsculaților, Mosaad Haidar ?

Vocea băiețelului abia bîigui cîteva cuvinte, în dialect, gîtuită de spaimă.

— **Nu ? se minună** Zaisan. Vai, ce păcat. Sergent, pune-i acid pe piept.

Urletul neomenesc ce urmă îl îngrozi într-atît pe Trautman, încît acesta se tîrî degrabă în cel mai îndepărtat colț al celulei și își acoperi cu mîinile urechile deformate de lovituri.

Dar oricît de tare își apăsa palmele, strigătele agonice ale copilului îi răzbăteau în timpane.

— Ei, dacă americanul ar fi fost dispus să coopereze, zise Zaisan nepăsător.

5

Rambo se cățără pe zid ținîndu-se de funie, ajunse pe muchie, se uită în stînga și în dreapta, scrutînd trîmbele de nisip, apoi se lăsă pe burtă peste marginea parapetului. Cu ochii în patru, în toate părțile, ca nu cumva să fie descoperit de vreo santinelă, smuci frînghia de cîteva ori, ca să le dea de înțeles lui Mousa și lui Andreev că a ajuns cu bine. Trebuia să urce următorul.

Dar înainte de a i se alătura și ceilalți doi, el mai avea multe de făcut. Scoase din rucsac o bombă cu ceas și se tîrî pînă la pichetul din colțul fortului. De dincolo de pereții metalici auzi zgomot de voci. Fixă cronometrul declanșatorului la cincisprezece minute începînd din acea clipă, lipi bomba de peretele de fier, apoi se grăbi înapoi, spre rucsac. O altă încărcătură o plasă pe cutia metalică din cealaltă parte, de unde era controlat reflectorul și unde se afla paznicul acestuia. Potrivi detonatorul tot pentru următorul sfert de oră și îl puse pe zid.

Uitîndu-se în jos, în curtea fortăreței, observă că în ciuda furtunii puternice, care făcea ravagii acolo sus, pe parapet, interiorul cazarmei era bine apărat de zidurile vajnice. Deși se ridicau pretutindeni vîrtejuri de praf, nu se zărea decît o ceață de pulbere înecăcioasă, dar în nici un caz urgia aceea nestăvilită, de nisip stîrnit, pe care o înfrunta atunci Rambo. Prin prăfăraia aceea din curte răzbăteau luminile reflectoarelor, dînd la iveală cinci mașini rusești, un fel jeep-uri, parcate lîngă trei transportoare blindate.

Desigur, pentru eventualitatea în care ofițerii superiori se hotărau să își asume riscul de a părăsi fortul. În felul acela se puteau convinge de rezultatele îmbucurătoare ale atrocităților pe care le ordonaseră personal.

Lîngă toate acele vehicule stăteau de pază doi soldați. În ciuda orei tîrzii, alți ostași ieșiră pe o ușă aflată în dreapta lui Rambo. Rîdeau în hohote, cine știe de ce. Unul dintre ei oferi altuia o țigară și încercă de cîteva ori la rînd să aprindă bricheta.

Rambo clătină din cap, mulțumit. Se întoarse la rucsac și îi găsi acolo pe Mousa și Andreev așteptîndu-l. O umbră de îndoială îl hărțuia. Oare chiar putea avea încredere deplină în sovietic ?

„O fi simțit el atunci cînd am vrut să-l omor ? Nu cumva s-a repezit la rusul acela ca să mă facă pe mine să cred că nu trebuie să îl bănuiesc ?"

Dar deja era prea tîrziu ca să mai stea pe gînduri. Gata, acum sîntem cu toții aici. Ce se va întîmpla, se va întîmpla. Asta este.

Soarta.

Dar în timp ce asambla arcul și așeza săgeți în cele șapte lăcașuri ale tolbei atașată la mînerul arcului, se simțea neliniștit. Vîrfurile spintecătoare

erau puse de-acum la locul lor, gata să zboare către țintă. Cu fiecare fibră a trupului său încordată, Rambo urmă întocmai cursul pe care îl memorase după harta desenată de Andreev, către o scară acoperită, ce cobora dinspre postul santinelelor din colțul drept al zidului.

Fără să ia în seamă pușca de pe umăr. Rambo pregăti săgeata. Dacă avea să fie atacat, nu ar fi îndrăznit oricum să folosească arma. Cel puțin, nu încă. Nu, pînă ce aveau să izbucnească exploziile, spera să nu facă nici un fel de zgomot.

Și judecata lui se dovedi corectă, căci îndată se ivi un soldat sovietic ce urca agale, tîrșîit, scările, cu capul în piept, pînă ce dădu cu ochii de ghetele lui Rambo. Atunci înălță ochii, uluit peste poate, încercă să ridice arma, dar fu ucis pe loc de o săgeată care îi străpunse fruntea cu vîrful de metal.

În vreme ce ostașul aluneca pe trepte, Rambo se aruncă înainte, prinzîndu-l înainte de a-i cădea pușca din mînă.

6

Afganistanul ! Pînă și numele acestei țări îi făcea rău maiorului Azov. Cu toate că nu era credincios, nici un alt cuvînt de pe lumea asta nu îl îngrozise mai tare decît acesta. Îl asemuia, nici mai mult, nici mai puțin, cu iadul pe pămînt. Iar furtuna din noaptea aceea îi confirma toate temerile. Urgia aceea înnebunitoare nu era întrecută decît de un singur lucru. De nebunia neîndoielnică a propriului său superior. Colonelul Zaisan era atît de hotărît să-și dovedească neapărat capacitățile deosebite în fața ofițerilor superiori lui, să își răs-

cumpere libertatea de a părăsi războiul acela nedrept, încît nu s-ar fi dat în lături de la nimic.

Zvonurile despre intenţiile colonelului ajunseseră la maiorul Azov numai cu cinci minute în urmă. Îndată, lăsase pe masă piesa lui Gogol, pe care tocmai o citea cu infinită plăcere şi se repezise spre beciurile fortăreţei, să se convingă dacă auzise bine sau nu.

Şi, din nefericire, aşa era. Străbătu la iuţeală coridorul, trecu de uşa celulei prizonierului american, ajunse la uşa alăturată şi... rămase cu gura căscată, scîrbit pînă în străfunduri la vederea rănilor deschise de bulbucii de acid în pieptul unui băieţel afgan pe care îl interoga colonelul Zaisan.

— Răspunde-mi ! răcni Zaisan în englezeşte, apoi în afgană, uluindu-l încă şi mai tare pe maiorul Azov. **Unde este căpetenia răsculaţilor, pe nume Mosaad Haidar ?**

Băiatul gemea în continuare, chinuindu-se îngrozitor.

— Asta-i numai din vina americanului, zise Zaisan.

Sergentul Kurov turnă iarăşi acid. Micuţul urlă ca din gură de şarpe.

Nemaiputînd să se stăpînească, maiorul Azov se năpusti în celulă.

— Ce faceţi aici ? strigă el în rusește. Ştiţi doar : cu cît îi torturaţi mai crunt pe oamenii ăştia, cu atît rezistă mai mult ! Ştirile despre atrocităţile acestea se înmulţesc pe zi ce trece ! Răsculaţii se împotrivesc încă şi mai îndîrjiţi ! Ar trebui să ducem tratative cu ei, nu să-i supunem la chinuri ! Sau să plecăm de-aici ! N-are nici un rost să...

— Ce rost sau nu, eu decid, maior Azov.

Colonelul Zaisan se întoarse către sergentul Kurov.

— Mai toarnă acid.

Se uită la ceas.

— În curînd îi vom arăta americanului rezultatele suferinţelor pe care le-a provocat de bunăvoie.

— Şi dacă americanul chiar nu are habar unde se află rebelii ? urmă Azov. Şi dacă ar avea, ce mare lucru ar rezolva mărturisirile lui ? Ăsta-i doar un comandament inutil stabilit de un război inutil ! Ce căutăm noi aici ? Ne apărăm patria ? Nu ! Toate torturile astea nu încălzesc cu nimic familiile noastre ! În schimb, le dau duşmanilor prilejul să ne sfideze tot mai mult ! Ţara asta îşi merită renumele ! E ţara care nu poate fi stăpînită !

— Nici tu **nu te poţi stăpîni** ! se răţoi colonelul Zaisan. E clar că eşti epuizat de-atîtea lupte ! Ai stat prea multă vreme pe-aici !

— În sfîrşit, sîntem şi noi de acord ! Dar, oricum, nu sînt chiar atît de lipsit de stăpînire ca dumneavoastră !

— Gata, deja ai mers prea departe ! Ieşi afară ! răcni colonelul. Mîine o să fii transferat la Kabul. Şi după aceea la Moscova ! Şi după aceea or să te pună pe liber, cu botul pe labe !

Azov se cutremură de furie neputincioasă cînd sergentul Kurov turnă iarăşi acid pe pieptul băieţelului, iar acesta ţipă cu glas de moarte.

Lipsit de orice putere în faţa nebuniei aceleia crunte, Azov ieşi buzna din celulă, împleticindu-se buimac pe coridorul nesfîrşit, simţind că trebuie să se depărteze de acea clădire cît mai repede cu putinţă.

Strigătele. Da, trebuia neapărat să fugă de strigătele acelea înfiorătoare.

7

Rambo îl trase pe soldatul ucis în capătul scărilor. Întorcîndu-se pe parapet, împiedicat de vîrtejurile ce întunecau totul în jur, așeză într-un tîrziu cadavrul într-o despărțitură dintre perete și scări, unde nimeni nu l-ar fi luat în seamă pînă ce nu avea să se oprească urgia. În grabă, coborî iarăși treptele, pe urmele lui Mousa și Andreev. Aceștia îl așteptaseră la o distanță destul de mare de capătul de jos al scărilor, în așa fel încît să nu poată fi observați deloc de cei din curte.

Se uitară unul la altul, încuviințară din cap, în semn că pot porni mai departe, apoi prinseră să coboare din nou, cu Rambo înaintea tuturor. Dar deodată Andreev îl atinse pe american pe umăr și se strecură pe lîngă el, trecînd în frunte.

Rambo tresări, bănuitor, aproape că îl smuci îndărăt pe celălalt, dar îi dădu drumul cînd înțelese ce voia să facă rusul de fapt. Andreev era în uniformă. Dacă vreun alt soldat îl zărea apărînd din direcția scărilor, nu era nici un motiv să dea alarma. Numai dacă nu cumva respectivul îl recunoștea pe dezertor și știa că fusese dat dispărut în lupta ce avusese loc cu o zi în urmă. În cazul acela, ostașul s-ar fi mirat, desigur, cum de se întorsese Andreev așa, pe negîndite, la fort. Și, în cazul cel mai fericit, s-ar fi apropiat de nou-sosit, să își lămurească pe dată curiozitatea. Iar în cel mai rău caz, ar fi strigat îndată după ajutoare. Așa că Rambo nu putea decît să spere că dacă Andreev avea să fie văzut, nu i se va observa deslușit chipul, acoperit de pînza densă de nisip ce stăruia peste curtea cazarmei.

Andreev ieși din casa scărilor și scrută curtea forțăreței. Părea netulburat, însă mușchii cefei tresăreau spasmodic. Făcu un gest cu mîna în spate, către Rambo și Mousa, ca să îl urmeze.

„Și dacă ne trage-n piept ? se întreba Rambo. Dacă o să coborîm și ne trezim față-n față cu soldații ?"

Încercă din nou să își stăpînească temerile. Ce avea să se întîmple de atunci înainte cădea numai în seama soartei. Păși cu grijă pe trepte, zări doar două santinele ce ședeau cu spatele la ei, cam la patruzeci de picioare depărtare de vehicule. Alergă de îndată, în vîrful picioarelor, la adăpostul unui camion. Urmat de Mousa, se tîrî repede sub mașină, așeză o bombă cu ceas (fixat pentru următoarele treizeci de minute) chiar sub cabina șoferului. Mousa luă și el cîteva încărcături de explozibil, se furișă pe sub camion și apoi le aruncă spre un șir de transportoare blindate. Rambo se duse după el, mergînd ghemuit, uitîndu-se într-una împrejur, pregătit să îl acopere dacă ostașii aveau să deschidă focul.

Cît despre Andreev, acesta se îndreptă nervos în partea dreaptă a casei scărilor, trecu pe lîngă cîteva uși și se opri în umbră, lîngă intrarea despre care îi spusese lui Rambo că duce în beciuri, la celulele prizonierilor. Mousa termină de așezat încărcăturile sub transportoare. Rambo se ocupă și el de automobilele acelea asemănătoare cu jeepurile. Dat fiind faptul că un minut din cele cincisprezece deja trecuse, programă ultima explozie pentru următoarele douăzeci de minute, iar nu treizeci, astfel încît exploziile să se producă în lanț.

În vreme ce Rambo se întoarse tîrîș pînă la Andreev, observă un tanc-rezervor plin cu benzină, chiar lîngă ultimul transportor minat de el. Obiec-

tivul acela însă era prea tentant. Aşa că aşeză ultima încărcătură de explozibil chiar sub cisterna cu combustibil.

Privi în direcţia celor două santinele şi încremeni. Un soldat se întoarse cu faţa spre el. Neavînd unde să se adăpostească, Rambo se lipi cu faţa la pămînt.

Dar se păru că nu îndeajuns de repede. În vreme ce americanul se grăbi să se tragă sub ultimul jeep de la capătul rîndului, văzu cizmele gardianului apropiindu-se de el, de parcă rusul avea de gînd să ajungă undeva, între tancul-rezervor şi jeep.

Dar încălţările acelea, ce i se păreau uriaşe, se îndreptară spre vehicul. În ciuda valurilor de praf ce îl orbeau, Rambo văzu tălpile cizmelor în cele mai mici amănunte. Nu se aflau decît la cîţiva centimetri distanţă de chipul lui. Şi avea senzaţia că sînt croite pentru un căpcăun, aşa de mari se zăreau.

Şi dintr-odată Rambo auzi vocea mirată a soldatului :

— Ei, credeam că ai murit !

„Sfinte Dumnezeule, îl recunoscuse pe Andreev !"

— Pe unde-ai umblat ?, urmă santinela, tot mai uimit.

Cuvintele lui erau înăbuşite în parte de vîntul puternic.

— Cum de-ai scăpat viu din măcelul acela ? Şi cum de te-ai întors aici, Andreev ?

Cizmele soldatului se urniră din loc, luînd-o pe lîngă jeep, ocolindu-l, apropiindu-se de Andreev.

„Oare n-o să-l observe pe Mousa ? se sperie Rambo. S-o fi ascuns bine afganul ?"

Cu inima bătîndu-i nebuneşte, Rambo ieşi de sub jeep, prin spate. Între el şi sovietic se interpunea acum silueta mătăhăloasă a vehiculului. Îndrăzni să arunce o privire şi îl văzu pe cel de-al doilea gardian care se întorsese să îl urmărească pe colegul său nedumerit de apariţia neaşteptată a lui Andreev.

— După ce ne-am împrăştiat care-ncotro, eu am reuşit să fug, minţi Andreev. M-am întors astă-seară.

Încercă să rîdă, nepăsător.

— N-a fost tocmai o plimbare plăcută.

— Nu mi-a spus nimeni că te-ai întors, continuă santinela, cu mirare. În mod clar, s-ar fi auzit zvonul ăsta în toată cazarma.

Ajunse chiar lîngă Andreev. Celălalt o porni şi el după colegul său.

— Am stat în biroul colonelului Zaisan, să dau raportul.

Într-o fracţiune de secundă, Andreev îl izbi pe celălalt cu patul puştii drept în faţă.

Al doilea gardian mări pasul şi ridică arma. O săgeată de-a lui Rambo însă îl străpunse dintr-o parte într-alta. Sîngele ţîşni din capul soldatului ca o arteziană, iar acesta căzu ca fulgerat.

Rambo îşi îndreptă arcul către cel ce şedea lîngă Andreev, dar nu mai fu nevoie să se ostenească. Rusul îl pocnise iarăşi pe confratele lui şi îl lăsase lat la pămînt.

Rambo se grăbi într-acolo. Mousa ieşi tîrîş de sub un transportor blindat. Traseră trupurile inerte spre vehicule şi le îndesară dedesubtul acestora. La iuţeală, Rambo aşeză o altă încărcătură programată să explodeze după unsprezece minute şi o îngropă în spatele rezervorului cu benzină.

Apoi alergă spre intrarea ce ducea către celulele din beciuri. Andreev deschise uşa. Uitîndu-se

cu mare grijă în toate părţile, porniră să coboare scările luminate ca ziua.

8

Auzind strigate îndepărtate, Rambo simţi cum i se încrîncenează carnea pe el. Urletele acelea păreau totuşi atît de ascuţite, de tremurătoare, încît păreau că sînt ale unui băiat, nu ale unui bărbat în toată firea. Dar deşi cel schingiuit se afla la o oarecare distanţă de el, ţipetele lui erau cumplite, pătrundeau în toate colţurile clădirii.

„Nu ştiu ce i-or face nemernicii ăia, dar trebuie să fie groaznic", îşi spuse Rambo.

Mînia îl îndemnă să se grăbească în direcţia aceea, dar raţiunea îl obliga să se stăpînească. Andreev o luă iarăşi înaintea lor, ajungînd primul în capătul scărilor.

— Andreev ? !, se auzi vocea uluită a unui bărbat.

Andreev înaintă cîţiva paşi, aşa că Rambo nu îl mai putu zări.

— M-au prins rebelii, începu Andreev. Am reuşit să scap. Tocmai m-am întors la cazarmă. Deţin cîteva informaţii foarte importante. Ştiu unde se ascund răsculaţii.

— Răsculaţii ? ! Colonelul o să vrea să stea de vorbă cu tine cît de curînd !

— Şi eu îl caut, dar nu este în birou. Mi-a spus o santinelă că s-ar putea să îl găsesc aici.

Glasul băieţelului torturat se auzi din nou, de departe.

— Da, răspunse soldatul. Colonelul e-aici.

Se auzi un zăngănit de chei. Apoi scîrţîitul unui scaun. Zgomot de paşi.

— Mă duc imediat şi-i spun...

Urmă un horcăit şi un icnet surd.

Rambo coborî într-un suflet scările şi îl văzu pe Andreev pocnindu-l pe gardian cu bastonul de cauciuc, pe care tocmai i-l smulsese din mînă.

Paznicul se zvîrcoli de durere, se clătină pe picioare şi căzu pe podele. Dar Andreev nu încetă pînă ce omul amuţi.

Rambo înşfăcă îndată inelul cu chei al gardianului. Mousa îl ajută pe Andreev să tragă cadavrul într-o încăpere ce părea camera de gardă. Paznicul şezuse la un birou în spatele căruia se zărea o uşă metalică închisă, cu o vizetă zăbrelită prin care se puteau vedea o mulţime de celule de-o parte şi de alta a unui coridor lung.

Ţipetele de durere stîrneau ecouri asurzitoare pe acel culoar de piatră.

Observînd un ostaş care cerceta prin mica ferestruică din uşă interiorul unei celule, aflată cam pe la mijlocul coridorului, Rambo se lăsă în jos, ca să nu poată fi văzut. Mousa şi Andreev se apropiară şi ei, dinspre camera de gardă.

Rambo programă o bombă cu ceas să explodeze în decurs de nouă minute şi o aşeză în sertarul biroului.

Auzi zumzetul înăbuşit al unui motor.

— Ce-i asta ? şopti el.

Andreev arătă cu mîna către un alt coridor.

— Sala generatoarelor.

— Du-mă acolo.

Străbătură degrabă culoarul respectiv şi ajunseră în dreptul unei uşi care vibra toată din pricina duduitului maşinăriei dinăuntrul ei. Andreev păşi înăuntru, se uită de jur-împrejur de parcă ar fi fost la el acasă acolo şi îi pofti pe Rambo şi Mousa să intre.

Un uriaș generator pe bază de benzină duruia asurzitor. Părea că și podelele se cutremură.

Rambo cercetă încăperea, să se convingă că este goală și plasă o nouă încărcătură, care avea să explodeze în următoarele opt minute. O puse într-un lăcaș de sub generator.

De-acum rucsacul lui se golise. Îl ascunse sub gunoiul dintr-un butoiaș lăsat acolo pentru reziduuri.

„Ei, și-acum să înceapă toată tărășenia asta", gîndi el.

În vreme ce părăseau odaia aceea și se grăbeau să se întoarcă la camera de gardă, Rambo își făcea tot soiul de griji.

„Dacă Trautman nu este aici ?

Să presupunem că l-au mutat încă de cînd Andreev a plecat de la fort. Ar fi putut foarte bine să îl transfere într-o altă parte a clădirii.

Sau poate că l-au expediat la Kabul.

Sau...

Nu ! Nici măcar nu vreau să mă gîndesc la așa ceva !

Sau poate...

Trautman putea fi ucis oricînd.

Ideea aceasta nu îi dădea pace deloc. Îi apărea mereu în minte, înnebunindu-l.

Își clătină capul cu furie.

Nu !

Nu se poate să fi venit eu prea tîrziu ca să-l salvez ! ! !..."

Rambo ajunse la ușa ce dădea înspre celule. Încercă să deschidă cu cîteva dintre cheile gardianului omorît, pînă ce una dintre ele se potrivi. Metalul scrîșni cînd el descuie. Broasca rezistă cîteva clipe, apoi cedă.

Ușa aceea nu avea clanță, ci un mîner. Rambo îl împinse, și ușa se deschise. Șezînd pe vine, îl lăsă pe Andreev să o ia înainte.

Urletele acelea de agonie părură că au atins culmea puterilor celui schingiuit.

9

Țipetele se opriră dintr-o dată. Ecourile lor se mai auziră încă pentru cîteva momente, apoi încetară. Coridorul deveni înspăimîntător de tăcut.

Numai cizmele lui Andreev se auzeau bocănind pe podele. Gardianul care patrula pe coridor se întorsese deja cu fața spre el, curios să vadă pentru cine se deschisese ușa închisorii.

Andreev ținea în mînă un plic pe care îl luase de pe birou. Întinse mîna cu hîrtia aceea, de parcă ar fi adus un mesaj urgent. Gardianul își părăsi postul, sosind în întîmpinarea acestuia.

După zece pași, soldatul șovăi, uluit la culme, cînd îl recunoscu pe Andreev. Deschise gura, să vorbească, dar nu mai apucă. Andreev se aruncă pe burtă. Gardianul se holbă la el, uimit de asemenea comportare, dar nu mai avu vreme să reacționeze în nici un fel cînd Rambo apăru dintr-odată în cadrul ușii larg deschise.

Străinul încordă arcul și trase. Cu o viteză uluitoare, de două sute cincizeci de pași pe secundă, săgeata se înfipse în ochiul drept al gardianului, străpungîndu-i țeasta. Omul sări deodată un pas îndărăt și se prăbuși pe spate. Vîrful săgeții ieșind prin ceafa sa zgîrie prelung podelele, proptindu-i capul într-o poziție grotescă.

Din nou, liniștea se așternu peste culoarul sumbru. Rambo îl lăsă pe Mousa să păzească scările

ce duceau spre curtea cazarmei şi îi făcu repede semn lui Andreev. Sovieticul îl tîrî pe gardianul ucis într-o celulă goală.

Rambo îl urmă, în grabă. Astfel ascunşi, auziră vocile dintr-o altă carceră aflată la o oarecare distanţă.

— Tovarăşe colonel, băiatul a murit, spuse un glas răguşit, în rusește. Acidul ăsta i-a ajuns pîn' la inimă.

— Vai, ce păcat !

Vocea răguşită grăise în englezeşte, însă avea accent rusesc. Rambo nu înţelese de ce nu vorbea în limba lui maternă.

— Ei, uite aşa li se întîmplă criminalilor care nu vor să mărturisească, urmă glasul acela neplăcut, în engleză. Mor fără nici o noimă. Pe de altă parte, adevărul este că băiatul ăsta nu trebuia să moară. Dacă americanul mi-ar fi spus numai ceea ce voiam eu să aflu, n-aş fi fost obligat să-l interoghez pe copil. E vina americanului, nu a mea.

— Nenorocitule, strigă cineva, dintr-o celulă apropiată.

La auzul glasului acela, lui Rambo îi stătu inima în loc. Trase adînc aer în piept. Simţămîntul ce îl copleşise parcă îi mări şi inima în vreme ce îi înfierbîntase pieptul.

Da, vocea aceea era inconfundabilă. Deşi tremurătoare, pătrunsă de durere şi răguşită de furie neputincioasă, nu putea aparţine nimănui altcuiva decît...

Decît lui Trautman.

„Deci eşti încă în viaţă !"

Trautman urla din poate puterile :

— Căcănarule ! Scîrbă împuţită ! Sifiliticule !

Ocară după ocară urmă într-un acces de mînie nestăvilită.

Pînă ce colonelul american rămase fără glas, icnind de durere şi epuizare.

— Vai de mine şi de mine ! se miră cel cu voce dogită. Văd că ascultătorul nostru se pricepe să vorbească destul de bine, cînd vrea. Ce păcat că nu a vorbit mai înainte ! Ce păcat că nu mi-a spus ce voiam eu să ascult ! Mă întreb... Dacă noi ameninţăm un alt prizonier cu un interogatoriu dintr-acesta, un prizonier chiar mai mic ca vîrstă decît cel mort, nu cumva vizitatorul nostru american o să ne binecuvînteze cu o conversaţie plăcută ?

Se lăsă iarăşi o tăcere apăsătoare.

Şi dintr-o dată, liniştea fu spartă de glasul lui Trautman.

— **Nu ştiu unde se ascund răzvrătiţii !** răcni Trautman.

— Spre **nețărmurita** mea mulţumire, vom afla noi asta cît de curînd. Şi poate că între timp, găsim vreun alt copil care **să ştie.**

De cîteva clipe, Rambo se apucase de treabă. Cheia cu care deschisese uşa de la intrare o vîrîse în broasca celulei în care se ascunsese.

Cheia se potrivea. Scrîşnetul metalului fusese acoperit de vocile celorlalţi.

„Deci cheia aceea putea descuia **toate uşile**", îşi zise el, dorindu-şi cu disperare să nu se înşele cumva.

Se uită furiş pe coridor, nu văzu pe nimeni, şi se grăbi să străbată culoarul în vîrful picioarelor, aşa că trecu neauzit pe lîngă carcera lui Trautman, spre celula alăturată, a cărei uşă era larg deschisă.

Nu avea cum să-şi dea seama cîţi oameni se aflau acolo. Auzise el două glasuri, dar dacă erau mai mulţi, iar Rambo nu ar fi reuşit să-i omoare pe toţi, înainte de a-l împuşca ei pe el ?

Şi apoi mai făcea şi prea mult zgomot. Nu putea risca să alerteze toată cazarma din pricina împuşcăturilor.

În nici un caz, pînă ce nu va avea încotro, nu trebuia să facă asta cu nici un chip. Nu pînă avea să îl scoată pe Trautman din închisoarea aceea şi avea pregătit totul ca să se poată strecura afară din fortăreaţă.

În următoarele patru minute avea să explodeze prima încărcătură. După aceea, detunăturile armelor nu aveau să se mai audă defel, în tot haosul acela. Şi oricum, aveau să fie destule împuşcături în timpul acela, de asta nu se îndoia deloc.

Însă în acele momente trebuia să rămînă în preajma oamenilor acelora fără să îl simtă nici vîntul.

— Aduceţi alt prizonier ! ordonă în englezeşte cel cu voce dogită. De data asta, o fată. Dacă nici ea nu o să mărturisească, americanul o să aibă pe conştiinţă şi moartea ei.

Auzind tropăit de cizme soldăţeşti apropiindu-se de uşa deschisă, Rambo se mişcă de îndată. Întorcîndu-se degrabă spre intrarea celulei, apucă zdravăn de una din gratiile vizetei, trînti uşa din răsputeri şi bagă cheia în broască. Încercă să facă faţă cu un singur braţ soldatului care împingea cu putere dinăuntru.

Rambo răsuci cheia. Uşa se ferecă imediat.

În interiorul celulei, mai multe voci strigau, înspăimîntate, furioase.

Tăceţi odată ! le ordonă Rambo în gînd. O să alertaţi tot fortul !

Dar glasurile nu conteneau defel.

Tăceţi !

Ridică pumnalul, gata să îl înjunghie printre zăbrele pe gardianul solid care forţa uşa. Dar îndată îşi dădu seama că oricum, chiar dacă îl ucidea pe acela, nu avea să reuşească să îl potolească şi pe celălalt — pe care nu îl putea zări —, care răcnea cît îl ţinea gura, după ajutor.

Puse la loc cuţitul în teacă şi luă tolba cu săgeţi, schimbînd vîrful uneia dintre ele. De data aceasta nu cu un Spintecător de Aramă, ci cu o formă conică. Care nu avea să facă deloc zgomot cînd lovea. Dar avea să domolească imediat tot ce mişca acolo, înăuntru.

O rafală de pumni se abătu peste tăblia uşii. Strigătele se înteţiră.

Cu toată puterea lui, Rambo aruncă săgeata cu vîrf conic printre zăbrelele vizetei. Proiectilul se izbi de peretele din partea opusă şi se despică în două. Un abur alburiu se împrăştie de îndată, pătrunzînd fiecare colţişor al celulei.

Cei dinăuntru prinseră să tuşească tot mai tare, în vreme ce gazul lacrimogen se răspîndea. Rambo mai trase o încărcătură, iar fumul din interiorul celulei se îndesi. Mîna care se ţinea de gratiile vizetei se desprinse. Tusea celor vătămaţi se auzea de-acum fără încetare.

Dar măcar nu mai ţipau. Cel puţin ceilalţi din fortăreaţă nu aveau să le mai audă strigătele.

Înşfăcînd îndată cheile, Rambo se repezi spre celula de alături. Cu mîinile tremurînde, reuşi să vîre cheia în broască. Răsuci cheia şi deschise larg uşa.

Şi aproape că îi dădură lacrimile cînd îl văzu pe Trautman.

Cu faţa umflată şi plină de urme de lovituri, aproape de nerecunoscut, colonelul Trautman zăcea buimac pe podelele celulei pline de sînge şi urît mirositoare.

— Sfinte Dumnezeule, domnule colonel...

Trautman se uită spre el, nevenindu-i să-şi creadă ochilor, temîndu-se că şi-a pierdut minţile de durere şi are năluciri.

— Acum o să te scot de-aici, domnule colonel.

— Cum dracu'... ? !

— Nu, acum ieşim din iad. Ridicaţi-vă, domnule.

Rambo îl apucă de subraţ, îl ridică în picioare, sprijinindu-l şi îl îndemnă să iasă din celulă.

— Dar, John, cum... ? !

— Mişcaţi-vă, domnule. Nu vorbiţi.

10

Un amestec de simţăminte confuze — uimire, şoc, neîncredere — îl cotropi pe Trautman cu o forţă pustiitoare. După ce stătuse atîta vreme cu ochii îndureraţi de lumina orbitoare a reflectoarelor din celulă, becurile de putere obişnuită de pe coridor îi păreau grozav de chioare. Parcă vedea umbre agitîndu-se prin faţa lui. Zărea totul ca prin ceaţă.

Dar nu se îndoia deloc de faptul că Rambo era cel care dăduse buzna la el în celulă şi îl ridicase de jos, iar acum îl ajuta să meargă de-a lungul culoarului.

Pentru numele lui Dumnezeu, cum... ? !

Din cînd în cînd, Rambo se oprea în loc, făcînd ceva ce colonelul nu îşi dădea seama ce ar putea să însemne.

Dar treptat înţelese. Rambo descuia celelalte celule, eliberînd prizonierii.

Dar printre siluetele neclare ale afganilor ce alergau în neştire pe coridor, Trautman reuşi să

întrezărească deslușit un bărbat la vederea căruia se crispă, instinctiv. Omul avea părul blond. Purta uniformă sovietică.

„Ne-au descoperit soldaţii !"

Trautman încercă să se desprindă de Rambo, să fugă din faţa sovieticului. Dar Rambo îl ţinu strîns lîngă el, îndemnîndu-l să meargă mai departe, spre soldat.

— Nu ! Or să ne ucidă, John !

Teama lui Trautman spori cînd Rambo vorbi repede, pe rusește, cu soldatul acela.

Iar rusul îi răspunse netulburat.

Trautman se zăpăci de-a binelea.

— John, cine... ?

11

— Lăsaţi, vă explic mai tîrziu, spuse Rambo. Acum trebuie să ieşim neapărat de-aici.

Îl prinse şi mai strîns pe Trautman şi îl sili să meargă mai repede.

Ajunseră la capătul coridorului, trecură pragul unei uşi deschise larg şi se opriră în loc, în vreme ce Mousa se apucă să dea instrucţiuni afganilor eliberaţi.

— Exploziile or să izbucnească în două minute. Haideţi să plecăm de-aici cît mai repde, ordonă Rambo.

Uşa din capătul scărilor sări în lături. Un soldat o închise în urma lui, începu să coboare treptele, apoi îl zări pe Rambo, Trautman şi prizonierii ieşiţi din celule, de-a valma. Se întoarse pe călcîie, încercînd să dea bir cu fugiţii.

— Mousa, nu trage !, îl avertiză Rambo.

Avînd doar o mînă liberă (cu cealaltă îl sprijinea pe colonel), nu reuşea să ţintească deloc cu arcul. Aşa că trase cuţitul din teacă şi aruncă în urma sovieticului.

Lama curbată se implîntă pînă în prăsele în spatele celui ce voia să scape.

În vreme ce acesta se prăbuşi la pămînt, Mousa se repezi spre el, îi puse palma pe gură să îi înăbuşe gemetele muribundului.

Rambo se grăbi să urce scările împreună cu Trautman. Scoase pumnalul din spinarea mortului, apoi crăpă puţin uşa şi scrută curtea, reuşind să desluşească anevoie cîte ceva, prin vîrtejurile de nisip de afară. Vîntul vuia cumplit peste parapetul întunecat. Nu observă nici o santinelă prin împrejurimi.

Încărcăturile. Se uită la ceas. Mai aveau exact nouăzeci de secunde pînă ce aveau să izbucnească exploziile. Da, trebuie să ieşim de aici neapărat. Cît mai repede.

Îl conduse pe Trautman prin curte, încercînd să se ţină în umbra prelungă a zidurilor înalte, dinspre nord. Şirul camioanelor, jeep-urilor şi transportoarelor blindate pe care le minaseră ei se aflau în partea opusă. Sub burta vehiculelor, cronometrele bombelor cu ceas continuau să măsoare puţinul timp rămas pînă cînd scînteia electrică avea să pornească dinspre baterii către detonatoare.

Acum !

Îl prinse cu nădejde pe Trautman, silindu-l să se tîrască cît mai grabnic. Mousa se zori să îi urmeze, dimpreună cu toţi ceilalţi afgani.

Casa scărilor de lîngă parapet se apropia cu repeziciune. Mai aveau douăzeci de picioare pînă acolo. Tocmai cînd Rambo ajunse acolo şi îl îndemnă pe Trautman să urce înainte, auzî un strigăt din curte şi se întoarse.

Un soldat stînd în cadrul unei uşi deschise îi zărise. Urlînd într-una, acesta puse mîna pe armă şi trase.

Nu mai avea de ales. Mousa îl împuşcă.

Alertaţi de împuşcătură, mai mulţi ostaşi sovietici apărură la intrările din clădire. Se treziră îndată din şoc şi se grăbiră să apuce puştile.

Mousa nu mai contenea, trăgînd foc după foc. În vreme ce gloanţele muşcau din tencuiala zidului, iar soldaţii cădeau unul după altul, prizonierii afgani urcau scările. O sirenă dădu alarma. Soldaţii răspunseră cu foc proiectilelor lui Mousa.

Rambo îl trăgea cu greu după el pe Trautman, sus, pe trepte, pînă ce nu mai puteau fi văzuţi din curte. Mousa şi Andreev făceau prăpăd printre soldaţii ruşi şi urcau şi ei în acelaşi timp. Rambo îl aşeză pe Trautman jos, dădu jos de pe umăr arma lui M-203 şi ieşi la iveală drept în bătaia cartuşelor, ochind cu lansatorul de grenade.

Exploziile nu aveau să izbucnească decît peste treizeci de secunde. Deci trebuia să atragă atenţia soldaţilor. Trase drept în rezervorul cu benzină de dincolo de şirul vehiculelor. Grenada făcu să sară în aer tot tancul acela şi antrenă încărcătura explozibilă plasată în spatele lui. O uriaşă flamă pîrjoli totul în jur, pe rază de douăzeci de paşi. O mulţime de soldaţi căzură cuprinşi de flăcări, urlînd în agonie. Jeep-ul de alături fu prins şi el de vîlvătaie şi sări în aer pe dată.

Rafale de gloanţe rupeau bucăţi de zid din casa scărilor. Rambo alergă iarăşi pînă lîngă colonel, ieşind din raza vizuală a celor din curte şi îl apucă pe Trautman de subţiori. Pe măsură ce urca, au-

zea tot mai multe împușcături pe parapet. „Aștia sînt soldații de la postul din mijlocul zidului", hotărî el. Dintr-odată bubui un M-16. Asta trebuie să fie Mousa. Apoi un AK-47 țăcăni repede. „Asta e vreun alt sovietic sau Andreev", gîndi el. Nu avea cum să știe prea bine. Detunăturile de pe parapet se opriră dintr-odată. Însă cele din curte încă se auzeau. Un soldat ajunse chiar în capul scărilor și se pregăti să tragă, cînd pe neașteptate trupul îi fu azvîrlit în aer de o explozie cutremurătoare izbucnită undeva, în spatele lui.

Bombele cu ceas săreau în aer.

Jos, în curte, se auzea bubuitură după bubuitură. Flăcări întețite de vînt aruncau lumină asupra scărilor. Suflul exploziilor îl făcu pe Rambo să rămînă cu greu pe picioare, apoi îl trase iarăși pe Trautman după el.

Tot mai multe împușcături țintiră spre parapet. Soldații din postul de pe mijlocul zidului, unde se afla și reflectorul, intraseră în luptă. Iar numeroși alții probabil că se îndreaptă acum spre colțurile parapetului, gîndea Rambo.

Reflectorul Da, reflectorul. Rambo își dădu seama că explozibilul pe care îl plasase el acolo nu detonase încă. Mousa, Andreev și afganii ceilalți puteau fi sfîșiați în bucăți dacă îi prindea explozia prin preajmă.

Și el și Trautman puteau fi spulberați, de asemenea, dacă ajungeau prea repede pe parapet.

Gloanțe nenumărate ricoșau în casa scărilor. În curte, un alt vehicul explodă. Împins cu putere de bubuitul asurzitor și valul de căldură, Rambo simți dintr-odată o suflare rece izbindu-l drept în spate. În acea clipă, detunătura cumplită ce se auzi din capătul treptelor prefăcu în mii de bucăți postul

de pază. Vîlvătăile ștergeau hulpave capătul scării și își sporeau puterea nemăsurat, sub forța crescîndă a vîntului dușmănos.

Rambo îl tîrî pe Trautman tot mai sus. Îl ajută să pășească peste rămășițe și să străbată vîrtejurile îndîrjite ale furtunii de nisip exact cînd cușca reflectorului de pe mijlocul parapetului sări în aer ca și cum n-ar fi fost. El și colonelul fură împinși în spate, aproape doborîți de recul.

Soldații sovietici începură să urce treptele, după fugari.

Rambo prinse cu mîna liberă lansatorul de grenade și trase. Împușcătura îi aruncă pe cutezători înapoi, în josul scărilor însîngerate.

— Mousa ! strigă Rambo. Andreev !

Oare ajunseseră pe parapet chiar cînd izbucnise explozia ? Nu cumva încărcătura pe care o pusese el acolo îi făcuse bucăți ?

În curte, un transportor blindat se prefăcu într-o ploaie de așchii metalice. Dinspre pichetele de la nordul fortului două detunături înăbușite cutremurară pereții de piatră. Toate luminile cazarmei se stinseră ca prin farmec, devreme ce generatorul fusese distrus. Dar rugul acela uriaș din curte arăta neabătut învălmășeala iscată de soldații buimăciți.

Rambo trase o rafală scurtă cu pușca lui automată și se grăbi împreună cu Trautman spre parapet.

— Mousa ! Andreev !

Cîteva trupuri inerte zăceau pe lungimea zidului. Rambo se zori împreună cu colonelul rănit spre ei. Doi rebeli fuseseră omorîți de suflul exploziei. Dintre ei, Mousa se ridică anevoie, clătinînd amețit din cap. Chiar și prin pînza deasă de nisip, flăcările puternice din curte arătau clar așchia mare

de metal implîntată în pieptul rusului. Un șuvoi gros de sînge năvăli prin cămașa sfîșiată a lui Andreev.

— Nu !, urlă Rambo cu disperare.

Prietenul lui muribund se strădui să se ridice în picioare. Dar un glonț rătăcit venit dinspre curte îi despică țeasta.

— Nuuuu !, răcni Rambo ca un animal rănit. Nu !...

Înnebunit de furie, se întoarse cu fața spre cei din curte. Ținîndu-l pe Trautman cu o mînă, trăgînd în neștire cu cealaltă, prăpădi tot ce îi ieșea în bătaia armei. O altă explozie bubui asurzitor. Un alt transportor blindat sărise în aer. Rambo continua să tragă, neostoit.

— Nuuuu ! ! !...

12

Maiorul Azov își ridică ochii de pe actul pe care tocmai îl dactilografia. Inițial, intenția lui fusese de a scrie o cerere de transferare la o altă cazarmă, cît mai depărtată cu putință de acea țară peste putință de stăpînit. Dar aducîndu-și aminte de acidul ce scormonea pieptul băiețelului torturat, Azov rupsese în bucățele hîrtia și, furios la culme, începuse să redacteze un alt act, prin care solicita pensionarea sa și retragerea definitivă din cadrul armatei. Voia să se întoarcă la gospodăria țărănească unde crescuse de copil, ca să vadă cu ochii lui cum cresc recoltele, iar nu cum mor oamenii pe capete.

Dar indiferent de cît de mult își dorea el să scape de război, acesta nu putea fi totuși evitat. Parcă venea de-a valma peste el, în dușmănie. Zgomotul unor împușcături îl făcu să tresară. Apoi o

explozie ce izbucni în curte făcu să zăngăne toate geamurile biroului său de la etajul al doilea.

Se ridică amorțit în picioare, auzi alte detunături, alte explozii, țipete. Înainte de a-și da seama de ce face, scoase instinctiv pistolul din toc. Speriat de o nouă explozie, se repezi spre fereastra aproape distrusă de suflul puternic. Toată curtea era în flăcări. Așchii mari de metal din ceea ce fuseseră odată jeep-uri, camioane și transportoare blindate zăceau pretutindeni. Soldații trăgeau într-una în direcția casei scărilor dinspre partea nordică a parapetului, apoi își mutară ținta către est.

Azov stătu ferit, într-o parte a ferestrei largi, trăgînd furiș cu ochiul la cele ce se petreceau. Modul în care părea că se duce lupta aceea îl zăpăcea complet. Nu înțelegea cum de atacul dușmanilor nu venea din afara fortăreței, ci dinăuntrul ei. De acolo de unde se afla nu putea auzi șuieratul obuzelor ce explodau în curte. În schimb vedea vehiculele sărind în aer, ca și cum explozibilul fusese deja plasat dedesubtul lor. Expunîndu-se din nou vederii, observă cîteva siluete pe parapet, cele mai multe ale unor afgani îmbrăcați civil, dar și un bărbat înalt, un caucazian cu păr blond, în uniformă militară, ce părea soldat sovietic. Spre uluirea lui Azov, acesta nu trăgea spre afganii din jurul lui, ci spre ceilalți ostași din curte.

Suflul unei alte explozii îl împinse pe Azov cîțiva pași îndărăt, însă nu mai înainte ca acesta să bage de seamă că un afgan se urcă peste parapet, se prinde zdravăn de ceva, ce părea o frînghie și își dă drumul, dispărînd îndată pe după zid.

Maiorul Azov își reveni din șoc, și se îndreptă împleticindu-se spre zidul solid de lîngă fereastră, adăpostindu-se acolo.

Privi iarăşi afară, ferindu-se. Un alt afgan se lăsă peste parapet şi ieşi din raza privirii lui. Îl urmă un altul. Oare reuşiseră soldaţii să respingă un grup de invadatori care, într-un fel sau altul, ajunseseră să escaladeze zidul ?

Azov clătină din cap, nedumerit. Teoria lui nu părea tocmai corectă. Dacă ar fi fost într-adevăr un atac organizat, asediatorii ar fi avut arme la ei, dar aceia de pe parapet erau neînarmaţi ! Şi prezenţa soldatului acela sovietic care trăgea în tovarăşii lui din curte cum se explica oare ?

Şi dintr-o dată, într-o fracţiune de secundă, mintea lui păru că vede tot adevărul celor la care fusese martor. Afganii aceia nu încercau să invadeze fortăreaţa ! Ci pur şi simplu evadau din închisorile din beciuri. Iar soldatul sovietic îi ajuta !

Pichetul de pază de la mijlocul părţii nordice a parapetului sări în aer. Forţa cumplită a exploziei lovi trei dintre afganii care încă nu reuşiseră să coboare pe frînghie, dincolo de zid. Şi soldatul rus căzu. Încercară apoi să se ridice în picioare, dar o altă explozie îi culcă pe piatra cutremurată de suflul ucigător.

Împuşcăturle continuau. Azov îşi spuse că în mod normal ar fi trebuit să se năpustească afară din biroul său, să coboare în fugă scările şi să se alăture ostaşilor ce luptau în curte.

Era de datoria lui să îşi conducă oamenii în bătălie. Dar furia cu care scrisese acea cerere de demisie stăruia încă şi îl făcea să se împotrivească simţului datoriei.

Nu ! Războiul acesta nu-i al meu !

Încă două siluete apărură pe parapet. Una dintre ele şchiopăta. Prizonierul american ! Cel care îl ajuta să meargă pe zid era îmbrăcat ca afganii, dar părea tot american. În ciuda vîrtejurilor dense

de praf, maiorul Azov îl vedea foarte desluşit. Şi rămase impresionat de străin. Cel de-al doilea american era înalt şi musculos, un bărbat superb. Cu pletele negre fluturînd în vîntul puternic, îngenunche lîngă cei trei afgani căzuţi şi sovietic. Unul dintre afgani reuşi să se ridice. Rusul însă se ridică, se prăbuşi, apoi iarăşi se ridică şi capul i se dădu pe spate, tresăltînd, ca şi cum ar fi fost împuşcat în ţeastă. Atunci americanul fu cuprins de o mînie cumplită. Ţinîndu-l cu o mînă pe prizonierul eliberat, începu să tragă nebuneşte cu cealaltă mînă. Trupul îi era scuturat de reculul armei automate, dar muşchii lui fenomenali îi susţineau braţul, plimbînd puşca dintr-o parte într-alta, răzînd totul în cale, ucigînd nenumăraţi soldaţi din curte.

— Nuuu !, răcnea luptătorul. Nuuuu ! repetă el. Nuuuu !, strigă iarăşi, acoperind şuierul vîntului.

Instinctiv, fără să îşi dea seama, Azov înălţă pistolul. Apoi îşi reveni, uimit de reacţia sa. Aşa după cum îi cerea disciplina şi instruirea sa, ţinti americanul. De la fereastra aceea, avînd un unghi de tragere perfect, nu se îndoia deloc că şi-ar fi nimerit ţinta. Cătarea revolverului era îndreptată chiar spre pieptul străinului.

Încă din tinereţe, maiorul Azov fusese un as al tragerii cu pistolul. Mîndria lui era de a fi cîştigat cele mai multe campionate de profil dintre toţi solţii regimentului. Şi într-adevăr, întotdeauna deţinuse recordul. Iar acum, tot ceea ce trebuia să facă era să apese pe trăgaci. Şi colonelul ar fi fost grozav de mulţumit de fapta lui.

Însă maiorul Azov coborî arma.

Nemernicul ăla de Zaisan putea să se ducă la mama dracului.

Asta nu-i războiul meu ! Eu unul am terminat-o definitiv cu războiul !

13

Ultimul cartuş gol sări din puşca lui Rambo şi fu dus de vînt. Americanul aruncă încărcătorul golit, luă unul neînceput şi îl puse îndată în locul celui folosit.

Dar în loc să tragă mai departe, se întoarse către Mousa şi strigă :

— Coboară pe funie !

Mousa trase o rafală către soldaţii care apărură în capătul scării. În timp ce aceştia se rostogoleau îndărăt, afganul se prinse cu nădejde de frînghie, se aruncă peste parapet şi îşi dădu drumul pe lîngă zid.

Rambo trase trei focuri spre soldaţii ce urcau iarăşi treptele, tot mai mulţi la număr. Îl aşeză pe Trautman pe parapet, făcu de îndată un nod funiei, trase de laţ şi îl petrecu pe sub subsuorii lui Trautman. În vreme ce gloanţele îi vîjîiau pe la urechi, muşcînd din parapet, el îl lăsă cu grijă pe colonel în josul zidului.

Îşi trecu apoi frînghia pe după umărul stîng, apucă bucata de sfoară de lîngă Trautman şi începu să îl coboare cu repeziciune.

Frînghia îi tăia adînc palmele. Dar lui Rambo nu îi păsa cîtuşi de puţin. Gloanţele îi treceau aproape pe lîngă cap. Şi tot nu îi păsa. Singurul de care îi păsa pe lumea asta era Trautman.

Dedesubt, dincolo de fortăreaţă, se auzi o explozie care îl făcu să tresară. Nu ! Prizonierii eliberaţi îşi pierduseră stăpînirea de sine ! Unii dintre ei probabil că se speriaseră şi o luaseră de-a valma peste cîmpul minat, aruncîndu-se în aer singuri !

— Mousa, opreşte-i !

Disperat, neştiind cum să îl lase mai repede pe Trautman pe pămînt, dădu drumul la iuţeală frînghiei.

Un glonţ îl răni la braţ. Slobozi funia încă şi mai repede, simţi cum aceasta se destinde şi apoi se întoarse în loc, să mai arunce o grenadă către casa scărilor. Mai trase o rafală spre soldaţii din curte care se grăbea să urce treptele.

Şi pentru o fracţiune de secundă, prinse cu coada ochiului imaginea unui chip care îl privea de la o fereastră. Faţa unui ofiţer sovietic care lăsa deoparte un pistol.

Rambo nu înţelese gestul lui. Îşi aruncă puşca pe umăr, înşfăcă de capătul funiei, se asigură că ancora era bine fixată şi apoi făcu un salt peste parapet, aterizînd cu o viteză de care nu mai avusese niciodată parte pînă atunci.

Cu stomacul ghem de emoţie, cu palmele arzîndu-i şi sîngerînd în acelaşi timp, atinse pămîntul genunchii i se îndoiră sub şoc, apoi sări de îndată în picioare şi se zori să ajungă la siluetele întunecate ce se ghiceau în beznă.

Mousa îl sprijinea pe Trautman. Afganii care rămăseseră nu mai aveau stare deloc, înspăimîntaţi de soarta celor de dinainte.

— Cum trecem noi acum peste cîmpul cu mine? se interesă Mousa. Fără Andreev...

Rambo se întoarse cu faţa către gardul de sîrmă ghimpată, îndreptă lansatorul de grenade într-acolo şi trase, privind mulţumit cum se spulberă

într-o clipă obstacolul din fața lor. Apoi o porni prin fuioarele de fum și nisip stîrnit, pîrjolind totul înaintea lui. Minele explodară una după alta. Șrapnelele zburau pe deasupra capului său. Luă o grenadă din buzunar, încărcă iarăși lansatorul și apăsă pe trăgaci. Alte mine săriră în aer.

Își goli apoi tot încărcătorul pușlii, îl înlocui cu un altul, plin, mitralie iarăși pămîntul înaintea lui și merse mai departe printre exploziile ce se țineau lanț. Tot mai multe mine detonau. Nisipul iscat se amesteca întruna cu acela vînzolit de vînt și îi dădea simțămîntul că atunci călca pe talazurile unei mări tulburată pînă în străfunduri.

Dar el își continuă drumul, ajunse pînă la celălalt gard de sîrmă ghimpată, îl aruncă în aer și pe acela, apoi îi îndemnă pe afgani să gonească prin furtuna aceea și se întoarse către Mousa care avea grijă de Trautman.

— Lasă-mă pe mine, îi spuse el prietenului afgan.

— Am luat busola de la Andreev cînd a murit el. Fie ca Allah să ierte nepăsarea minții mele și egoism de la mine.

— În clipele astea și eu sînt la fel de egoist, așa că lasă-mă pe mine să-l duc.

Îl ridică pe Trautman pe umărul său, uitîndu-se la busola fosforescentă, se orientă în care direcție anume trebuiau să pornească și o luă la fugă. La început, Trautman îi părea cumplit de greu. Dar Rambo își potrivi pașii în așa fel încît să nu îl zdruncine pe rănit. Fugea tot mai iute, depărtîndu-se de fortăreața asaltată în aceeași măsură de valurile de nisip și de vîlvătaiele nimicitoare. Caii. Da, trebuia să ajungă neapărat la cai.

PARTEA A VIII-A

1

În momentul în care soldatul descuie ușa celulei, colonelul Zaisan îl îmbrînci în lături pe sergentul Kurov și se năpusti afară, îndoindu-se de spate și tușind, mai-mai să-și dea sufletul.

Coridorul era cufundat în întuneric. Numai lumina chioară a lanternei soldatului străpungea bezna. Cu zece minute în urmă, după o explozie ce cutremurase toată clădirea, becurile din celule se stinseră dintr-odată. Deși colonelul respira cu greu, ținîndu-și o batistă pe față, nu putea înlătura înțepăturile gazului lacrimogen care îi pătrunsese nările. Ochii îi erau înecați în lacrimi, congestionați și umflați îngrozitor. Iar chipul parcă îi fusese opărit cu apă fiartă.

Gîtul și pieptul tot îl dureau atît de tare, încît nici nu îndrăzni să scoată vreo vorbă, să-l întrebe ceva pe ostaș. Dar larma cumplită a luptei de afară, puterea șocurilor pe care le resimțise la fiecare explozie ce zguduise celula, îl făcură să înșface degrabă lanterna din mîna soldatului și să se grăbească să străbată coridorul, cît îi permitea răsuflarea anevoioasă.

Cîte împușcături și explozii ! își zise el uluit. Probabil că rebelii ăia au atacat în mare forță !

Dar dintr-odată își aminti că acela care încuiase ușa carcerei făcuse asta **înainte de a începe bătălia.** Zaisan îl putuse zări doar o fracțiune de secundă, printre zăbrelele vizetei înguste. Bărbatul necunoscut purta haine tradiționale afgane, dar chipul lui fioros, mînjit cu unsoarea aceea de camuflaj părea caucazian, poate chiar american. Numai du-

pă ce bomba lor lacrimogenă explodase în celulă, iar celelalte carcere fuseseră deschise și prizonierii eliberați, începuse și lupta din curtea fortăreței.

Cum de s-a strecurat americanul în fort ? Cum de s-a putut ca atîția răzvrătiți — îndeajuns de mulți ca să facă tot tărăboiul acela pe care îl auzise el — să intre în cazarmă fără să fie detectați ?

Urmat de sergentul Kurov și de soldatul care îi dăduse drumul, Zaisan năvăli pe culoar, împiedicîndu-se de grămezile de moloz de la capătul pasajului. În timp ce urca scările, lumina lanternei dezvălui un soldat ucis, prăvălit pe trepte. Tușind mai să-și scuipe plămînii, deschise ușa dinspre curte și dădu cu ochii de o priveliște atît de uluitoare, încît aproape că se dădu cîțiva pași în spate, speriat. Toată curtea cazarmei era numai dărîmături. Flăcări uriașe țîșneau din rămășițele contorsionate ale camioanelor, jeep-urilor și transportoarelor blindate. Fumul gros îl făcu să se înăbușe. Cadavre nenumărate erau împrăștiate pretutindeni. Soldații se luptau să stingă focul cu extinctoare, scoteau răniții de sub ruine, se grăbeau să ocupe și să controleze parapetul, îndreptau mitralierele către poarta solidă a fortului și scotoceau fiecare colțișor, în căutarea intrușilor, împiedicîndu-se unul de celălalt.

Zaisan se repezi prin ușa deschisă și îl înșfăcă de guler pe un locotenent care trecea în fugă pe lîngă el.

— Cheamă-i pe oamenii ăștia la ordine.

Locotenentul tresări, înspăimîntat, neînțelegînd.

— Soldații ăștia, din spatele tău. Spune-le să lase armele jos, înainte de a-i împușca tot pe a-i noștri, de pe parapet. Organizează o echipă de primajutor, care să secondeze doctorii. Adună inginerii. Vezi dacă se poate repara generatorul.

Arșița care îi pîrjolea gîtul îl făcu iarăși să tușească din greu. Se întoarse către sergentul Kurov.

— Spune fiecărui ofițer în parte că vreau un raport amănunțit cît se poate de repede.

Se uită la dezastrul din jurul lui.

— Unde-i maiorul Azov ?

Văzîndu-l deodată lîngă epava înnegrită a unui camion aflat în mijlocul curții, Zaisan o porni spre el.

Azov se străduia din răsputeri să ridice o bucată mare de metal care strivea un rănit.

— Cîte pierderi avem ? îl întrebă Zaisan.

Fața lui Azov era congestionată de efort.

— Nu te mișca, îi spuse el soldatului lovit. O să chem un doctor.

— Te-am întrebat ceva, tovarășe maior. Cîte pierderi avem ?

Rănitul scuipă sînge.

— Nu, făcu Azov.

Ostașul începu să tremure din toate încheieturile.

— Nu, repetă Azov, în șoaptă.

Omul nu se mai mișcă deloc. Maiorul părea buimăcit, cu mințile duse.

— Ce pierderi avem, tovarășe maior Azov ?

Ochii lui Azov își recăpătară siguranța. De parcă abia atunci băgase de seamă că acolo era și colonelul și că acesta striga la el din răsputeri.

— Pierderi ?

Vocea îi sună slab, ca unui bolnav.

— Douăzeci de morți, clătină el din cap cu tristețe. Cel puțin de atîția știu eu deocamdată. Și cam de două ori pe atîția răniți.

Pe chipul lui Zaisan se întipări o uimire nemărginită.

— Și răsculații ? Cred că au fost o adevărată armată. Cam cîți au fost cînd au atacat fortul ? Cîți au fost uciși ?

— Doi afgani au murit pe parapet. Alți doi au sărit în aer pe cîmpul minat.

Zaisan simți că nu mai are aer.

— Adică ăia au venit cu o ceată cine știe cît de mare, de-au reușit să omoare și să rănească cel puțin douăzeci de soldați și n-au pierdut decît patru oameni ? ! E imposibil !

— Nu, nu m-ați înțeles. Afganii n-au atacat fortăreața.

— Da' ce-au făcut ?

— Au ieșit din cazarmă. Din celule. Erau chiar foștii noștri prizonieri.

— Adică vrei să spui că ai noștri n-au împușcat nici un invadator ?

— Ba da, unul. Numai că nu era afgan.

— Nu pricep o iotă !

— Unul dintre soldații noștri i-a ajutat. Un dezertor. El a fost omorît. În afară de dezertor — Azov arătă către învălmășeala aceea de soldați, ruine, flăcări și cadavre dimprejurul lor — au mai fost doar doi oameni care au făcut tot prăpădul ăsta. Un afgan și un american. Americanul a distrus cele mai multe din toate astea. L-am văzut eu de la fereastra biroului meu.

— **L-ai văzut ? !**

— Da, stătea pe parapet, ținîndu-l pe prizonierul american cu o mînă și cu alta mitraliind toată curtea.

— Și de ce nu l-ai împușcat ? !

— Prea multe se întîmplau deodată. Nu aveam timp.

— Ești cel mai rapid trăgător cu revolverul din toată divizia dumitale, tovarășe maior. Ceva

nu-i în regulă aici. Ceva nu-i în regulă **cu dumneata.** Ești depășit de evenimente. Mare greșeală din partea dumitale. O mînă de oameni nu aveau cum să provoace tot dezastrul ăsta.

— Dar...

— Uite ce-i, ascultă aici la mine : fortul a fost atacat de răzvrătiți. Din pricina furtunii, eu personal am ordonat să se întărească paza la parapete. În ciuda măsurilor mele, de precauție, rebelii au reușit să pătrundă în fortăreață fără să fie descoperiți. Asaltul a fost nimicitor. Dar soldații noștri, eroi, au intrat în luptă, au respins atacul și au produs grave pierderi în rîndurile inamicului. În timpul retragerii, răsculații au luat cu ei morții și răniții lor.

— Dar nu s-a întîmplat deloc așa ! Eu am văzut cu ochii mei cu totul și cu totul altceva !

— N-ai văzut mai nimic ! Ai zărit așa, cîte ceva, în fugă, de la fereastră. Dumneata mi-ai spus singur că se petreceau prea multe dintr-odată. Nici chiar dumneata, cel mai mare campion la trageri cu pistolul, nu ai avut vreme să declanșezi focul împotriva dușmanilor. Așa trebuie să sune raportul dumitale sau altfel voi fi nevoit să te predau Curții Marțiale pentru lașitate și neîndeplinirea datoriei față de țară

Azov încuviință din cap, înnegurat.

— Ceilalți ofițeri, colegii dumitale, vor face rapoarte asemănătoare. O să te uiți peste ele. Cîțiva oameni **nu puteau** sub nici o formă să devasteze fortăreața în halul ăsta.

Zaisan nu mai adăugă că, oricît de imposibil părea ca numai cîțiva oameni să fi făcut tot prăpădul acela, superiorii lui tot aveau să-i ceară explicații pentru ce se întîmplase. Iar el nu avea cum să le spună așa ceva. Toată cariera lui ar fi fost

ruinată. Ar fi rămas în văgăuna aceea o viață întreagă, iar el nu avea deloc de gînd să permită una ca asta. Chiar și așa, avea să aibă de înfruntat acuzațiile pe care aveau să i le aducă șefii lui. Numai un singur lucru l-ar fi putut salva de la degradare.

— Am fost prea comod. M-am bazat prea mult pe judecata subordonaților. Dar de data asta o să preiau chiar eu comanda unei operațiuni-fulger de cercetare și distrugere în masă.

Da, gîndi el. Distrugere în masă. Fără cruțare.

— Mobilizează toate forțele ! Într-o oră vreau să fie pregătiți cu toții !

— Pe furtuna asta ? Nici n-o să puteți vedea drumul !

— Nici vrăjmașii n-or să fie în stare de asta ! Ei se așteaptă ca noi să rămînem în cazarmă ! Nici n-or să prindă de veste că am plecat după ei ! O să folosesc împotrivă-le chiar tactica lor ! O să îi iau și eu prin surprindere, întocmai cum au făcut ei cu noi !

2

Rambo alerga tot mai repede, cu pași tot mai întinși. În vreme ce fugea astfel, ținîndu-l pe Trautman pe umăr, simțind din plin toată povara acestuia, se temea că nu va reuși să descopere scobitura aceea adăpostită. Se uită la cadranul busolei fosforescente și își corectă traseul. Dîndu-și seama că Mousa se afla chiar în spatele său, se rugă din suflet ca oamenii care îi așteptau cu caii să nu fi urmat instrucțiunile afganului și să nu fi plecat deci cu caii după ce trecuse o oră de cînd îi lăsaseră acolo. Deși picioarele și umerii îl dureau cumplit, cu toate că mușchii încordați păreau că sînt străbătuți de mii de ace, iar sîngele îi curgea întruna din palmele rănite de frînghie, Rambo alergă încă și mai iute.

Simți sub tălpi cum terenul se ridică într-o pantă lină. Ajunsese la capătul văii ! Curînd avea să fie la poalele colinei !

Dar trebuia neapărat să deslușească unde anume se afla locul acela acoperit unde lăsaseră caii. Se opri în loc și îl așteptă pe Mousa, sperînd că nu a rămas prea în urmă, ca să nu mai dea unul de altul.

Din vijelia aceea cruntă se desprinse o umbră.

Mousa stătu să mai răsufle, gîfîind de oboseală.

— Știm numai că gaura aia este pe-aici pe undeva, de-a lungul pantei. Dar nu avem de unde ști dacă-i în stînga sau în dreapta.

Rambo vorbea tare, ca să se audă prin vuietul vîntului.

— Ia-o tu spre dreapta. Mergi două mii de pași. Dacă n-ai găsit-o, întoarce-te aici și o luăm în partea cealaltă amîndoi.

— Dar dacă nici tu nu găsești la adăpostul ?

— O să pornim spre munți pe jos.

— Nu departe ajungem pînă soldații ne prind.

— Știu și ei că nu pot să ne vadă pînă ce nu se liniștește furtuna, zise Rambo.

— Zorile vin într-o oră de-acum. Furtună mai limpede la lumina zilei.

— Asta o să fie și în avantajul nostru și al soldaților. Așa că hai să nu mai irosim timpul de pomană.

Mousa se făcu nevăzut în vîrtejul de nisip.

Rambo îl potrivi mai bine pe umăr pe prietenul lui rănit.

— Cum vă simțiți, domnule colonel ?

— A fost cel mai plăcut galop de care-am avut parte vreodată, John.

Rambo zîmbi cu amărăciune.

Dar surîsul îi îngheţă pe buze cînd îşi dădu seama că toată partea stîngă îi era năclăită de sînge. Pînă atunci fusese prea preocupat de evadarea lor şi nici nu observase.

Încercă să se convingă singur că pricina era rana de la braţul lui atins de glonte.

Dar nu reuşi să se liniştească prea mult.

— Nu cumva sînteţi rănit, domnule ?

— Ba da, la umăr.

— Sfinte Cristoase.

— Am tot ţinut mîna pe locul acela, dar nu pot opri sîngele deloc. Simt cum mi se scurge toată puterea din trup.

Rambo rupse o fîşie din cămaşa lui, să îl bandajeze pe colonel. Apoi scoase vîrful unei săgeţi, o îndoi pe aceasta şi o folosi ca atelă, să ţină pansamentul strîns peste rană. După care, grăbindu-se cît putea, merse spre stînga, numărînd paşii.

— Ţineţi-vă bine, ca şi pînă acum.

— Nu, tu să te ţii bine, încercă Trautman să glumească.

Chicoti slab. Cu toate că şoptise cuvintele acelea chiar lîngă urechea lui Rambo, părea că vorbise de la mare depărtare.

În vreme ce luptătorul mergea înainte, socotindu-şi paşii, colonelul spuse :

— Tot nu-mi vine să cred că eşti aici, John. Cum de-ai izbutit ?

— Soarta, domnule.

— Poftim ?

— Am făcut întocmai cum aţi dorit.

— Nu prea pricep.

— Mi-aţi zis să mă împac...

Rambo se împiedică de o piatră pe care nu o putea zări. Îşi recăpătă însă imediat echilibrul, neliniştindu-se ca nu cumva să îl scape pe Trautman.

— ... cu soarta mea. Domnule, ştiţi, acum sînt cam ocupat. Dacă şi dumneavoastră aveţi aceeaşi impresie, o să discutăm mai tîrziu despre toate astea.

— Ca s-o spun pe-a dreaptă...

Rambo numără cu voce tare o sută de paşi şi îşi continuă drumul.

— Şi anume ! îl îndemnă el pe colonel să rostească pînă la capăt.

— Eu unul mi-aş cam ţine puţin gura. Pentru că mă simt cam moleşit...

Rambo mări pasul.

„Nu, nu-l lăsa să moară. Nu-l lăsa să moară."

Dar nu era sigur dacă îşi spunea sieşi sau se ruga lui Allah.

Buimăcit şi speriat de un şuvoi de sînge ce îi năvăli pe spinare, Rambo se străduí să se grăbească încă şi mai tare. Ajunse la cinci sute de paşi de-acum şi încă nu dăduse de adăpost. Colinele împrejmuiau firul văii, şerpuitoare.

Se împiedică iarăşi de o piatră şi de data asta îl scăpă pe Trautman. Rostogolindu-se, lovindu-se de pămînt, prăvălindu-se în josul unui soi de rîpă, Rambo se izbi crunt de un bolovan masiv.

Văioaga ! Sfinte Dumnezeule, ajunsese chiar acolo, fără să vrea !

Dar în vreme ce se chinuia să se ridice în picioare, îşi dădu seama că locul era pustiu.

„Isuse mare, ăia chiar au plecat ! Am rămas de izbelişte !"

Bîjbîia prin furtuna orbitoare, încercînd să găsească din nou drumul, pînă unde îl lăsase pe Trautman.

Dar în vreme ce orbecăia prin nisip, urcînd malul gropii, simţi că îi îngheaţă sîngele în vine auzind nechezat de cai.

Undeva, chiar deasupra lui !

Cineva îl apucă de umăr. El scoase de îndată cuţitul, pregătindu-se să lovească...

Dar se potoli de îndată.

Şi prinse mîna afganului, ale cărui vorbe nu le înţelegea, dar deducea sensul lor.

„Aţi aşteptat mai mult decît v-a spus Mousa, gîndea Rambo. Cu tot vîntul ăsta, probabil că aţi auzit exploziile de la fortăreaţă. Poate că v-aţi temut atunci.

Dar aţi rămas pe loc."

Rambo strînse cu putere mîna afganului, plin de recunoştinţă, amintindu-şi ce îi zisese Michelle după jocul de **buzkashi,** cînd Mosaad îi strînsese **lui** mîna. A da mîna cu cineva era cea mai mare cinste pe care i-o puteai face aceluia. Însemna că aveai să-ţi aminteşti de el pînă la sfîrşitul vieţii.

Îl apucă pe afgan de cămaşă şi îl călăuzi prin vîrtejurile de nisip.

Pe-aici, pe-aici...

Isuse, oare unde-i ? !...

Umărul năclăit de sînge al lui Trautman îl făcu pe Rambo să îşi tragă înapoi mîna, ca ars. Colonelul gemu de durere.

— Hai să-l luăm de-aici, zise Rambo.

Afganul înţelese. Vorbi şi el, încercînd să acopere vuietul vîntului.

„Grăbeşte-te. Trebuie să plecăm cît mai repede."

„Mousa", îşi aminti Rambo. „Trebuie să-l aşteptăm pe Mousa."

— Prăpăd mare în dreapta. Nu putut merge mai departe.

Voce a lui Mousa îl făcu să tresară.

Şi dintr-odată, parcă sîngele îi năvăli cu mai multă putere în vine.

— Ajută-mă.

— Da.

Rambo îl ducea pe Trautman. Ajunseră lîngă unul din cai. Mousa îi ajută să urce — Rambo pe şa, iar Trautman, cocîrjat de durere şi slăbiciune, în faţa lui. Ceilalţi însoţitori rămaseră să meargă pe jos, ducînd caii de căpăstru, conducîndu-i prin urgia aceea ce părea că nu se mai sfîrşeşte. Înaintînd anevoie pe colină, o porniră spre tabăra lor, din munţi.

3

Zaisan nici nu luă în seamă stihia dezlănţuită, în vreme ce ieşea din cazarmă, în fruntea soldaţilor.

Dar oricît de mare era vuietul furtunii, nu putea acoperi duduitul asurzitor ce venea dinspre dreapta colonelului sovietic. În partea aceea se întrezărea o formă lucitoare. Apoi apăru o alta, şi altele... Şirul acela de siluete nelămurite părea că se măreşte mereu. Nu se mai vedeau doar sclipetele acelea necunoscute, ci deveneau din ce în ce luminiţe care sporeau cu fiece clipă, statornice. Apropiindu-se tunătoare prin vîrtejurile nestăvilite, păreau ochii scăpărători ai unor monştri. Bubuitul creştea întruna. Maşinării uriaşe, întunecate, se desprinseră din urgie şi se arătară îndată, în toată hidoşenia lor. O coloană întreagă de tancuri şi transportoare blindate, care, la ordinul expres al comandantului Zaisan, fuseseră ţinute sub pază străşnică în hangarul imens din spatele fortului.

Vehiculele opriră. Duduitul motoarelor scăzu brusc, dar pămîntul tot se cutremura sub greutatea şi puterea lor, acum stăpînită. Colonelul răcni către sergentul Kurov cîteva ordine, apoi către maiorul Azov. Aceştia îl urmară, urcînd într-un transportor blindat.

Un artilerist închise trapa de sub turelă şi o blocă. Zăngănitul sec al acesteia stîrni un ecou surd. Dar de-acum Zaisan nu mai auzea deloc tînguitul vîntului de afară. Singurul zgomot care îi pătrundea în auz era duduitul continuu al motorului.

Silit să rămînă în interiorul strîmt al maşinăriei, Zaisan îşi făcu loc printre rastelurile pline cu obuze de tun şi benzi de mitralieră. Se aşeză îndărătul echipajului format din cinci oameni, iar sergentului Kurov şi maiorului Azov le făcu semn hotărît să se alăture celor patru soldaţi ghemuiţi undeva, în spatele cabinei.

Colonelul avea impresia că prezenţa lui Kurov îi era absolut necesară, aşa că mai întotdeauna se deplasa însoţit de acesta.

Dar cu Azov era o cu totul altă poveste. Maiorul nu trebuia deloc să se afle atunci acolo. El ar fi trebuit să rămînă la cazarmă şi să ajute pe ceilalţi ofiţeri la supravegherea reparaţiilor. Dar Azov fusese atît de arţăgos (şi, dacă Zaisan nu se înşela, se dovedise chiar iresponsabil şi laş), încît colonelul era ferm hotărît să îl pedepsească tîrîndu-l după el, în luptă.

„Măcar ştiu că o să participi şi tu cumva la războiul ăsta, în loc să stai în spatele frontului şi să te tîngui ca o babă, îşi zise colonelul. Iar cînd or să înceapă împuşcăturile, îţi făgăduiesc eu că o să te afli chiar în toiul bătăliei. O să-ţi dai măsura posibilităţilor, maior Azov, căci altfel putrezeşti douăj' de ani în puşcărie."

Foarte pătruns de importanţa misiunii lui, Zaisan se uită către comandantul de tanc şi îi ordonă:

— Ia legătura prin radio cu restul coloanei. Dă-i drumul.

Subordonatul se execută de îndată. Motorul vehiculului se opri din zumzăit şi începu dintr-odată să bubuie asurzitor. În vreme ce matahala se urni din loc, Zaisan simţi cum i se face stomacul ghem. Comandantul echipajului apăsă pe un buton şi stinse farurile maşinăriei. De-acum nu mai era nevoie de ele, ba chiar erau de prisos, căci lumina lor se intersecta cu cea a farurilor de camuflaj, care permiteau transportorului să circule în timpul nopţii fără a i se detecta precis poziţia.

Pe un mic ecran aflat în faţa echipajului se observa imaginea trombelor de nisip, colorate acum într-o tentă verzuie, aşa cum le arăta ochiul pătrunzător al unei camere de filmat pe timp de noapte. Puterea acesteia, de a prinde pînă şi mişcarea perdelelor dense de praf stîrnit, era uimitoare. La vremea cînd furtuna se va fi liniştit, coloana blindată avea să fie la zeci de mile depărtare de fort. Rebelii care stăteau şi scrutau împrejurimile cazarmei, de-acolo, de pe înălţimile munţilor, aveau să fie foarte siguri de reuşita lor, devreme ce nu puteau vedea tancurile şi transportoarele pornite să îi pedepsească crunt printr-un atac-fulger, nimicitor. N-aveau cum să ştie că deja represaliile împotriva lor începuseră, iar acea operaţiune de cercetare şi distrugere era planificată să se desfăşoare cu mult mai aproape de poziţiile răzvrătiţilor decît puteau aceştia să îşi închipuie.

Zaisan privi înainte, foarte îndîrjit. Îşi dădea şi el seama că tactica lui nu putea fi încununată de izbîndă, dacă presupunerea lui nu se dovedea corectă. Tot atacul acela se baza pe ideea că trebuie

îndreptat împotriva unei ţinte cunoscute dinainte. Altfel, toată vînzoleala aceea de tancuri şi transportoare nu reuşea altceva decît să se mişte de colo-colo, dînd pieptul cu furtuna potrivnică.

Dar colonelul avea deja o destinaţie. Pentru că, în urmă cu două zile, două avioane fuseseră distruse în timpul unui raid asupra nenorocitului acela de sat situat într-o vale, în partea de nord o fortăreţei. Iar cu o zi în urmă, o coloană blindată fusese nimicită într-o trecătoare din parte de sud. Iar în seara aceea, cei care asaltaseră fortul se îndreptaseră spre est. În mod clar, îndată ce se depărtaseră întrucîtva de cazarmă, se putea foarte bine să îşi fi schimbat traseul, ca să îi deruteze pe urmăritori. Dar de ce să facă una ca asta şi să piardă timp inutil, devreme ce întunericul nopţii şi stihia aceea îi ocrotea deja ? Şi nu cumva voiau mai degrabă să îşi urmeze neabătut calea spre adăpost, de teamă ca drumul ocolit să nu îi facă să îşi piardă simţul orientării şi să nu ajungă să se piardă în furtună ?

Ba da, hotărî Zaisan. De fiecare dată cînd îşi revedea deducţiile logice, se convingea tot mai mult că avea dreptate. Da, se duceau spre est. Toate datele pe care le avea conduceau spre acea concluzie, negreşit. Odată ce îşi stabilise ţinta, putea să se concentreze numai asupra desfăşurării de forţe în zona aceea. Folosindu-se de avantajul pe care i-l oferea atacul prin surprindere, putea dobîndi şansa considerabilă de a descoperi şi a spulbera trupele rebelilor. Dar se putea tot atît de bine să se şi înşele. Şi dacă se întîmpla una ca asta, însemna că şi-a irosit vremea degeaba. Pe de altă parte, dacă intuise corect, ar fi marcat o victorie atît de importantă în favoarea sa, încît superiorii lui aveau

să treacă neapărat cu vederea eşecurile suferite în urmă cu puţină vreme.

Zaisan se uită în spate, spre Azov, care şedea îngîndurat în locul destinat soldaţilor de rînd. „Mda, noi doi avem ceva în comun, gîndi colonelul. Şi eu urăsc la fel de mult ca şi tine războiul ăsta. N-ar fi trebuit să înceapă niciodată. După opt ani de zile de încercări de a şterge de pe faţa pămîntului răzvrătiţii ăştia, n-am înaintat cu nici un pas măcar pe calea biruinţei. Sîntem la fel de departe de ea ca în prima zi cînd am năvălit aici. Am ucis un milion de oameni. Zadarnic. Am făcut ca alte patru milioane să se refugieze în ţările vecine şi în oraşe, de-acum supraaglomerate. În van. Am bombardat, am otrăvit milioane de acri de cîmpuri cu recolte. Degeaba. Am atacat răsculaţii cu cele mai sofisticate avioane şi maşini de luptă din lume. Nici un rezultat.

Tot nu i-am înfrînt. Nu am reuşit nimic altceva decît să îi facem să lupte cu şi mai mare îndîrjire, cu şi mai multă hotărîre. Războiul ăsta inutil va distruge reputaţia multora şi va ruina vieţi omeneşti. Inclusiv în ceea ce mă priveşte, dacă nu mă port cu băgare de seamă. Dar eu n-o să mă dau în lături de la nimic. Nici de la torturi, suferinţă şi masacre. O să fac orice ca să îi mulţumesc pe şefii mei şi să mă trimită într-altă parte. Oriunde. Cît mai departe de ţara asta îngrozitoare şi de războiul ăsta prostesc.

Mda, îşi zise din nou colonelul Zaisan. Noi doi ne asemănăm. într-o singură privinţă, Azov. Amîndoi urîm din tot sufletul ceea ce întreprindem aici. Dar, spre deosebire de tine, eu refuz să mă las copleşit de bătăliile astea. În vreme ce tu te dai bătut, eu mă încăpăţînez şi mai tare. În vreme ce tu

te lași depășit de evenimente, eu mi le supun. Și prin orice mijloace, cu orice sacrificiu, o să fac față tuturor problemelor."

Își întoarse privirea de la Azov spre ecranul pe care se zărea zbuciumul vîrtejurilor de nisip verzui. Pînzele dese păreau de-acum că își pierd din putere, iar vîntul se mai ostoiește. În cîteva ore, cerul avea să fie limpede ca lacrima.

„Da, dar nu îndeajuns de repede, gîndi Zaisan. Dacă furtuna asta o să dureze pînă pe la mijlocul dimineții, o să fim la mile multe distanță de cazarmă, gata de atac. Asta e și dorința mea. Să mai țină așa încă o vreme."

Coloana de blindate se îndrepta spre sud-est față de valea ce se înălța mai înaintea munților. O altă coloană fusese trimisă spre **nord-est**, ca să ajungă într-o vale ce străjuia partea opusă a versanților. Cînd ambele șiruri de mașini aveau să fie așezate în dispozitiv de luptă, Zaisan trebuia doar să dea semnalul de începere, iar blindatele intrau în munți, pornind una spre cealaltă. Bineînțeles că exista și posibilitatea ca mașinăriile acelea greoaie să întîmpine dificultăți la înaintarea pe teren accidentat. Într-o situație ca aceea, soldații aveau să coboare din transportoare și să cerceteze împrejurimile. Dacă descopereau vreo așezare a rebelilor, tancurile și transportoarele își potriveau de îndată tunurile și rachetele pe coordonatele respective, anunțate de ostași prin radio. Între timp, întocmai ca la vînătoarea de păsări sau de iepuri, Zaisan știa că mai era nevoie de ceva care să hăituiască prada, să o scoată din culcuș. Iar acel ceva, se gîndise el, nu putea fi decît apariția avioanelor. În momentul în care furtuna se liniștea, acestea aveau să se înalțe de la sol și să pîndească fiece mișcare, de pe orice

muchie de stîncă sau văioagă. Dacă rebelii numai își arătau fața pe-acolo, erau descoperiți și nimiciți.

„Da, asaltînd fortăreața, mi-ați făcut doar o favoare neașteptată, conchise Zaisan. M-ați înfuriat îndeajuns și m-ați adus într-așa hal de disperare, încît am fost silit să văd situația în adevărata ei amploare. Sigur, nu pot ataca orice poziție din zona asta nenorocită. Dar dacă vă aflați cumva în munții ăștia din est, o să vă găsesc și-n gaură de șarpe. Nu-mi pasă nici cît negru sub unghie cît timp o să-mi ia operațiunea asta. Pun eu mîna pe voi pînă la urmă. Vă fac eu să plîngeți amarnic clipa aceea în care v-ați hotărît să-l scăpați pe american și să îmi încurcați mie treburile."

În vreme ce ecranul verzui arăta cum se irosește puterea furtunii, lui Zaisan îi veni în minte cel de-al doilea american, cel spoit pe față cu alifie de camuflaj, cel care îl închisese pe el în celulă și îl înecase în gaz lacrimogen, luptătorul pe care maiorul Azov îl zărise făcînd prăpăd în curtea fortăreței, de sus, de pe parapet. Zaisan nu avea cum să știe în ce măsură era adevărată povestirea lui Azov și în ce măsură acesta inventa, pentru a se apăra de acuzațiile de incompetență, pe care superiorii lui aveau să i le aducă după aceea. Dar un singur lucru știa precis : netrebnicul ăla de american exista, și îl făcuse pe Zaisan — în vreme ce era mai-mai să-și dea duhul din pricina gazului lacrimogen — să se jure pe sacrul mormînt al lui Lenin că acela care provocase dezastrul avea să îndure mult mai multe chinuri decît orice afgan de pe pămînt, dincolo de orice margine a suferinței cunoscută pînă atunci.

4

Sub învelișul de nepătruns al beznei, în timp ce fugarii se luptau cu malurile abrupte ale văii, vîrtejurile de nisip își mai ostoiră furia. Însă vîntul sufla cu tot atîta putere. Copacii se îndoiau în bătaia lui. Ramurile lor le zgîriau trupurile. Dar cel puțin scăpaseră de ochiul furtunii, își zicea Rambo.

De-acum urgia aceea de praf stîrnit a rămas sub noi, în cîmpie, se îmbărbăta el.

Își strînse mai tare coapsele pe crupa calului și îl ținu cu nădejde pe Trautman, care se clătina înaintea lui, la fiecare pas. În fața lor, fără să poată fi zărit, un mujahedin ducea calul de căpăstru.

— Domnule colonel ?...

Nici un răspuns.

— Domnule colonel, trebuie să mai dau puțin drumul la pansamentul ăla...

Trautman se hurduca mai departe în brațele lui Rambo.

— **Domnule colonel ? !** se neliniști Rambo.

Își lipi palma în dreptul inimii celui rănit. Bătaia acesteia abia se mai simțea. Ridică mîna și îl pălmui pe Trautman.

— Domnule colonel, treziți-vă !

— Poftim ? tresări acesta. Ăăăă... scuză-mă... probabil că...

— Vorbiți întruna, de-acum.

— Am impresia că m-am cam lăsat dus de val, încercă Trautman să glumească.

— Nu trebuie să se mai întîmple asta, domnule. Rambo nu mai adăugă și : „Data viitoare mi-e teamă că n-o să vă mai deșteptați !"

— Cum spui tu. Tu ești...

— Spuneți mai departe !

— ...șeful.

— Mai bine să gîndiți așa, domnule. Și acum, ia țineți-ne un discurs.

— Poftim ? !

— Despre orice. De pildă, rostiți Jurămîntul de Credință. Sau spovedania pentru împărtășanie !...

— Spovedania pentru... ? !... Păi eu sînt presbiterian, nu catolic !

— Minunat, domnule. Devreme ce nu sînteți republican...

— Afurisitule !

— Așa, domnule. Faceți-mă în toate felurile ! Numai vorbiți. Ia auziți aici : Jur credință...

Trautman răspunse, din obișnuință :

— ...steagului...

— ...și republicii pe care o reprezintă, continuă Rambo.

În același timp însă scoase atela improvizată dintr-o săgeată îndoită, slăbind astfel strînsoarea pansamentului ce acoperea rana din umărul lui Trautman.

Un șuvoi de sînge țîșni de îndată.

Sfinte Cristoase !

Grija lui Rambo pentru cel rănit îl îndemnă lege iarăși săgeata peste umărul lovit, să oprească sîngerarea.

Dar totodată, paradoxal, dragostea lui pentru colonel îl făcea să fie crud, să îl supună pe acesta suferinței mai degrabă, decît să îl lase să i se agraveze boala mai tîrziu. Dacă nu avea să permită venelor tăiate să sîngereze, țesutul oricum slăbit și golit de seva aceea vitală avea să fie mîncat de cangrenă și în pustietatea aceea, unde nu exista posibilitatea de a fi îngrijit cum se cuvenea, colo-

nelul putea să moară din pricina aceasta, iar nu din cauza pierderii de sînge.

— ...națiunii ce se închină ca un singur suflet înaintea lui Dumnezeu, indivizibilă..., murmura slab Trautman. ...Și este chezășia libertății și a dreptății pentru toți cetățenii săi.

Sîngele se opri dintr-odată.

Rambo răsuflă, mai ușurat.

— Nu vă opriți din vorbit nici o clipă, domnule. Ați spus nemaipomenit de convingător „Jurămîntul de Credință". Acum să auzim versurile cîntecului acela... „Steagul smălțuit cu stele".

— Ia mai scutește-mă. Nimeni pe lumea asta nu știe pe dinafară cuvintele de la...

— Mă tem că aveți dreptate. Așa că mai bine... ce ziceți despre... sigur, cum îi spunea ăstuia... A, melodia aia. „Născut pentru-a fugi mereu".

— A cui ?

— A da, e mai vechi pe vremea dumneavoastră nu mai era la modă, domnule. Scuzați-mă. Atunci să încercăm cu Cole Porter. Zi și noapte..."

— „tu ești acela care..."

— Puteți fi sigur de asta, domnule. Eu sînt ăla! Nu vă opriți, mai departe... Nu mă slăbiți nici o clipă. Cel mai minunat lucru ar fi să nu mai adormiți deloc !...

5

Îi ura din tot sufletul Sergentul Kurov nu era sigur pe care dintre ofițeri îl ura mai tare. Ședea acolo, în spatele cabinei pentru infanteriști, alături de ceilalți soldați, simțind cum se hurducă mașinăria aceea greoaie, ascultînd duduitul înăbușit al motorului și evitînd să îl privească pe maiorul Azov, care stătea lîngă el. Pentru că dacă s-ar fi uitat la el, era sigur că, în pofida luminii verzui din interiorul transportorului blindat, superiorul său ar fi zărit dezgustul zugrăvit pe fața sergentului, iar Kurov nu dăduse niciodată prilejul vreunui ofițer să bănuiască măcar ce anume simțea el.

Slăbiciunea omenească îl scîrbea la culme, atît la el cît și la ceilalți, iar comportarea maiorului din ultimele luni de zile fusese chiar mai nevrednică decît demnă de tot disprețul.

Nu numai că Azov își pierduse într-atît stăpînirea de sine încît îl contrazisese pe comandantul său, dar îngăduise să i se observe clar starea de spirit în care se afla. Revolta maiorul din seara aceea, cînd asistase la schingiuirea băiețelului, era pur și simplu inadmisibilă. Pasivitatea cu care privise atacul — atît înainte cît și după desfășurarea acestuia — era de-a dreptul josnică, iar participarea sa la misiunea aceea, alături de bravii soldați — era o insultă cumplită adusă acestora.

Puterea cugetului, asta contează, își zise Kurov. Forța și disciplina. Aceste două calități stăteau la loc de cinste. Dacă un bărbat nu cunoștea duritatea, nu era bărbat adevărat. Nu merita respectul nimănui. Însemna că nu știa să îndure, iar răbdarea — pentru a supraviețui în orice condiții ! — era cea mai mare virtute.

Kurov învățase toate astea încă de cînd era mic. Crescuse în suburbiile orașului Leningrad, printre săraci, și pricepuse de timpuriu că părinții, frații și surorile lui, prietenii, toți se împăcaseră cu soarta lor amarnică. Dar Kurov își jurase să o înfrîngă. Din pricină că nu avea nici „o pilă" importantă, nici nu putea spera măcar că va ajunge vreodată să urmeze o școală superioară, care să îl

ajute să devină o autoritate. Nu avea dreptul nici măcar să viseze că ar putea cîştiga o slujbă care să îi ofere o altfel de viaţă, mai bună. La optsprezece ani fusese recrutat, iar cei doi ani care aveau să urmeze anunţau încă de la bun început că-i pregătesc aceleaşi greutăţi de care el încerca să scape. Dar stînd el şi cugetînd la asta, ajunsese la o concluzie salvatoare. Devreme ce viaţa însăşi era o veşnică bătălie, el trebuia să facă din luptă un mod de existenţă. În armată primea tot timpul mîncare, îmbrăcăminte şi un acoperiş deasupra capului. Deşi nu trăia în mare lux, oricum era mult mai bine decît era el obişnuit. Cu cît înainta în rang, soldatul avea parte de un trai mai îmbelşugat. Iar Kurov se hotărî să îi mulţumească pe superiorii lui, să fie un ostaş model, ca să poată fi promovat **pînă ce avea să dea chiar el ordine,** pînă ce avea să ajungă să se bucure de tot ceea ce le stătea la dispoziţie celor pe care atît îi invidia. Şi nu se îndoia defel că norocul e de partea lui. Avea toate calităţile necesare unei astfel de reuşite. Era mai puternic şi mai dur decît toţi ceilalţi.

Dar iată că acum, la vîrsta de treizeci şi opt de ani, şedea în cabina aceea alături de soldaţii de rînd, aşteptînd să intre într-o nouă luptă. După douăzeci de ani de militărie nu putuse obţine decît gradul de sergent. Cu toate că îşi dovedise de fiecare dată forţa şi neînduplecarea, în fiecare bătălie la care luase parte, tot alţii îi dădeau lui ordine. Şi ducea aproape aceeaşi existenţă lipsită de orice orizont, ca şi ceilalţi ostaşi, abia înrolaţi, fără să aibă posibilitatea măcar de a gusta din plăcerile rezervate ofiţerilor.

„Uite, colonelul, de pildă, îşi spuse Kurov, fulgerîndu-l cu privirea. Nici nu ştiu pe care îl urăsc

mai mult : pe maior pentru slăbiciunea lui de caracter sau pe nemernicul ăsta de colonel, pentru nerecunoştinţa lui faţă de mine. M-am străduit să-i stau în preajmă, nelipsit. Nu face un pas măcar fără mine, ca însoţitor şi apărător. Fiecare nelegiuire pe care o pune el la cale, mi-o încredinţează mie, s-o duc la îndeplinire.

Dar scîrba dracului nici nu se gîndeşte să mă propună măcar pentru promovare.

Poate că am fost prea zelos. Poate că **s-a obişnuit prea mult** ca eu să nu mă dezlipesc deloc de el. Spre exemplu — aseară, cînd cu băiatul ăla de mi-a dat ordin colonelul să-l torturez. Am turnat acid pe el, pînă ce i-a atins inima. Care altul în locu' meu ar fi făcut asta, cît era el de colonel ăla de dădea ordinu' ? ! Cine ar fi avut tăria să stea să se uite cum spumegă acidul ăla pe oasele copilului şi să tragă-n piept putoarea aia de carne arsă şi tot să toarne acid întruna ?

Păi sigur că sînt tare la cuget. Ca şi băiatul acela, ce-i drept. Am fost silit să recunosc. L-am supus celor mai crunte chinuri şi tot n-a scos o vorbă. Poate că nici nu avea habar de ce-l întreba colonelul, dar mă cam îndoiesc eu de asta. Avea el ceva în ochii ăia ai lui, de-mi spunea aşa, fără cuvinte : „Sînt mai tare ca tine. Şi mai curajos. N-o să-mi trădez neamul niciodată".

Pe de altă parte, to'ar'şul colonel, mă tot minunez : cum ai rezista mătăluţă la o aşa tortură ? Nu cumva ai urla a îndurare de ţi-ar sări mintea din loc ? Nu cumva ai spune tot, ai trăda toate secretele, ţi-ai vinde toţi camarazii alături de care-ai trăit o viaţă ? Cît de puternic oi fi tu, colonele ? Pripit mai eşti cînd e vorba să-i faci pe alţii să sufere. Da' n-ai atîta vînă-n tine să-i chinui cu mîna ta. Mă pui pe mine s-o fac. De obicei

nici nu poți să te uiți pînă la capăt cum îi schingiuiesc eu pe afgani. Mă-ntreb eu : cum ar fi dacă te-ai afla în locul lor ? Și îmi pun problema dacă ți-ar plăcea așa de tare atunci".

În timp ce transportorul se hurduca mai departe, huruind, Kurov își aduse aminte că era pentru întîia dată cînd colonelul pleca la luptă, în fruntea trupelor, în loc să stea în cazarmă și să dea ordine. „Să fie oare de piatră inima ticălosului ăsta ?"

Kurov aștepta cu mare nerăbdare doar un prilej, cît de mic, să se convingă singur de asta.

6

— Aproape am ajuns, domnule. Mai răbdați încă puțin, zise Rambo.

Dar colonelul nu răspunse.

Sosiseră primele ore ale după-amiezei. Vîntul nu mai bătea. Grupul fugarilor urcă degrabă printre copacii falnici, trecu de podișul unde Rambo jucase **buzkashi** și ajunse mai aproape de creasta muntelui. Rambo scrută înălțimea, nerăbdător să dea cu ochii de tabără. Cu cît își continua drumul printre arborii înalți, cu atît devenea si el mai neliniștit.

Ceva nu părea în regulă.

Ar fi trebuit să zăresc corturile pînă acum, se îngrijoră el. Ar fi trebuit să văd călăreți pe cîmpul de care tocmai am trecut. În mod firesc, trebuia să întîlnim săteni pe-aici, printre copaci.

Și deodată observă cîteva siluete. Și corturi. Vînzoleală mare.

Hai, liniștește-te acum. De-atîta oboseală ai tendința să devii paranoic.

Dar cîteva clipe mai tîrziu, cînd intră în tabără, strînse brațele și mai tare împrejurul rănitului, foarte nedumerit. Majoritatea corturilor nu mai erau acolo. Cele care rămăseseră tocmai erau strînse de către afgani și așezate degrabă pe spinarea catîrilor. Femeile și copiii adunau la iuțeală vasele, războaiele de țesut și rogojinile. Războinicii își curățau armele.

— Mousa, ia vezi ce se petrece aici !

Rambo sări îndată de pe cal și se grăbi să îl ducă pe Trautman la infirmerie.

Michelle apăru la intrarea peșterii, îl zări, aruncă imediat țigara și se zori să îi ajute.

Undeva, în spate, Mousa vorbea repede unui grup de luptători, apoi veni degrabă către Rambo.

— Ei spun că s-au temut că nu mai vii-napoi. S-au temut că sovietici împușcat la tine.

— Bine, lasă asta. Îmi zici mai tîrziu. Trebuie să îngrijesc de colonel.

— Ei spun că mulțumesc lui Allah.

Michelle ajunse lîngă Rambo și îl apucă pe Trautman de picioare.

Dar Mousa urmă :

— Ei spun că sînt fericiți la suflet că tu ai scăpat. Și sînt bucuroși tare că ai găsit la prieten al tău.

— Mulțumește-le din partea mea. Zi-le că mă bucură mult grija pe care mi-o poartă. Zi-le ce crezi tu de cuviință. În momentul ăsta eu trebuie să.

Ajutat de Michelle, Rambo îl duse pe colonel în peștera întunecoasă și îl așeză pe un maldăr de paie uscate.

Trautman zăcu astfel, leșinat. În ciuda beznei din peșteră (lămpile chioare nu luminau prea mult), fața lui stîlcită în bătaie părea neașteptat de vioaie.

— La umăr, zise repede Rambo. E rănit la umăr.

— Da' ce, ai mpresia că eu n-am văzut ?, se indignă Michelle.

Deschise îndată, furioasă, trusa medicală.

Trautman gemu.

— Trebuie să asculţi la mine ! se rătoi Mousa.

— Nu acum, i-o tăie Rambo.

— Ba da ! Ei pleacă ! Le pare rău de tine ! Da' pleacă !

Rambo sări în picioare, mirat la culme.

— Da !, întări Mousa. Eu încerc să zic la tine ! Da' tu n-asculţi deloc !

— Fir'ar al dracului de ceas ! Michelle, trebuie să stau de vorbă cu ei ! Ai cumva nevoie de mine ? Pot să te ajut cu ceva ?

— Da, roagă-te pentru prietenul tău.

— Salvează-i viaţa ! Te implor !

— Ia mai taci din gură ! Şi ieşi odată de-aici ! Pentru numele lui Dumnezeu, ai de gînd să mă laşi în pace, ca să-mi fac meseria ? !...

— **Inshallah.**

7

Şefii de trib şedeau turceşte, aşezaţi în semicerc, înconjuraţi de războinici, cu toţii încruntaţi. Aducîndu-şi aminte de primul sfat la care luase parte, Rambo stătea îngrijorat în faţa lor, rugîndu-l pe Mousa :

— Mai zi încă o dată : ce-i toată vînzoleala asta ?

— Ei pleacă, răspunse tălmaciul.

— Bine, bine, dar de ce ?

— Tu i-ai silit.

— **Poftim ? !**

— Din cauza favorii pe care ţi-au făcut-o.

— Tot nu pricep.

— Ei ştiau că atunci cînd tu ataci la cazarmă, faci pe sovietici furioşi.

— Dar nu ştiau cumva şi faptul că atacînd coloana blindată de ieri, îi scot din sărite pe nenorociţii ăia ?

— Aşa-i la război. Dar atac la fort a fost treaba ta personală.

— Asta-i chiar cea mai mare tîmpenie...

— Războiul sfînt. Ei acuma pleacă. Aşa vo-ieşte Allah.

Khalid grăi atunci :

— Prea multe lupte. Prea apropiate una de alta, în puţină vreme. Vrăjmaşul furios nebun. Caută peste tot. Nu se poate pînă nu găseşte la tabăra asta.

Mousa adăugă şi el :

— Asta face parte din recunoştinţa pe care neamul ăsta o poartă la tine. Nu numai ajutorul dat. Dar şi că te-au lăsat să te duci acolo. După ce ai atacat fortul, ei acuma trebuie să se mute din loc, să găsească alt adăpost. Dar ei nu te opresc pe tine să faci ce vrei.

Rambo îşi pironi privirile în pămînt. Abătut, îşi dădu seama dintr-odată că acela era adevărul. Da, acum totul era limpede. Fusese atît de preocupat din pricina colonelului, încît nu înţelesese pe loc sacrificiul pe care îl ceruse el de fapt oamenilor acelora. Oare cîte locuri de popas nu schimbaseră ei pînă atunci ? Şi cîte altele nu aveau să mai părăsească pînă la sfîrşitul războiului ? Şi nu cumva pînă la urmă toate jertfele lor aveau să fie zadarnice ?

— Spune-le că îmi pare nespus de rău, zise Rambo. Dacă ar fi existat o altă posibilitate de...

Simți că i se pune un nod în gît.

— ...Dar a trebuit să îmi salvez prietenul.

Mosaad grăi:

— Ei spune că te-a lăsat să scapi la prieten al tău pentru că tu ești prieten la ei, traduse Mousa.

Lui Rambo aproape că îi dădură lacrimile. Rosti cu greu :

— Mulțumesc.

— El spune că nici un om care nu scapă viața de la prieten al lui **nu poate fi prieten la ei.**

Rambo abia mai reușea să îngaime, de emoție :

— Zi-le... zi-le că... oricîte diferențe există între noi, ne asemănăm foarte mult... Pentru că și eu și ei facem ceea ce trebuie să facem. Pentru că nu avem încotro.

Mosaad glăsui din nou.

— El spune că tu greșit cînd vorbit de deosebiri dintre voi. Că tu gîndești ca un musulman.

— Nu prea înțeleg...

— „Facem ceea ce trebuie să facem". El spune că tu crezi în destin.

Rambo tresări aducîndu-și aminte de ceea ce îi spusese cîndva Trautman.

„— Ești pierdut. Pentru că n-o să accepți, n-o să fii ceea ce ești de fapt.

— Și de ce ar trebui să fiu ceea ce urăsc eu cel mai tare pe lumea asta ?

— Aci nu-i vorba de ură, ci de o confuzie. Împacă-te cu ideea că ăsta e destinul tău !

— **Eu unul nu cred în destin.**

— Păi da, tocmai aici e buba".

Tulburat, Rambo întoarse capul spre peștera aceea, unde Trautman zăcea schingiuit, rănit, aproape mort din pricina pierderii mari de sînge.

„Numai eu sînt vinovat. Dacă aș fi făcut ceea ce m-a rugat colonelul, dacă m-aș fi dus cu el în Pakistan, nu ar mai fi fost prins. Nu l-ar mai fi schingiuit. Nu ar mai fi fost împușcat. Nu s-ar mai afla acum în peștera asta, dînd piept cu moartea.

Destin ? Poate că la urma urmei asta este cheia tuturor întîmplărilor. Tocmai pentru că am refuzat cu încăpățînare să accept ideea de soartă. Pentru că n-am voit să fac ceea ce în sufletul meu știam că trebuie să fac".

Se rugă fierbinte lui Dumnezeu al catolicilor, Zeului tribului Navajo, lui Buddha și lui Allah, să scape viața lui Trautman. Căutînd disperat chiar și cea mai măruntă scînteie de speranță, se întrebă dacă nu cumva musulmanii aveau dreptate spunînd că nimic nu se petrecea fără o cauză anume, că totul stătea în puterea lui Allah, că totul se întîmpla din voia Lui. Oare toate cele ce se petrecuseră — căutările sale, încercările pe care le trecuse, atacul fortăreței, salvarea lui Trautman — toate acestea vor fi avut un motiv anumit ?

Dar atunci, care era acel motiv ?

În mod clar, deznodămîntul nu trebuia să fie moartea colonelului.

„Nu", se îndîrji Rambo. „Asta nu pot s-o cred nici în ruptul capului".

Își întoarse privirile dinspre peșteră, descumpănit. Apoi se uită îngîndurat la cele trei căpetenii.

— Destin ? Dar soarta lor care este ? Unde or să se îndrepte de-acum ?

— Mosaad spune că el pleacă spre apus, acolo unde vrăjmașii nu se așteaptă să dea de el, acolo unde poate să lupte mai departe.

Rambo oftă întristat. Viaţa, lipsită de orice siguranţă, pe care o duceau oamenii aceia, îl făcea să se cutremure de furie neputincioasă.

— Cred că este un plan destul de bun, ca oricare altul.

Rahim îl întrerupse.

— El nu vrea la fel, tălmăci Mousa. El către nord se duce.

Interveni şi Khalid.

Rambo însă i-o luă înainte lui Mousa, care se pregătea să traducă :

— Pun pariu că şi el vrea să meargă într-o altă direcţie.

Mousa încuviinţă din cap.

— Da. Spre sud.

— Dar de ce nu se îndreaptă toţi spre Pakistan ? Acolo pot să se mai odihnească, să facă rost de provizii şi de mai mulţi luptători.

— Nu, ei spun că la Pakistan e cînd fugi de război. Ei stau aici şi luptă pînă la unul.

— Atunci de ce nu se unesc ? Cu cît sînt mai puternici, cu atît au mai multe şanse de a-i înfrînge pe ruşi.

— Adu-ţi aminte ce am zis eu la tine, îl sfătui Mousa. Asta-i ţară de triburi. La toate triburile, şefii sînt egali la rang. Şi toţi cred că planul lor e mai bun ca toate. Toţi gîndesc că ei ştiu împlini porunca de la Allah.

— Dar am văzut chiar în timpul bătăliei de ieri cît de multe şanse de reuşită au dacă se unesc.

— Adevărat. Dar nu aşa-i de obicei. Nu e felul de la afgani. Ei se sfădesc. Ei fac ce fac toţi afganii de o mie de ani încoace. Fiecare pe drumul lui merge, luptă după cum el vrea.

Rambo clătină din cap, dezaprobator.

Mosaad glăsui :

— El întreabă ce faci tu acum.

— Aştept pînă ce prietenul meu se înzdrăveneşte.

Îşi zise în gînd „Vreau să spun că sper să se înzdrăvenească".

— Îndată ce poate călători, îl iau cu mine înapoi, în Pakistan.

— Mosaad spune că mai bine tu aici nu rămîi. Sovietici te găsesc. Mai bine tu cu Mosaad pleci la tabără nouă.

— Prietenul meu nu poate încă să reziste unui drum atît de lung. Dar dacă va trebui să-mi asum riscul şi să îl mut de-aici, aş putea foarte bine să mă îndrept neabătut spre Pakistan.

Mosaad ascultă cu atenţie, încuviinţă din cap cu tristeţe şi vorbi din nou.

Mousa tălmăci :

— El spune că tu, ca orice căpetenie, trebuie să faci ce crezi că-i mai bine.

— Transmite-i din partea mea că întotdeauna o să mă simt onorat de prietenia lui, urmă Rambo, înclinînd capul în semn de respect.

Şefii de trib se ridicară în picioare. Iar ceea ce spuseră toţi într-un glas era una dintre puţinele expresii afgane pe care le cunoştea şi Rambo.

— **Inshallah.**

Iar Rambo repetă şi el pe limba lor :

— Da, mergeţi cu Dumnezeu.

Căpeteniile îl priviră cu dragoste şi porniră fiecare către tribul său.

Rambo se întoarse tulburat în peşteră.

— Acum noi aşteptăm şi ne rugăm, grăi Mousa din spatele lui.

— **Noi ?** Mousa, eşti sigur că vrei să rămîi cu mine ? Să ştii că nimic nu te sileşte să faci asta.

Du-te cu vreunul dintre triburi. N-o să pierzi cu nimic în ochii mei. De fapt, mai degrabă o să mă conving încă o dată că ești un bărbat dibaci la minte.

— Am pornit cu tine. Merg pînă la capăt cu tine.

— Dar să știi că poți pleca oricînd dacă...

Mousa părea cumplit de indignat.

— Ei, sînt și eu un străin neștiutor, îl potoli Rambo. Iartă-mă.

— Eu rămîn. Tu prieten de la mine. Tu nu găsești deloc drum spre Pakistan fără mine.

Rambo îl bătu ușurel cu palma pe umăr.

— Ca s-o spun pe-a dreaptă, mi-ai lipsi mult dacă nu ai sta cu mine.

În ciuda zîmbetului său recunoscător însă, nu își putea stăpîni neliniștea.

— Mai bine să mă duc să văd cum se simte colonelul

8

Neobișnuit cu întunericul din peșteră, Rambo mijì ochii, încercînd să desluşească silueta lui Trautman. Chipul tumefiat al bolnavului îl făcea să i se strîngă inima în piept de durere.

— Ce mai face ?

Michelle îi tăiase cămașa lui Trautman în dreptul umărului stîng. Nici nu ridică privirea de pe rana pe care tocmai o dezinfecta.

— Glonțul a ieșit din corp. A lovit destul de departe de inimă și plămîni. Asta-i vestea cea bună.

— Și ? Care-i cea rea ?

— A fost bătut atît de crunt, încît a pierdut mult sînge. Și nu sînt sigură deloc că e destul de rezistent ca să...

— Fă-i perfuzii.

— Dacă aș avea cu ce, nu m-aș da deloc în lături.

— Ia-mi mie sînge.

Femeia înălță îndată ochii spre el.

— Nu am instrumentele necesare testării, ca să-mi dau seama dacă aveți același tip de sînge.

— Amîndoi avem grupa A pozitiv.

— Ești convins de asta ?

— Colonelul mi-a donat mie cîndva.

Michelle îl cercetă din cap pînă-n picioare.

— Nu, în nici un caz. Arăți ca naiba. N-ai dormit de treizeci și șase de ore. Și numai bunul Dumnezeu știe de cînd n-ai pus nimic în gură. Ești plin de sînge de la rana aceea. De fapt, nici nu mai știu care e sîngele tău și care-i al prietenului tău. Nu ești pregătit defel ca să suporți o transfuzie.

— Dă-i drumul odată, că altfel mă apuc eu imediat.

Infirmiera îl privi încă și mai neînduplecată.

— Păi da, te cred în stare. N-ai face decît să îți riști și tu viața

— Și altceva mai ce ? ! Haide odată, grăbește-te. Nu mai sta

— Scoate-ți cămașa. Spală-te pe mîini. Dezinfectează-ți brațul stîng. Nu vreau să îți mai iau și sînge contaminat.

Între timp, ea curăță partea interioară a brațului drept al lui Trautman.

— Suie-te pe masa aceea de lîngă el. Trebuie să stai la un nivel mai ridicat decît bolnavul. Chestie de gravitație.

Rambo o ascultă îndată.

Ea scoase ace de seringă nr. IV, sterilizate, le ataşă unor tuburi de plastic, le sprijini pe acestea pe un suport, prinse cu cleme, apoi introduse un ac în încheietura cotului lui Rambo şi unul în braţul drept al lui Trautman. Dădu drumul supapei care permitea circulaţia sîngelui dinspre donator spre receptor.

Iar sîngele lui Rambo începu să treacă în trupul lui Trautman.

Michelle se întoarse către Mousa.

— Adu-i apă lui Rambo. Şi ceva de mîncare! Trebuie să rămînă în putere, cîtă o mai avea. N-am nevoie de încă un pacient.

Mousa se făcu nevăzut de îndată.

Rambo şedea întins pe masă, cu capul întors spre Michelle, să o urmărească.

— Scapă-i viaţa, o rugă el.

— Ia mai taci în timp ce lucez eu, îl repezi infirmiera.

În timpul ăsta cusu cu îndemînare ruptura pe care o făcuse glonţul la intrarea sa în corpul colonelului şi la ieşire. Apoi îl îmbrăcă şi îl bandajă. Îi făcu suferindului nişte injecţii cu antibiotice.

— Mai mult de-atît nu mai pot face. Injecţiile astea au fost ultimele medicamente pe care le mai aveam. De-acum totul depinde de prietenul tău. Şi de voia lui Allah. Şi dacă nu îţi scot odată acul ăla din mînă, o să ai şi tu nevoie de transfuzii.

Închise supapa tubului de perfuzie şi înlătură acele de seringă.

— Leagă-te la braţ. Ţine-l deasupra capului!

În vreme ce Trautman delira întruna, Michelle îi puse un pansament peste locul unde îi făcuse transfuzia, ca să închidă vena respectivă.

Rambo bău cu sete apă dintr-un bidon adus de Mousa. Apoi mîncă o piersică şi un bol de fiertură

rece, de orez cu carne plină de zgîrciuri. Carnea aceea avea un gust amărui. Nici nu întrebă de ce soi era.

— Fă-mi şi mie o plăcere, spuse Michelle.

— Orice îţi doreşte sufleţelul.

— Mi se face rău numai cînd mă uit la tine! Şterge-ţi naiba unsoarea şi nisipul de pe faţă.

Rambo izbucni în hohote de rîs.

— Şi uite-aici ultima cămaşă curată pe care am găsit-o în toată tabăra. Îmbrac-o. Şi dup-aia n-ai decît să te tăvăleşti iarăşi cît vrei în mocirlă.

Rambo se prăpădea de rîs.

— Da' ce-i aşa de caraghios în toată chestia asta ? se miră ea.

— Nimic. Dar îmi face bine să mă amuz. Pur şi simplu uitasem cum este.

— Şi eu. E multă vreme de cînd nu am mai rîs!

Clătină din cap cu tristeţe.

— Ei, cred că de-acum a venit timpul să mă-ntorc acasă.

Răzvrătiţii intrau în peşteră, ca să îi ajute pe cei bolnavi să meargă.

— Ce tot fac ? întrebă Rambo.

— Îi evacuează **pe toţi.**

— Dar unii dintre ei sînt într-un hal !... Nici n-ar trebui să-i mişte din loc !

— Mie-mi spui ? !... Mosaad a decretat că toţi pacienţii mei or să moară oricum dacă dau sovieticii peste ei. Pe de altă parte, mi-a mai arătat el, mai există pentru ei o şansă să trăiască, dacă ajung într-o altă tabără.

— Şi tu ce crezi despre ce zice el ?

— Sincer ? Eu una am văzut de-atîtea ori moartea secerînd pe alţii încît aproape că nu mai am nici un sentiment în prezenţa ei.

Mîinile îi tremurară cînd își aprinse țigara.

— Sînt cît se poate de sigură că a venit vremea să mă întorc acasă la mine.

Rambo se ridică în picioare.

— Fii atent, îl preveni Michelle. N-ai cumva ameţeli ?

— Nu, minți Rambo.

Cînd cerculețele acelea colorate ce i se învîrteau pe dinaintea ochilor încetară dansul nebunesc, îngenunche lîngă Trautman, a cărui față umflată căpătase paloarea nefirească, ca de var. Stătu cîtăva vreme să urmărească atent ritmul în care se ridica pieptul bolnavului.

— O să trăiască ?

Michelle nu-i răspunse.

— Spune-mi drept. Ce șanse are ? Vreau neapărat să...

Larmă de glasuri înspăimîntate îl făcu să se oprească înainte de a sfîrși ce avea de zis.

9

Cuprins de presimțiri sumbre, Rambo se năpusti afară din peșteră.

Rebelii se zoreau care mai de care să urce pe cai. Femeile se străduiau să împacheteze ce mai rămăsese. Copiii mînau ciurdele de capre și oi cît mai departe de tabără. Toți strigau cît îi țineau puterile, speriați de moarte.

În partea dreaptă, bărbații ședeau la pîndă, neliniștiți, pe buza unui mal abrupt, împădurit, de unde puteau scruta colinele și valea. Apoi ocărau strașnic pe limba lor și încălecau degrabă.

Rambo se repezi printre ei, la marginea rîpei.

Agitația lor nu îl mai stînjenea prea tare, căci oricum putea auzi duduitul acela ce vestea primejdia care îi înspăimîntase într-atît. Deși se afla încă departe, huruitul era destul de puternic ca să ajungă pînă la urechile lor. Iar el **nu avea cum să nu audă.**

Se opri lîngă un trunchi de pin.

Se lipi de pămînt, cu capul plecat peste capătul malului.

Și se apropie cît putu mai mult, să vadă bine. Văzduhul vibra ca o strună încordată din pricina tunetelor acelora încă îndepărtate, pornind fără îndoială de la o flotilă de avioane de vînătoare cum lui Rambo nu îi mai fusese niciodată dat să vadă strînse la un loc. Simți că îi sare inima din piept. Chiar și așa, de la distanță, siluetele înaripate, greoaie, ale avioanelor MI-24 păreau niște monștri hulpavi. Zece. Cincisprezece. Se opri din numărătoare la douăzeci. Dedesubtul lui, uriașele păsări ale morții înaintau cu viteză, mai întîi într-un grup în formă de V, apoi împrăștiindu-se, începînd să cerceteze împrejurimile și în dreapta și în stînga.

Era clar, aveau de gînd să scruteze fiecare scobitură, fiecare mal, fiecare luminiș și fiecare desiș. Fiecare avea o zonă anumită de survolat. Căutau cu înverșunare, metodic, în toate părțile. Aveau apoi să urce treptat astfel, pînă deasupra dealurilor. Apoi pînă deasupra crestelor munților. Li se ordonase să verifice de două ori locurile ce le dădeau de bănuit. Trebuiau să spulbere totul la cea mai mică mișcare.

De sub botul unui avion păru deodată că se împrăștie o seamă de scîntei. Rambo auzi țăcănitul mitralierei. Praful stîrnit de gloanțe învălui o pantă împădurită.

Se tîrî înapoi, cu băgare de seamă, pînă ce trecu de marginea rîpei, apoi alergă într-un suflet spre locul fostei tabere. Majoritatea rebelilor erau de-acum pe drum. Tribul lui Khalid o luă într-o parte, cel al lui Rahim într-alta. Mosaad dădu ultimele porunci oamenilor săi şi încălecă de îndată pe cal. Îl observă pe Rambo şi strigă ceva către acesta, arătînd spre peşteră.

Americanul însă nu pricepu.

— Mousa, ce vrea să spună ?

Ochii afganului păreau lipsiţi de orice expresie cînd acesta îşi întoarse privirile din direcţia avioanelor. Tot mai multe mitraliere ţăcăneau nebuneşte. Undeva, încă departe, explodă o rachetă.

— El zice acum că avioane tot împuşcă în calea lor. Văd peştera, bănuiesc ceva şi aruncă obuzele. Dacă rămîi, aici mori. El vrea să te duci cu ei.

— Nu pot !

Mosaad nu mai contenea cu strigătul.

— El spune că avioane dinspre apus vin. El nu poate pleca acolo acum. Merge spre răsărit. Către Pakistan. Vino cu el. Tribul lui o să te ocrotească.

— Nu-l pot lăsa aici pe colonel !

— Ia-o cu tine !

Rambo privi către rebelii răniţi pe care ceilalţi afgani se străduiau să îi ajute şi, uneori, chiar îi scoteau din peşteră ca să îi urce pe cai. Unii dintre ei se puteau ţine în şa, singuri. Dar mulţi erau atît de slăbiţi de boală, încît aveau nevoie să îi sprijine cineva de la spate, ca să nu se prăvălească.

Aşa cum Trautman trebuise să fie adus pînă acolo de Rambo. Dar încă de cînd sosiseră în tabără, în ciuda tuturor străduinţilor lui Rambo de a-l ţine treaz pe colonel, acesta căzuse pradă delirului. Silit să stea mai mereu în capul oaselor, supus hurducăturilor necontenite, starea lui Trautman se înrăutăţise vizibil, iar rana îi sîngera mai abitir ca înainte.

Dacă o să îl fac iarăşi să îndure toată oboseala aceea, gîndea Rambo — o să i se desprindă cusăturile şi rănile i se vor deschide din nou. Şi o să sîngereze încă şi mai rău. Şi o să moară.

— Prietenul meu nu-i în stare să suporte drumul ăsta călare !

Sub ei, la o distanţă încă apreciabilă, avioanele duruiau fără încetare. Iar mitralierele rădeau totul în cale. O altă rachetă explodă.

— O să vă tragem în urmă, urmă Rambo. Şi n-am face altceva decît să îi lăsăm pe toţi oamenii ăştia să moară, ca să îl salveze pe prietenul meu. Nu ! Plecaţi fără noi ! Grăbiţi-vă !

Ochii întunecaţi ai lui Mosaad fulgerară de mînie. Părea că voise să se sfătuiască în continuare, dar o altă rachetă explodă pe colinele de sub malul rîpei. Îşi întoarse atunci calul în loc şi o porni în fruntea neamului său. Se îndreptară spre partea dreaptă a platoului stîncos. Tribul lui Khalid dispăruse deja în direcţia aceea, zorindu-se spre sud. Îndată ce avea să i se ivească prilejul, Mosaad intenţiona să se abată de la ruta urmată de Khalid şi să intre tot mai adînc în munţi, depărtîndu-se cît mai mult de locul fostei tabere şi de avioanele de vînătoare. Trebuia să evite deocamdată drumul spre vest, şi să străbată cît mai repede traseul estic. În partea stîngă a crestei muntelui, oamenii lui Rahim se făcuseră nevăzuţi prin pădure, apucînd-o pe singura potecă salvatoare, în afară de cea dinspre apus — aceea ce ducea spre nord.

Luminişul rămăsese de-acum nefiresc de liniştit. Încă o dată se auziră clănţăniturile mitraliere-

lor mușcînd cu furie din stîncile de dedesubt. Apoi tunurile bubuiră. Rambo se pregăti îndată de acțiune. La gura peșterii dădu de Michelle.

— Nu sta cu mîinile-n sîn, îi ordonă el. Ia calul meu. Încă poți să-l mai prinzi din urmă pe Mosaad.

— N-o să-l las eu baltă pe ultimul meu pacient.

— Ai făcut destul pentru el. Am și eu o oarecare pregătire medicală. De-acum înainte am eu grijă de el.

— Și cine-o să aibă grijă de tine dacă o să fii rănit ? Cum ai să poți tu și să lupți și să îl îngrijești pe prietenul tău ? ! Nu, nu, rămîn și eu.

— Dar...

— Eu nu-mi las pacienții de izbeliște, m-ai auzit ?

Ochii ei albaștrii păreau că au învățat duritatea oțelului, iar glasul femeii era tăios precum lama pumnalului lui Rambo.

— N-o să fug eu din Afganistan ca orice las l întări ea.

Aerul vibra neîncetat de atîta huruit. Tot mai multe lovituri de tun țînteau dealurile.

— Mosaad avea dreptate, spuse Mousa. Avioane împușcă la tot ce li se năzare lor.

Rambo scrută luminișul. Rebelii, caii și corturile acestora lăsaseră urme vizibile pe iarba culcată la pămînt. Deși focurile fuseseră stinse și îngropate, țărîna și pietrele ce acopereau locurile acelea puteau da de bănuit.

— Mosaad a mai avut dreptate și într-o altă privință, admise Rambo. Cînd or să dea cu ochii de peștera asta, sovieticii or să se întrebe dacă nu cumva se ascunde cineva înăuntru. Și în mod sigur or să o bombardeze.

— Și atunci ce-i de făcut ? Să ne-ascundem la pădure ? întrebă Mousa. Așa puțini cum sîntem, nici n-o să bage de seamă.

— Da, dar în curînd o să rămînem fără nimic de-ale gurii. Pentru orice eventualitate, ar trebui să plecăm de-aici. Dacă într-adevăr avioanele astea participă la o operațiune-fulger de cercetare și distrugere, după cîte se pare, nu peste multă vreme o să ne trezim cu soldați aici.

— Tu ai făcut la ei mai furioși decît oricînd i-am văzut eu, îl asigură Mousa.

— Mda, îngăimă Rambo. Nu-i nici o îndoială că i-am scos din sărite.

Dar în vocea lui nu se ghicea nici o umbră de mîndrie.

— Atunci, ce ne facem ?

— Trebuie să plecăm de-aici.

Mousa păru profund uimit.

— Dar tu spus la afgani că stai.

— Am zis asta înainte de a veni avioanele.

— După avioane, tu spus la Mosaad să plece fără noi.

— Din pricina colonelului. Sîngera prea tare ca să riscăm să îl ducem călare. Pe de altă parte, tribul lui Mosaad ar fi fost descoperit degrabă și ucis fără cruțare, dacă din cauza noastră și-ar fi încetinit mersul. De-asta i-am cerut lui Michelle să nu rămînă cu mine. De-asta îți zic și ție acum, Mousa, din nou, să nu mai pierzi nici o clipă prețioasă și să pleci cu toți ceilalți.

— Și să te lăsăm baltă și pe tine și pe prietenul tău, așa-i ? se indignă Michelle. Și tu ce-ai putea face în situația asta ? Cum ai reuși tu să îl duci de-aici, singur ?

— Există o posibilitate, dar acum n-am vreme să stau și să-ți explic.

Auzind tot mai multe explozii şi rafale de mitralieră pe coline, Rambo scoase cuţitul din teacă şi străbătu luminişul, intrînd în pădure.

— Eu nu plec mai departe fără tine ! hotărî Mousa.

— Şi nici eu nu plec de-aici fără tine ! nu se lăsă mai prejos Michelle.

— Atunci du-te şi pregăteşte-l pe colonel pentru drum, răcni Rambo. Nu puteţi spune nici unul dintre voi că nu v-am prevenit ! Mousa, grăbeşte-te! Am nevoie de ajutorul tău !

10

Rambo îşi împlîntă pumnalul într-un puiet cu trunchiul gros cam de doi inci. Tăindu-l din rădăcină, îl aruncă apoi spre Mousa.

— Curăţă-l cu cuţitul. Taie-i crengile şi vîrful. Lasă-l cam de trei metri lungime.

Căută cu înfrigurare printre copacii falnici, pînă ce găsi un alt puiet cam de aceeaşi grosime cu primul şi îl reteză şi pe acesta. Îl azvîrli tot spre Mousa.

— Să faci din ei doi pari la fel de lungi.

Între timp, el adună ramuri groase de un centimetru, le curăţa şi le potrivea pe toate la patruzeci de centimetri lungime. Cînd strînse vreo zece, le luă în braţe şi se grăbi spre Mousa.

Afganul intuise rostul trudei lor, aşa că se apucă îndată să aşeze ramurile netezite de-a curmezişul celor doi pari. Rambo reteză apoi o frînghie în bucăţi de douăzeci de centimetri lungime şi, îngenunchind, legă fiecare capăt al crengilor de cele două trunchiuri. Mousa îl ajută.

— Leagă ramurile astea la distanţă de cîte cincisprezece centimetri una de cealaltă, îi zise Rambo. Cam atît cît e lungimea lamei cuţitului tău. Dacă le punem aşa, în rînd, o să căpătăm o targă de şase picioare lungime. La unul din capetele ei lasi o parte liberă, cam de patru picioare, iar la cealaltă de vreo două.

Mousa nu puse nici o întrebare, ci numai lucră cu îndemînare, cît de repede putu.

Apoi Rambo încercă fiecare crengă în parte. Nici una nu se frînse. Sudoarea îi curgea şiroaie pe faţă. Îşi legă peste frunte bentiţa lată.

— Avem nevoie de nişte aşternut moale, să acoperim tot lemnul ăsta, ca să nu stea colonelul cu spatele direct pe pari.

Desprinse cîteva ramuri de stejar, cu frunziş des, le aşeză peste targa improvizată şi o tîrî în luminiş.

Zumzetul avioanelor se auzea întruna dinspre coline.

— Prea lungă targa, îşi dădu Mousa cu părerea, arătînd spre mînerele de patru picioare lungime la un capăt şi alte două la celălalt. Ne stînjeneşte. Tăiem mai scurt. Abia putem să ducem pe prieten al tău.

— Dacă o să încercăm numai să cărăm amîndoi targa asta, nu mai ieşim prea curînd din locurile astea, îl lămuri Rambo.

— Noi doi nu cărăm la el ? !

— Nu.

— Păi atunci cum...

Americanul se grăbi să dezlege calul de la ţăruş. Îl aduse în poiană şi făcu în fiecare parte a şeii cîte o despicătură cu pumnalul.

Apoi se năpusti din nou spre targă. Ridicînd cele mai lungi mînere ale brancardei, le potrivi bine

în cele două scobituri. Apoi mai făcu un rînd de tăieturi și așeză mînerele în acestea din urmă. Mai rupse o bucată de frînghie și legă capetele de lemn unul de celălalt.

Huruitul avioanelor păru că urcă spre piscul muntelui. Clănțănitul mitralierelor se auzi mai aproape.

— Mousa, du-te la marginea rîpei. Numără cîte secunde trec de cînd se vede flacăra la gura mitralierei și pînă se aude zgomotul împușcăturii.

— Dar...

— Nu mă-ntreba de ce ! Fă ce ți-am spus !

În vreme ce Mousa o luase la goană spre buza malului, Rambo se întoarse în peșteră.

— Michelle, gata ?

— Rănile astea cusute de mine nu mai sîngerează. Bătăile inimii sînt slabe, dar statornice. Pulsul încă-i scăzut, dar în condițiile astea se putea să fie chiar mult mai rău de-atît.

— Apucă-l de picioare. Eu îl prind de umeri.

Uitîndu-se cu grijă la rănile colonelului, îl scoaseră la lumina zilei și îl așezară pe targa improvizată. Patul de crengi se îndoi sub povară, dar ținu.

Trautman gemu dureros.

— Iertați-mă, domnule colonel. Nu-mi place deloc faptul că trebuie să vă deranjez, dar trebuie să ne cam ferim din calea unor nepoftiți puși pe rele.

În ochii lui Trautman se aprinse o licărire de viață.

— John ? !..:

— Eu sînt, domnule.

Se aplecă peste pieptul colonelului și îi petrecu frînghia pe deasupra, legîndu-l de targă. Apoi își desfăcu arcul în bucăți, dezasamblă și săgețile, cîte îi mai rămăseseră, și le puse în trăistuțele de la

centură. După care vîrî pușca-lansator de grenade sub o funie ce susținea brancarda.

— Ce cauți tu la Bragg ?

— Aici nu sîntem la Fort Bragg, domnule. Sîntem... Dar mai bine încercați să dormiți puțin.

Auzindu-l pe Mousa venind în goană dinspre marginea prăpastiei, se întoarse spre el.

— Mitraliere împușcă. Cinci secunde dup-aia eu aud bubuit.

— Sunetul are o viteză de o milă pe secundă. Deci avioanele alea sînt la cinci mile distanță. O să le mai ia cîtva timp pînă ce patrulează de cîteva ori, ca să se asigure că au cercetat fiecare mal și scobitură în stîncă. Dar o să continuie să escaladeze înălțimile astea tot mai mult. Oare cît mai e pînă ?...

Îndîrjit dintr-odată de mînia ce îl cuprinsese, Rambo se grăbi să apuce capătul tărgii ce se tîra pe pămînt. Partea de sus a acesteia avea o lungime de un metru tocmai ca să se poată întinde pe spinarea calului și să fie prinsă de oblîncul șeii. Dar mînerele de care ținea Rambo nu trebuiau să fie mai mari de jumătate de metru, așa că putea să rămînă între cele două cadre de lemn.

Îngenunche, apucă apoi cu nădejde de pari, și ridică brancarda. Tot trupul păru că îi este străbătut de mii de ace. Genunchii, spatele, brațele și umerii îl dureau cumplit din pricina încordării. Dar reuși să se îndrepte de șale și să sprijine bine targa. Greutatea lui Trautman și cea a patului de crengi apăsau deopotrivă pe degetele lui încleștate cu putere de bîrnele de lemn. Mușchii îl săgetau grozav. Încheieturile îi amorțiră dintr-odată.

— Mousa, ține calul de căpăstru ! Și mergi cît poți de iute ! Michelle, urcă pe calul lui Mousa și ia-te după noi ! Haideți să ieșim odată dracului de-aici !

În vreme ce avioanele bubuiau tot mai aproape, de deasupra colinelor, cei patru fugari se îndreptară degrabă spre partea dreaptă a peretelui de stîncă, pierzîndu-se printre copacii deşi.

PARTEA A IX-A

1

În ciuda bentiţei de pe frunte, şiroaie de sudoare se scurgeau pe faţa lui Rambo, intrîndu-i în ochi, orbindu-l. Mergînd în urma calului, sprijinind partea din spate a tărgii, nu zărea mai deloc drumul ce se aşternea înaintea lui. Deodată, se împiedică de un buştean pe care nu îl putuse vedea. Fu cît pe ce să scape din mîini brancarda. Dar se grăbi de îndată să îşi recapete echilibrul.

Mousa se întoarse spre el, îl privi şi se încruntă, nemulţumit.

— Tu vezi-ţi de calul tău, îl repezi Rambo.

În spatele americanului, Michelle, cocoţată pe spinarea celui de-al doilea cal, îi zise îngrijorată :

— Probabil că te simţi cam slăbit după atîta pierdere de sînge. Nici n-ai dormit. Ar trebui să mănînci cîte ceva. Ai fost rănit în lupta aia... La urma urmelor, există o limită în toate. Organismul tău, cît o fi el de robust, n-o să mai reziste prea mult la atîta efort...

— O să reziste atîta cît e nevoie, bombăni Rambo.

Apucă mai cu nădejde mînerele tărgii şi mă i pasul, urcînd colina împădurită.

— Te epuizezi cu bună-ştiinţă !

— Dracu' să mă ia dacă am altceva de ales !..

În faţa lui, Trautman zăcea aiurînd. Ori de cîte ori se hurduca brancarda, capul colonelului sărea cît colo. Rambo se străduia cît putea să meargă cît mai lin, să nu îl zdruncine pe rănit.

— Leagă capătul ăla al tărgii de calul pe care sînt eu acum, îl sfătui Michelle.

— E şi-aşa destul de riscant să mă încred într-unul singur, d-apoi în doi cai ? !... Dacă o iau la fugă de nu-i mai prind nici pe lumea ailaltă !

— Îi ţinem bine de căpăstru şi n-or să aibă cum să fugă...

— Nu, nu, tot nu-i bine, se împotrivi Rambo. Cu doi cai ducînd brancarda o să ne fie mai greu să ocolim la nevoie sau să ne strecurăm printre copaci. Sînt mai greu de stăpînit aşa. În loc să ne fie de folos, mai mult or să ne-ncurce şi o să fim siliţi să încetinim mersul.

Ajunse pe culmea pantei. Pînă în acel moment, se îndreptaseră mereu spre sud, în direcţia în care o luase şi tribul lui Khalid. Dar atunci observă că poteca se abate spre stînga. Ducea către munţii cu piscurile înzăpezite, din partea de est. Urmele copitelor de cai de pe solul fărămicios se pierdeau într-acolo. Acela era probabil traseul pe care îl urmase Mosaad, despărţindu-se de Khalid, ca să îşi ducă neamul către Pakistan.

Mda, îşi zise Rambo. Spre Pakistan.

Unde aveau să fie în siguranţă.

Şi puteau afla ajutor pentru Trautman.

O porni la drum cu încă şi mai multă înverşunare, luînd-o pe urmele lui Mousa, care cotise deja spre est. În spatele lor, pe colinele de care ei trecuseră de puţină vreme, rafalele de mitralieră se auzeau tot mai tare.

Oare cît de furioşi pot fi nebunii ăia ? se întrebă Rambo. Dacă or să tragă aşa, în neştire, în toi ce li se năzare, or să rămînă în curînd fără pic de muniţie.

Un licăr de speranţă îi învioră sufletul. Dar dintr-odată îşi dădu seama, cu tristeţe, că probabil duşmanii or fi fost ei turbaţi de mînie, dar nu orbiţi de prostie. Dacă plănuiseră ei să facă tot prăpădul acela, fără îndoială că încărcaseră toate avioanele cu muniţie, în loc de soldaţi.

Nici nu se puneau la socoteală obuzele şi rachetele — acelea urmau să fie aprovizionate separat, din lăcaşurile lor plasate sub aripile navelor. Dar tunurile şi mitralierele trebuiau să fie încărcate din interiorul avioanelor, iar Rambo îşi aminti că auzise doar cîteva bubuituri de proiectile şi rachete. Pentru că, în majoritatea cazurilor, echipajele navelor foloseau mitralierele, păstrînd astfel artileria grea pentru ţinte sigure. Şi nu ar fi utilizat atît mitralierele dacă nu ar fi avut de irosit din belşug muniţie.

Îi veni apoi în minte un gînd încă şi mai supărător. Era oare normal ca avioanele acelea să tragă într-atîtea locuri ce dădeau de bănuit ? În mod clar, nu era deloc nevoie să spulbere orice posibil loc de adăpostire.

Numai dacă nu cumva...

Teama cumplită care îl cuprinsese îl făcu să-şi încleştеze mîinile încă şi mai tare pe mînerele tărgii. Se strădui să mărească pasul.

... Numai dacă nu cumva sovieticii aveau şi un alt motiv să bombardeze colinele acelea. Căci dacă se oboseau ei în halul acela să şteargă tot de pe faţa pămîntului, nu era din pricină că ar fi avut chiar şi cea mai mică şansă să lovească rebelii ce se ascundeau în munţi, ci... pentru că voiau cu tot

dinadinsul să îi înspăimînte într-atît pe aceştia încît să îşi găsească scăparea tot mai sus, spre creste.

Rambo îşi aminti de vînătorile de fazani şi iepuri. Hăitaşii făceau cît mai multă gălăgie, ca să sperie prada, s-o gonească tot mai departe, pînă ce avea să iasă din ascunziş şi să alerge în cîmp deschis.

„Iar acum, noi sîntem vînaţi în locul iepurilor. Şi facem întocmai după voia ruşilor ăstora nemernici. Fugim în disperare, să ne scăpăm viaţa.

Dar nu-i vina noastră că ne purtăm astfel. Pentru că pur şi simplu nu avem încotro. Nici nu puteam rămîne în peştera aceea. Avioanele astea ne-ar fi secerat pe toţi, în cîteva clipe.

Aşa că trebuie să mergem mai departe, fără oprire. Nu trebuie să îngăduim vrăjmaşului nici măcar să viseze că sîntem prin preajmă."

— Mousa, mai repede !

Copacii se răreau văzînd cu ochii. Rambo se trezi în mijlocul unui luminiş cu iarbă deasă. Poienița era mărginită în partea opusă de încă un pîlc de arbori ce acopereau panta. Dar nu după mult timp, aceştia se răreau şi ei. Deasupra lor, la o distanţă apreciabilă, stîncile îşi pierdeau colţii tăioşi în zăpada afînată.

— Mousa, nu trebuie să rămînem descoperiţi în luminiş. Trebuie să ocolim cît mai mult printre copaci !

Obosit peste măsură, amorţit de durerea ranilor, Rambo îşi adună toate puterile şi o porni mai iute la drum.

„În curînd o să ieşim în cîmp deschis", gîndi el îngrijorat.

Într-o fracţiune de secundă — ce i se păru o veşnicie şi îi chinui mintea cumplit — îşi aduse

aminte că mai exista un mod de a vîna iepurii : în vreme ce o parte din hăitaşi goneau prada pînă la epuizare, o altă parte a vînătorilor se îndreptau spre un punct central, din partea opusă, aşteptînd ca prada să le iasă chiar în bătaia puştii.

„Oare nu cumva şi noi ne aflăm tot în situaţia asta ? Nu cumva scăpăm de ei doar pe moment, ca să dăm de ceilalţi ? !"

2

Colonelul Zaisan şedea acum între transportorul blindat şi un perete de stîncă. Nu îi prea căzuse lui bine să părăsească pavăza sigură a vehiculului, dar în timp ce motorul acestuia funcţiona, ventilatoarele dinăuntrul său nu puteau fi folosite altfel decît consumînd mult din bateriile maşinăriei. În vreme ce aerul dinăuntru devenea tot mai greu de respirat şi tot mai încins din cauza căldurii de afară, se decisese în final să renunţe la protecţie şi să se bucure de confort. Ca să fie însă mai ferit, nu se aventurase prea departe. Acolo, între transportor şi peretele de stîncă, nu exista nici un pericol ca să fie ochit de vreun posibil trăgător. Cu toate acestea, nu se aflase niciodată chiar în focul bătăliei, pînă atunci, aşa că nu se simţea deloc în apele lui.

Dar nu lăsa să se vadă asta pe chipul lui. În nici un caz în prezenţa laşului acela de maior Azov, care şedea alături mocnind de furie, şi a sergentului Kurov rămas în aşteptarea ordinelor comandantului său. Un ofiţer superior trebuia să fie model pentru toţi ceilalţi.

„Dur, aşa trebuie să par, gîndea colonelul. Încrezător în forţele mele. Să îmi stăpînesc orice simţămînt. Cîteva riscuri, acolo, se impuneau. De fapt nici nu mai contau. Trebuia să facă orice pentru a scăpa odată de ţara aceea blestemată."

La adăpostul furtunii, coloana blindată părăsise fortul, îndreptîndu-se spre o trecătoare apropiată şi apoi străbătînd valea unde se afla acum, în partea sudică a munţilor de răsărit.

Vîntul îşi ostoise suflarea pe la amiază. De pe poziţia lui strategică, Zaisan zîmbea mulţumit auzind clănţănitul mitralierelor ce nimiceau totul în jur, undeva, pe versanţii îndepărtaţi.

În mod sigur, rebelii aveau să se înfricoşeze, luaţi prin surprindere de un astfel de atac necruţător. Şi într-adevăr, ce altceva aveau de ales decît să îşi ridice tabăra şi să se îndrepte spre ceea ce sperau ei că va fi un loc mai lipsit de primejdii ? !

Ca pentru el, colonelul rînji mîndru de mintea sa dibace. Căci dacă răzvrătiţii aveau să vină în direcţia aceea, trupele lui de cercetaşi aveau să îi descopere şi să anunţe la centru. Iar el, inteligentul colonel Zaisan, avea să ordone de îndată avioanelor să îi urmărească pe răsculaţi şi să îi mîne către valea în care se afla el, împreună cu coloana de blindate. Cînd afganii aveau să încerce să străbată ţinutul acela, aveau să fie pur şi simplu şterşi de pe faţa pămîntului. Nici un prizonier nu trebuiau să ia măcar. Toţi fugarii aveau să fie omoriţi fără doar şi poate.

Pe de altă parte, dacă rebelii încercau să fugă în direcţia opusă, către nord, erau aşteptaţi într-o altă vale de către cealaltă coloană blindată. Şi în locurile acelea stăteau de pază echipe de cercetaşi. Şi totul urma acelaşi scenariu. Rebelii erau mînaţi de avioanele de vînătoare în cîmp deschis, apoi nimiciţi de artilerie.

„Bineînțeles că ar fi ideal ca privilegiul de a-i ucide pe neisprăviții ăștia să revină **coloanei mele**, își zise Zaisan. Dar oricum, superiorii mei or să fie îndeajuns de mulțumiți de planul meu iscusit, așa că nu mai contează prea mult care dintre convoaiele de blindate va avea plăcerea și onoarea de a intra în luptă."

Într-o clipă de mînie, aproape că își dori să nu fie totuși el acela care să împărtășească o astfel de onoare. La urma urmei, fiind comandantul trupelor, ar fi trebuit în acest caz să se dovedească demn de rangul înalt pe care îl deținea și să conducă lupta, sau măcar să se afle în apropierea ei, iar el unul prefera să nu aibă parte de o experiență ca asta. Însă oricum, un comandant trebuia să facă față tuturor obligațiilor și îndatoririlor sale.

În sud sau în nord ? În care zonă urma oare să se declanșeze măcelul ? Acum totul rămînea în seama sorților ce aveau să aleagă.

Mai existau oare și alte alternative pentru rebeli ? Spre vest nu puteau pleca, pentru că dincolo se auzeau acum duduiturile avioanelor. Care nu lăsau descoperită decît o cale : cea dinspre est, dinspre Pakistan. Dar răzvrătiții din sectorul colonelului Zaisan dovediseră dintotdeauna o încăpățînare neasemuită în ce privea lupta pînă la capăt. Dacă ar fi mers în Pakistan, pentru ei ar fi fost ca și cum ar fi dat bir cu fugiții. Iar răsculații păreau mai degrabă hotărîți să devină martiri decît fugari.

Totuși, se putea foarte bine să aleagă acea variantă neprevăzută. Și dacă s-ar fi îndreptat spre răsărit, capcana întinsă lor de sovietici nu ar mai fi fost chiar atît de eficace. Planul lui Zaisan s-ar fi lovit de niște greutăți neașteptate. Căci în ținutul acela, văile erau orientate aproape în linie dreaptă,

de la vest spre est. Iar la nord și la sud, munții ar fi împiedicat greoaiele coloane de blindate să pătrundă prin îngustele trecători din masivele abrupte, în vreme ce răzvrătiții se puteau folosi de acea șansă.

Singura salvare atunci ar fi rămas uriașele avioane de vînătoare, care prezentau certe avantaje în comparație cu mașinile de luptă sovietice. Deși erau atît de solide, navele de zbor cîntăreau doar opt tone, așadar erau îndeajuns de ușoare pentru a se ridica fără dificultăți deasupra crestelor muntoase și a survola văile din partea de est, ca să taie calea răzvrătiților, dacă aceștia alegeau cumva drumul respectiv.

„Mda, în cazul ăsta afganii ar proceda ca și lașul de Azov. Evadarea era singura lui scăpare."

Zaisan se apropie de el.

— De ce ești dumneata atît de îngîndurat, tovarășe maior ? Mai avem puțină vreme pînă vom înfrînge inamicul definitiv.

— Inamicul, tovarășe colonel ? ! Inamicul cui ?...

— Al patriei noastre multiubite, bineînțeles.

— Dar afganii nu au atacat nicicum țara noastră, tovarășe colonel.

— Firește că nu, auzi la el ?! Sînt prea primitivi. Iar noi sîntem cea mai mare putere a lumii. Doar n-or fi atît de tîmpiți încît să le treacă prin scăfîrlie să provoace Uniunea Sovietică ?! Auzi la el, ce idee !...

— Atunci noi de ce-am năvălit aici, **peste ei**, tovarășe colonel ?

— Doar știi la fel de bine ca și mine de ce ! Afganistanul e la granița cu Iranul, care este o importantă sursă de petrol. Și de asta are mare nevoie patria noastră.

— Şi doar pentru atîta lucru am omorît noi un milion de oameni ?!

— Nu-i chiar aşa de mare preţul ăsta.

— Mă rog, dumneavoastră nefiind afgan...

— Da, tovarăşe maior, dar dumneata eşti sovietic, sublinie Zaisan, cu ochii scăpărînd de mînie.

Se întoarse apoi spre Kurov.

— În curînd vei avea ocazia să omori şi mai mulţi duşmani, tovarăşe sergent.

— Da, tovarăşe colonel.

Matahala aceea de soldat ras în cap îl privi deodată tăios.

— Abia aştept să intru în luptă alături de dumneavoastră.

Buzele subţiri, crude, ale sergentului schiţară o umbră de zîmbet. Dar surîsul acela arăta o urmă de ...

Dispreţ ? !...

Imposibil. Sergentul Kurov era un ostaş model, renumit pentru respectul arătat superiorilor şi pentru disciplina lui neabătută. Dacă el nutrea într-adevăr dispreţ pentru cineva, acel cineva nu putea fi decît maiorul cel laş.

Un ofiţer radio-telegrafist scoase capul prin deschizătura turelei unui tanc.

— Tovarăşe colonel, avioanele de vînătoare cer permisiunea de a începe manevrele pentru aterizare.

— Se aprobă.

Pentru ca planul lui Zaisan să se desfăşoare fără nici o problemă, avioanele trebuiau să se realimenteze cu combustibil. Ca să nu fie nevoie să curme nici o clipă măcar atacul ucigător, colonelul sovietic ordonase ca avioanele să nu se întoarcă la bază decît trei cîte trei, avînd în permanenţă grijă să fie înlocuite cu alte nave, cu plinul făcut şi cu

muniţie din belşug. Şi astfel, se creau toate condiţiile ca majoritatea avioanelor trimise de colonelul Zaisan pe urmele fugarilor să se afle întotdeauna la locul acţiunii.

„Mda, m-am gîndit la toate amănuntele, se felicită colonelul de unul singur. De-acum distrugerea răzvrătiţilor nu mai e decît o chestiune de timp."

3

Rambo se împiedică din nou. Pierzîndu-şi echilibrul, temîndu-se să nu cumva să îl scape pe Trautman, se lăsă să cadă în genunchi. Durerea din rotulele rănite de pietre şi viteza cu care se prăbuşi îl făcu să-şi încleştеze fălcile.

— Trebuie să te odihneşti, spuse Michelle.

— Da, da. De cum se întunecă...

Îşi trecu limba peste buzele arse de sete şi se uită îndărăt, spre soarele ce asfinţea. Aproape că ajunsese în spatele munţilor vestici. De-acum astrul părea un glob uriaş, însîngerat.

Braţele îl dureau cumplit din pricina poverii pe care o cărase atîta vreme, dar se ridică mai întîi pe un genunchi, apoi pe celălalt, şi în sfîrşit, se îndreptă de şale. Încheieturile umerilor, coatelor şi mîinilor îi zvîcneau de încordare, mai-mai să sară din loc.

Jos, peste coline, avioanele de vînătoare huruiau ameninţătoare.

— Haideţi, la drum !

Se căzni din greu să urce o altă pantă. Copacii se răreau tot mai mult. Pămîntul devenea tot mai fărîmicios, lăsînd de multe ori loc pintenilor de stîncă.

Ajunse pe buza unei prăpăstii şi îi preveni pe ceilalţi să se ţină cît mai aproape de peretele de piatră, să se ascundă pe după bolovani, ca să nu fie observaţi. Uitîndu-se degrabă dedesubt, zări umbrele mult micşorate ale avioanelor, alergînd ca nişte nouri negri peste coamele dealurilor bombardate fără încetare.

Păsările morţii căutau pretutindeni, cercetînd locurile palmă cu palmă, ridicîndu-se întruna spre piscuri, spulberînd laolaltă desişurile şi peşterile. Văpăile apusului aninau scîntei de elicele ce se învîrteau fără oprire. Dar pe măsură ce soarele se lăsa tot mai mult în spatele munţilor, sclipetele acelea dispăreau. Cu un vîjîit asurzitor, un avion lansă o rachetă. Îndată o flamă masivă ţîşni dintre copaci, ştergînd poalele unei stînci masive.

Locul acela însă era prea depărtat ca să se observe întru totul urmele prăpădului, dar Rambo bănuia că racheta distrusese chiar poiana unde nu cu mult timp în urmă fusese tabăra afganilor şi peştera. Flăcări lungi se înălţau dintre arbori, străfulgerînd prin întunericul tot mai nepătruns. Soarele se făcu nevăzut cu totul. Ultimele sale pîlpîiri arătară numai o vîlvătaie pornită de sub pîntecele uneia dintre nave. De data aceasta ţinta fusese o văioagă. O perdea deasă de colb se stîrni dintr-odată.

Mînia din sufletul lui Rambo se împletea cu sila acestuia pentru cele ce le vedea.

„Păi sigur, scrîşni el, ar putea să folosească tot arsenalul armatei sovietice, numai să sfărîme totul în jur."

Negura se îndesi. Pe coline jucau văpăi prelungi prin arbori. Scîntei nenumărate ţîşneau spre stele precum cometele. Apoi reflectoarele puternice în-

cepură să mături ţinutul, scrutînd necruţătoare pămîntul cufundat în întuneric.

— Odihneşti la tine acum ? întrebă Mousa îngrijorat.

Rambo privi către avioanele ce se apropiau tot mai mult.

— Nu încă. Mai urcăm doar o pantă şi gata.

Michelle murmură, neîncrezătoare :

— Poftim ? !

— Te omori la tine singur, se burzului şi Mousa.

— Mă rog, dacă n-am altă soluţie...

Prin întunecimea nopţii abia reuşi să zărească la cîteva zeci de metri în faţa lui. Şi observă că aproape dispăruseră copacii. Numai bolovani şi pămînt sterp se mai vedea. Ajunse pe o poliţă lată de piatră, se împiedică iarăşi şi fu nevoit să se oprească.

Cu braţele tremurînd de oboseală, lăsă cu grijă jos targa. Dar cînd încercă din nou să se îndrepte de şale, pur şi simplu se prăbuşi fără pic de vlagă, simţind cum îi arde tot trupul de durere.

Michelle sări îndată de pe cal şi îngenunche lîngă el.

— Nu veni la mine. Ai grijă de colonel, o repezi Rambo.

— Dar...

— Tu auzi ce dracu' zic eu aici ? ! **Ai grijă de colonel !**

— Nebun căpos ce eşti, bombăni infirmiera.

Luă trusa medicală şi se aplecă deasupra lui Trautman, să îl consulte.

Sub coviltirul întunecat al cerului nopţii, Rambo se întinse pe spate, trăgînd adînc aer în piept, încercînd să îşi destindă corpul răpus de oboseală. După cîtăva vreme se ridică şovăielnic în capul oaselor, clătinîndu-se.

Michelle se așeză iarăși în genunchi lîngă el.

— E încă leșinat. Respiră normal. Dar are pulsul mai slab ca înainte.

— Asta înseamnă că-i e mai rău ?

— Mi-e teamă că a început iarăși să sîngereze.

— Rahat !

— Are și puțină febră. Trebuie să-i dăm cîteva înghițituri de apă să bea.

Rambo se ridică în picioare, se împletici cîțiva pași, apoi se apropie de colonel.

Mousa desfăcu îndată capacul unui bidon și îi picură lui Trautman cîteva picături de apă pe buzele umflate și crăpate.

Dar chiar și în întunecimea aceea, Rambo putu vedea că apa aceea mai mult se îrosea.

— Încercați încă o dată, domnule colonel ! Trebuie să beți !

Mousa turnă iarăși o înghițitură de apă în gura rănitului.

Din nou, acesta bolborosi și lichidul i se prelinse pe haine.

— Domnule colonel, treziți-vă !, se îngrijoră Rambo.

Trautman nu răspunse.

— Treziți-vă !

Bolnavul gemu și ridică încet o mînă. Apoi aceasta se prăbuși îndată pe patul de crengi.

— Orice...

Vocea lui Trautman era plăpîndă și înăbușită precum suflarea lipsită de puteri a unui vînticel de toamnă răvășind frunzele moarte.

— ...Orice spui tu, John...

Reuși să soarbă o înghițitură de apă.

— Foarte bine, domnule. Acum încă puțin...

Trautman îl ascultă.

— Tocmai am visat...

— Ce anume, domnule ?

— Că eu și cu tine eram la Bragg...

— Aici nu sîntem la Fort Bragg, domnule.

— Se făcea că era întîia dată cînd te-am întîlnit, John.

— Cînd am început antrenamentele ? Mi-aduc aminte.

— Nu te-am menajat deloc, așa-i ?

— Nu, domnule, v-ați purtat foarte dur cu mine.

— Nu pentru că așa voiam eu. Eu...

Trautman se înecă.

— ...eu te-am format așa cum se cuvine. Nu te-am menajat nici o clipă.

Rambo simți că i se pustiește sufletul de durere.

— Niciodată nu te-am cruțat măcar, șopti Trautman.

— Nu mai vorbiți acum. Trebuie să vă odihniți.

— Iartă-mă, John.

Rambo avu impresia că i se rupe sufletul.

Michelle înmuie o batistă în apă, îi șterse fața lui Trautman, apoi puse compresa pe fruntea acestuia.

— Caii trebuie să mănînce și să se adape, interveni Mousa.

— Iar **tu** trebuie să dormi, îi zise Michelle lui Rambo.

— Mai tîrziu.

— **Acum**, hotărî Michelle, cercetîndu-i palmele însîngerate. Mîinile tale sînt carne vie. Gata. O să te dezinfectez și o să-ți bandajez palmele. Bea niște apă și mănîncă măcar o bucată de pîine.

— Nu cred c-ar trebui s-o las baltă chiar acum.

— Pentru numele lui Dumnezeu, **fă odată ce ți-am spus !**

El bău atunci din bidonul lui Mousa şi se apucă să mestece un colţ de pîine tare, uscată.

Dedesubtul piscului, reflectoarele păreau ochii înfricoşători ai unui monstru nevăzut. Parcă luminile lor ţîşneau de niciunde şi se îndreaptă la întîmplare, spre nicăieri anume. Jerbele de scîntei ale mitralierelor veneau şi ele din necunoscut.

Rambo îşi întoarse privirile către crestele înzăpezite ale munţilor care se zăreau în depărtare. Prin pînza deasă a întunericului, neaua albăstruie strălucea ca vrăjită.

— Mousa, în cît timp ajungem pînă acolo ?

— Mîine. Anevoios foarte drumul. Cu voia lui Dumnezeu, tîrziu, după-amiază, ajungem mîine la valea de pe partea ai'laltă.

— **După-masă** ? ! Adică tu îţi închipui că o să pornim mîine, în zori ?

— Trebuie să vezi la pericole ce te-aşteaptă.

— **În timp ce blestematele alea de avioane se îndreaptă cu toată viteza spre noi ? Nu, nu... Pornim chiar astă-seară.**

— Dar trebuie neapărat să dormi, se împotrivi Michelle. Altfel o să clachezi într-adevăr.

— Dacă le dau prilejul drăciilor ălora să ne prindă din urmă, fii sigură că n-o să mai fie nevoie să dorm ca înainte. O să mă odihnesc o veşnicie întreagă. Ca şi voi toţi de altfel. Aşa că plecăm chiar acum !

Se uită iarăşi către munţii îndepărtaţi. Tribul lui Mosaad, mergînd mai iute, probabil că se afla deja în apropierea crestelor. Şi se îndoia că aveau să îşi îngăduie vreo clipă de răgaz. Dar oare ce or fi făcut Khalid şi Rahim ? Luînd-o în direcţii diferite — unul spre nord, altul spre sud — or fi reuşit ei oare să scape de sovietici ?

4

Atent la fiece mişcare, Khalid mergea cu grijă, ca o umbră prin întuneric. Trecu neobservat pe lîngă trunchiurile copacilor şi prinse să coboare o pantă înnegurată. Tribul lui se ascundea mai sus, într-o depresiune împădurită a acelui masiv sudic, unde ajunseseră îndată după apusul soarelui.

În dreapta lui, spre apus, auzi huruitul elicopterelor de asalt, apoi zări reflectoarele acestora. Cu puţin timp în urmă, cîteva dintre farurile acelea puternice se stinseseră dintr-odată şi altele le luaseră locul.

„Se duc să-şi facă plinul", îşi dăduse seama Khalid şi apoi îşi urmase coborîşul, furişîndu-se.

Erau îngrozitor de multe aeronave de luptă. Dar poate că de fapt ăsta era şi scopul urmărit. Să semene panica în rîndul rebelilor. Sovieticii nu aruncaseră în bătălie niciodată atîtea nave de zbor deodată. Avînd în vedere ura aceea cu care îi hăituiau, putea el oare să se încumete să cugete măcar că singura lor scăpare era să se abată din drum, să ocolească şi să depăşească zona controlată de trupele duşmanului ? Nu cumva ruşii luaseră în calcul şi varianta aceea şi le întinseseră o capcană şi în partea dreaptă şi pe stînga masivului pe care îl survolau monştrii de fier ? !...

Părea de necrezut, totuşi.

Khalid se rugă din suflet lui Allah. Poporul lui trebuie să găsească un loc adăpostit, să poposească. Dar dacă el, ca şef de trib, nu lua toate măsurile de precauţie, dacă nu cerceta împrejurimile înainte, însemna că nu este demn de cinstea rangului său. Şi, mai mult decît orice pe lume, Khalid

ştia cum trebuie să se poarte un adevărat conducător.

Gîndindu-se la americanul care salvase viaţa fiicei sale, Khalid nu se putea simţi decît dezonorat, din pricină că îl lăsase pe străin în voia soartei. Dar i se dăduse americanului prilejul să se alăture răzvrătiţilor, iar el refuzase cu încăpăţînare, pentru că trebuia să aibă grijă de prietenul lui. Khalid preţuia mult prietenia, dar în acelaşi timp avea şi o mare datorie faţă de tribul său, aşa că oricum americanul căzuse pe locul doi în rîndul îndatoririlor căpeteniei.

„Gata, ia nu te mai gîndi la străinul acela ! Fii cu băgare de seamă la ce ai de făcut acum !"

Se strecură neauzit în spatele unui trunchi ascuns de întunericul nopţii, apoi ajunse pe buza unui mal abrupt şi privi dedesubt, spre valea pe care ar fi trebuit să o străbată împreună cu oamenii lui.

Da, în vreme ce stelele de deasupra capului său erau nestematele încrustate pe bolta raiului lui Allah, bezna de nepătruns ce stăpînea dedesubt era rodul muncii Diavolului. Dar în curînd, astrul Domnului avea să se înalţe şi să străpungă întunecimea. Pînă avea să poată scruta împrejurimile, Khalid trebuia să rămînă nemişcat acolo, la marginea prăpastiei şi să se odihnească între timp, fără a-şi trăda datoria de căpetenie.

Însă un zgomot suspect ce se iscă chiar dedesubtul locului unde şedea el, îl făcu să simtă un gol în stomac, de emoţie. Sunetul acela probabil că fusese stîrnit de vreo piatră pe care se sprijinise prea mult, pînă ce aceasta căzuse peste buza rîpei.

Sau poate că fusese doar trosnetul vreunei crengi ce se frecase de vreo altă creangă a unui

copac uscat demult, iar în acea noapte se prăbuşise la pămînt de tot.

Dar în acelaşi timp, putea să fie chiar ricoşitul unui pat de armă ce scrijelise fără voie roca. Sau, de ce nu, poate fusese un zgomot iscat de vreun bidon ce atinsese piatra.

Sau păcănitul unui buton de radio-emiţător potrivit chiar atunci pe o altă lungime de undă.

Khalid îşi încordă toată atenţia. Privirile, mirosul, pipăitul, toate simţurile sale intrară în alertă.

Deşi noaptea aceea era răcoroasă, îl treceau toate sudorile.

Şi rămase nemişcat, ascultînd cu urechile ciulite.

Auzi ! Iarăşi zgomotul acela !

Un scrîşnet de metal !

Iar acum o şoaptă înăbuşită !

De neînţeles pentru afgan ! Da, pentru că se vorbea în ruseşte ? !...

În liniştea acelei nopţi, sau poate chiar din pricina ei, murmurul neaşteptat parcă îl pălmui pe Khalid peste scoicile auzului, buimăcindu-l. Avu impresia că îi spune ceva dinlăuntrul său că...

„Sovieticii au organizat trupe de cercetaşi, asta-i limpede. Au bănuit că vom fugi din calea avioanelor dinspre apus, către nord sau sud. În nici un caz spre est, pentru că asta ar fi însemnat să renunţăm la luptă.

Da, acolo jos, în vale, probabil că ne-au întins o capcană".

Trebuia neapărat să se depărteze neauzit de malul acela, să se întoarcă la tribul lui şi să îl ducă spre singura direcţie care le putea salva viaţa — spre Pakistan.

Dar nu cumva ruşii îi aşteptau şi acolo ? Sau chiar s-au gîndit că, dacă poporul meu nu a fugit niciodată într-acolo, nici acum nu o va face ?

În vîrful picioarelor, cît de iute putu, se tîrî înapoi de pe buza prăpastiei și se strecură de îndată printre pintenii de stîncă întunecată. Dar îndată după aceea, formele de piatră se arătară în toată măreția lor. Luna lui Dumnezeu începu să-și arate chipul. Ca o binecuvîntare a lui Allah, astrul strălucitor îi călăuzi pașii.

5

Întocmai precum soarele la apus, pe care Rambo îl admirase mai înainte, luna părea un glob enorm. Cerul senin, dimpreună cu așezarea geografică a ținuturilor Afganistanului, avantajate de latitudinea acestora, făceau ca astrul nopții să pară atît de mare, încît aproape că se unea cu pămîntul pe care îl îmbrăca în lumină. Pretutindeni, razele argintii dezmierdau țarinile.

Stîncile printre care Rambo ducea targa păreau albe ca varul, înfricoșătoare. În fața lui, Mousa și calul care ducea capătul din față al brancardei păreau două stafii ce bîntuiau prin noapte. Trautman, cu toate că respira, avea o paloare de cadavru. Uitîndu-se pentru o clipă în spate, Rambo observă spectrul lui Michelle ducînd calul de căpăstru. De dedesubt, reflectoarele avioanelor ucigașe se apropiau din ce în ce.

Apucă mai cu nădejde mînerele ce îi răneau și mai tare palmele și se strădui să meargă mai departe. Cu toate că era răcoare, șiroaie de sudoare îi năvăleau pe frunte, intrîndu-i în ochi, orbindu-l. Văzduhul liniștit părea că vibrează la fiecare scrîșnet al tălpilor lui, ce striveau pietrele cărării. Bucăți de rocă se rostogoleau în hău, tulburînd tăcerea, mișcate din loc de copitele cailor.

Se strădui să urce panta pînă ce trecu de zona unde încă mai creșteau copaci. Altitudinea mare îl făcea să respire mai greu decît înainte. Pieptul i se ridica anevoie, precum atunci cînd sufla în foale, la Bangkok, însă parcă aerul tare, de munte nu îi mai umplea plămînii îndeajuns. Se simțea amețit și parcă avea un gol în stomac.

— Treizeci de minute, anunță Michelle, din spatele lui.

El încuviință din cap. Conveniseră să îi dea lui Trautman să bea apă la fiecare jumătate de oră. Deși Rambo nu ar fi voit să se oprească în ruptul capului, ar fi fost în stare să rămînă oricît în loc, dacă îl putea ajuta astfel pe colonel.

Așeză pe pămînt targa și își masă brațele îndurerate, în timp ce Mousa duse bidonul cu apă la buzele suferindului. Picuri cădeau din belșug de-a lungul bărbiei bolnavului. Dar acesta reușea să și înghită lichidul înviorător.

— Acum bea și tu, îi ordonă Michelle.

— Nu mi-e sete, zise Rambo, simțind că i se întoarce stomacul pe dos.

— Bea, cînd îți spun.

După ce bărbatul lăsă bidonul jos, ea îi întinse un codru de pîine. Mestecînd cu greu, Rambo se gîndi plin de speranță că stomacul lui avea să reziste asaltului mîncării. Ridică iarăși brancarda, simți că toate încheieturile se împotrivesc poverii și se urni din loc.

Ajunseră la marginea stratului de zăpadă. De-acum era chiar frig, așa că Michelle îl acoperi pe Trautman cu o pătură. Îi legă și lui Rambo o cuvertură în jurul gîtului și mijlocului, în așa fel încît să îi protejeze spatele, atîrnînd pînă deasupra genunchilor. Ea și Mousa se înfofoliră singuri în învelitori. Porniră mai departe. Vîntul rece înțepa

cu ace de gheață fața și mîinile lui Rambo. Vălătuci de aburi îi ieșeau pe gură cînd respira. Neaua se întărise ca o coajă. Cînd ghetele lui butucănoase spărgeau crusta aceea, omătul afînat de dedesubt scîrțîia. Apoi picioarele i se afundară în troiene pînă la gleznă, după aceea pînă la pulpe, pînă la genunchi... Încercă să păsească doar pe urmele lăsate de calul lui Mousa.

În fața lor zări o cărare lată, bătucită pe zăpadă. Venea din partea stîngă, unde terenul era mai coborît și urca spre piscul din dreapta. Nu își dădu seama de la început de ce anume alesese poteca acea. Dar ajungînd în dreptul ei, luînd-o pe firul acela, observă mai multe urme de copite. Și pricepu. Pe acolo trecuse tribul lui Mosaad, răscolind omătul. Mergînd mai iute decît cei patru prieteni, probabil că acum afganii se aflau la mile întregi distanță, poate chiar trecuseră de creasta muntelui următor și ajunseseră iarăși la zona de vegetație.

„Dumnezeu le dă putere să se grăbească", gîndi Rambo.

Dar huruitul asurzitor al elicopterelor îl făcu să își dea seama de încă un lucru. Cărarea aceea le putea fi de folos, adevărat, dar în același timp, îi supunea și unei primejdii sporite. Îndată ce păsările morții aveau să ajungă la altitudinea aceea, era peste putință să nu observe drumul cel lat prin zăpadă. Și aveau să o ia pe firul său, în speranța că vor descoperi pe aceia ce îl făcuseră.

Se uită dedesubtul piscului. În lumina lunii se zăreau două creste mai mărunte, care la mijloc formau o trecătoare acoperită de omăt.

— Mousa, dacă o luăm pe-acolo ajungem unde trebuie ?

— Da, dar greu tare. Mai ușor să mergem pe drumul din dreapta. Către trecătoarea unde potecă bătută duce.

— Nu mai putem continua pe-aici. Avioanele or să survoleze drumul ăsta.

— Dar văd ele și potecă mică lăsată de noi.

— Da, dar sovieticii or să-și spună că-i mult mai important să urmărească drumul cel mare, îl contrazise Rambo. Or să își concentreze mai toată atenția asupra lui. Mai bine să se ia după noi un singur avion decît douăzeci.

Mousa se uită cu părere de rău la zăpada bătucită, apoi se abătu din drum și duse calul departe de cărarea aceea, răsuflînd anevoie în vreme ce tăia cale nouă prin crusta înghețată a troienelor imaculate. Rambo se căzni să înainteze cu targa. Urcau din nou, tot mai sus.

6

Soldatul tremura de frig din toate încheieturile. Deși era bine îmbrăcat, avea căciulă de lînă, mănuși și veston gros, dîrdîia fără încetare. Dacă ar fi putut măcar să bea un ceai fierbinte sau să se plimbe de colo-colo, să se mai dezmorțească, n-ar fi fost chiar așa de rău. Dar stînd acolo ghemuit pe un brîu de piatră, de la jumătatea piscului, cu merindele înghețate bocnă, i se părea că trăiește un adevărat coșmar.

Îl invidia pe cel de lîngă el. Camaradul său moțăia la căldurică, într-un sac de dormit, cu capul înfundat în căciulă.

„Mda, mai am doar o oră, gîndi primul ostaș. După aceea îmi vine mie rîndul să dorm. Și o să-ți înghețe și ție curu' de n-o să te vezi".

Stăteau acolo din după-amiaza zilei ce trecuse. Un elicopter îi lăsase să coboare pe scara de frînghie, din zbor. Ei doi cercetaseră împrejurimile şi alese-seră poliţa aceea tăiată în stîncă, la jumătatea distanţei spre piscul drept al muntelui. Era un loc minunat ascuns privirilor şi în acelaşi timp un punct strategic deosebit, căci puteau scruta zona în toate direcţiile spre care s-ar fi putut îndrepta rebelii.

Dar îndată după apusul soarelui descoperiseră că luneta lor ce putea fi folosită pe timp de noapte nu mai funcţiona bine, din pricina frigului. Imaginea colorată într-o tentă verzuie, se deforma tot mai tare, odată cu scăderea temperaturii. Lentilele se aburiseră mai întîi, apoi prinseseră flori de gheaţă. O dată, unul dintre soldaţi îşi lipise ochiul de marginea vizorului. Cînd se depărtase de acesta, pielea dimprejurul ochilor îi rămăsese pe metalul îngheţat bocnă. Îl duruse îngrozitor rana aceea.

În plus, obiectivul era imposibil de utilizat.

Sperînd că vor scăpa de corvoada aceea, soldatul transmisese prin radio superiorilor săi care era situaţia, motivînd că fără lunetă, oricît de luminoasă ar fi fost noaptea aceea, nu mai puteau vedea prea departe.

Aşa că acum stătea acolo, cu ochii aţintiţi în van la valea strîmtă, în formă de şa, aşteptînd ca tovarăşul lui să se trezească odată şi să se mai culce şi el în călduroasul sac de dormit.

Cu greu îşi dădu seama că acolo jos, în depresiunea pustie, se observa mişcare.

Îşi încordă atenţia, brusc înviorat.

Da, se vedea un om. Un cal. O targă. Un alt om culcat pe targă. Altul ţinînd-o de un capăt. Încă o siluetă şi un al doilea cal.

Apucă îndată radio-emiţătorul, gata să raporteze şefilor săi, însă se stăpîni de îndată.

Mda, chiar dacă o să vorbesc în şoaptă, duşmanii tot or să-mi audă vocea. Şi astfel voi pierde ocazia de a-i lua prin surprindere.

Totuşi erau doar trei oameni şi încă un al patrulea, rănit. Nu era uriaşa ceată de rebeli la care se aşteptau ofiţerii sovietici.

Însă, oricum, erau şi aceştia ţinte sigure.

Desfăcu fermoarul sacului de dormit, ca să pună mîna pe gura tovarăşului, să nu scoată nici un sunet măcar.

Celălalt deschise îndată ochii, speriat.

Primul ostaş îi făcu semn să tacă, apoi arătă către trecătoarea de dedesubt.

Camaradul lui încuviinţă din cap, înţelegînd.

Se uitară amîndoi cu atenţie la cei ce străbăteau depresiunea.

Primul soldat puse mîna pe armă.

7

Ce fusese mai greu trecuse de-acum, se îmbărbăta Rambo. Sau cel puţin aşa ar fi trebuit. Pentru că el nu ştia cît putea să mai reziste.

Cum, pentru Trautman ?

La nesfîrşit.

Se chinui din răsputeri să ridice brancarda, luptîndu-se mai departe cu nămeţii. În curînd aveau să ajungă în vîrful muntelui. Apoi zăpada avea să lase iarăşi locul pietrei şi copacilor. După care avea să urmeze o altă vale. Şi căldură...

Dă-i drumul mai departe.

— Mousa, cînd trezit tu că... ?

Mousa se întoarse să îi răspundă şi căzu deodată!

La început Rambo crezu că afganul s-a împiedicat.

Apoi auzi rafala de automat ce venea dinspre mijlocul piscului din dreapta lor.

Scăpă targa. Trautman gemu.

— Fugi, Michelle !

Rambo apucă îndată puşca pe care o aşezase alături de colonel, pe patul de crengi.

Un al doilea trăgător deschise focul. Rambo sări în lături de lîngă targă, sperînd ca astfel să distragă atenţia ţintaşilor de la cel suferind. Atîta vreme cît duşmanii trăgeau în rafale, Rambo ştia că mai are o şansă să îi răpună. Reculul carabinei automate era atît de puternic încît sălta în sus cătarea puştii, astfel încît era mai greu să ocheşti la ţintă. Gloanţele se pierdeau undeva, în spatele lui. Dar dacă trăgătorii aveau să treacă la împuşcături normale, calculînd fiece foc...

Rambo îngenunche, să ofere o ţintă cît mai măruntă şi trase arma de pe umăr. Zăpada afînată se strînse mușuroi în faţa lui.

Ochi.

Calul care ducea partea din faţă a tărgii pe care zăcea Trautman o luă la goană.

Rambo apăsă pe trăgaci. Dar nu se folosi de partea normală a carabinei sale, ci de lansatorul de grenade. Proiectilul explodă chiar la jumătatea peretelui de stîncă.

Spintecînd întunericul, flăcările lungi, ca nişte limbi de balaur, aproape îl orbiră pe Rambo. Deşi scînteile rafalelor de mitraliere îi oferiseră o ţintă destul de vizibilă, trăsese la întîmplare, grăbindu-se să îi reducă la tăcere pe atacanţi cît mai curînd, spreînd că măcar avea să îi înspăimînte. Şi într-adevăr, aceştia încetară tirul, dar americanul nu avea cum să ştie dacă asta se întîmplase din pricină că grenada nimerise în apropierea lor şi îi silise să se adăpostească sau din cauză că îşi irosiseră gloanţele, iar acum îşi înlocuiau încărcătoarele cu altele, pline.

De ucis nici măcar nu visa că ar fi putut să reuşească atît de iute.

Calul care trăgea targa cu Trautman fugea mai departe, speriat de detunături.

Rambo puse o altă grenadă în lansator şi ochi iarăşi către peretele de stîncă. Armele celor aflaţi acolo păcăniră din nou. El apăsă atunci pe trăgaci. Iar grenada explodă chiar dedesubtul gurilor de foc ale mitralierelor. Şi în acea clipă, imensul covor de zăpadă ce acoperea piscul muntelui păru că se cutremură.

Rambo înţelese îndată ce avea să se petreacă. Se aruncă într-o parte, încercînd să iasă din bătaia puştilor duşmanilor. Se rostogoli mai încolo, apoi se ridică degrabă în genunchi, încărcă din nou lansatorul, ţinti şi trase pentru cea de-a treia oară.

Dar nu îndreptă arma spre cei doi, ci undeva deasupra lor, în cel mai înalt troian de omăt.

Şi nu mai aşteptă să vadă ce urmează. Sări îndată în picioare şi alergă din toate puterile, cîte îi mai rămăseseră în trupul atît de ostenit.

În faţa lui, la distanţă, calul alerga înnebunit de groază, odată cu brancarda pe care zăcea colonelul rănit. Michelle ajunsese la capătul trecătorii. Gesticula în disperare, încercînd să oprească animalul înspăimîntat. Acesta însă o ocoli. Ea reuşi să apuce hăţurile, dar calul trecu pe lîngă femeie ca un fulger. Ea gemu, izbită cu putere, se învîrti în loc ca un titirez şi căzu.

Grenada bubui îngrozitor. Tot muntele păru că se clatină din temelii. O uriaşă creastă de zăpadă se desprinse de pe înălţimi şi se prăvăli cu repeziciune către o altă culme. Apoi îşi uni forţa nimicitoare cu pătura groasă de nea de pe acel pisc şi o

porniră împreună, la vale, într-o viteză ce vestea prăpădul.

Alergînd din răsputeri, Rambo observă calul ce gonea mai departe, trecînd deja de capătul văii.

Trautman !

Nici nu-şi dădu seama dacă strigase numele prietenului suferind sau îl rostise doar în gînd. Oricum, chiar dacă ar fi răcnit cît îi stătea lui în puteri, nu s-ar fi auzit defel în zgomotul acela infernal, iscat de avalanşă. Tunetul asurzitor ce însoţea zdrobitoarea cădere de zăpadă acoperea orice alt sunet din jur.

Se apropie de Mousa. Afganul încerca în zadar să se ridice în picioare, năclăit tot de sînge.

Rambo îl apucă de umeri şi îl trase după el. În vreme ce cascada de omăt duduia cutremurînd pămîntul, americanul se chinuia să îl ducă pe prietenul lui rănit la adăpost, la capătul trecătorii.

Cînd explodase cea de-a treia grenadă, rafalele de mitralieră încetaseră. Gloanţele rătăcite nu mai răscoleau valea strîmtă. Probabil că trăgătorii rămăseseră încremeniţi de spaimă, văzînd ce moarte cruntă se năpustise asupra lor.

Tîrîndu-l pe Mousa cît putea de repede, Rambo îşi dădea seama că ruşii urlau de frică, deşi nu îi putea auzi. Avalanşa se prăbuşi peste cornişa de piatră de unde mai înainte sovieticii trăseseră asupra fugarilor. Valurile de zăpadă duduiră asurzitor peste poliţa de rocă, sfărîmară peretele de granit, îngropînd pe soldaţi şi îşi continuară drumul pustiitor.

Rambo se zori încă şi mai tare să îl ducă pe Mousa la adăpost.

Dar nu se mişcă îndeajuns de repede. Avalanşa care îşi sporise puterea cu talazuri de omăt de pe fiecare din numeroasele culmi ale muntelui se a-

runcă într-o clipă cu atîta furie asupra trecătorii, încît nori groşi de nea se ridicară în văzduh şi ajunseră iarăşi pe piscurile golite. Cascada de zăpadă strivi cu atîta forţă pieptul lui Rambo, încît acesta se încredinţă singur că sufletul lui se despărţise de trup chiar în acel moment.

Dar se înşela. În vreme ce tunetul avalanşei se auzea doar ca un clinchet în timpanele lui, el începu în disperare să scormonească valurile de omăt de deasupra lui, se strădui să iasă la suprafaţă, tîrîndu-l pe Mousa după el...

Şi de data aceasta cînd urlă de furie, ştiu că într-adevăr strigase nu numai în mintea lui...

Da, calul acela alerga...

Cu targa.

— Trautmaaaan ! ! !...

Şi deodată i se păru că retrăieşte o scenă pe care o mai încercase odată. Pentru o clipă cumplită, ce dură cît o veşnicie, se trezi iarăşi în deşert, în momentele acelea după ce vîntul negru îl îngropase de viu în nisip. Gura şi nările îi erau astupate cu ţărînă, iar el se lupta din răsputeri să îşi scoată capul la suprafaţă, să respire, să îl scoată şi pe Mousa de-acolo.

Numai că acum nu se mai chinuia să iasă dintr-un morman de nisip, ci din zăpadă. Arşiţei îngrozitoare a deşertului îi luase locul gerul ucigător din trecătoarea înzăpezită. Făcînd un efort uriaş să se întoarcă la realitate, izbuti să dea la o parte valul de nea ce îi acoperea capul, trase cu lăcomie aer în piept, îl înşfăcă pe Mousa de umeri şi îl scoase din mormîntul acela imaculat. Gîfîind după aer curat, se străduia în continuare să-şi salveze prietenul, trăgîndu-l tot mai mult din capcana aceea. Observă un şuvoi de sînge ţîşnind din pulpa stîngă a lui Mousa şi se grăbi să îl ducă la lumină.

Ar fi voit nespus să se poată opri, să își mai tragă o clipă sufletul, dar se temea că avea să năvălească vreo altă avalanșă, așa că trebuia să meargă pînă la capăt, pînă ce aveau să se afle dincolo de capătul trecătorii, în siguranță. Într-un tîrziu se prăbuși istovit, alături de Mousa.

— Poftim ? făcu Rambo. N-am auzit ce-ai spus.

Își apropie urechea de buzele lui și de data aceasta pricepu ce voia să îi zică.

— Da, așa-i, îl aprobă Rambo. Am fost chiar prea aproape de paradis...

Michelle se străduí să vină lîngă ei, împleticindu-se pe picioare.

— Ești teafără ? o întrebă Rambo.

Își ținea brațul drept la piept, crispîndu-se de durere la fiecare pas.

— Nemernicul ăla de cal m-a bușit de nu m-am văzut.

— Ce-ai la mînă ?

— Cred că-i ruptă...

Pe Rambo îl copleși o furie neputincioasă. Povara ce îi apăsa umerii părea că deja îl depășește. Nu mai era deloc sigur că poate duce totul la bun sfîrșit.

Dar nu își putea permite să se lase pradă disperării. Mai avea o mulțime de lucruri de făcut.

Sări într-o clipă în picioare, tăie o fîșie din pătura pe care i-o legase Michelle peste spinare și legă piciorul rănit al lui Mousa. Scoase apoi cuțitul afganului din teacă. Tocul acela era îndeajuns de rezistent ca să poată rămîne în bună stare sub strînsoarea pansamentului improvizat. Vîrî teaca pumnalului între fîșia de pătură și rană. Oftă ușurat, cînd sîngele se opri dintr-odată.

Trautman.

— Mă întorc imediat !

Cînd se ridică în picioare, se clătină o clipă, ameţit. Fu cît pe ce să se prăbușească. Dar își redobîndi îndată echilibrul și o luă la goană spre panta ce cobora spre cîmpie, chiar de la capătul trecătorii. Alerga pe urmele întipărite pe zăpadă de targa tîrîtă în fuga calului. Oare nu cumva animalul înspăimîntat căzuse în vreo prăpastie, ducîndu-l și pe Trautman odată cu el ? Oare nu... ? !

Găsi brancarda la vreo cincizeci de iarzi depărtare în josul colinei. Mînerele cele lungi se desprinseseră din lăcașurile lor de pe oblîncul șeii. Iar calul nu se zărea niciunde.

Dar targa se întorsese cu susul în jos, cînd sărise de la locul său. Iar Trautman („Doamne sfinte !“) zăcea acolo, cu fața îngropată în zăpadă, dedesubtul patului de crengi.

Rambo urlă ca un animal rănit. Apucă înoată targa și o așeză cum trebuie. Frînghia cu care îl legase el pe colonel de brancardă nu se desfăcuse. Fața și pieptul lui Trautman erau acoperite de zăpadă. Dar pojghița imaculată de pe umărul stîng al suferindului era de-acum pătată cu stropi purpurii.

Începuse iarăși să sîngereze !

Pleoapele acoperite cu zăpadă ale bolnavului prinseră să clipească.

Rambo îi șterse chipul, îi curăță gura și nările pline de omăt.

— Domnule colonel, țineți-vă firea ! Vă rog, luptați cît puteți, ca să trăiți ! O să vă scot cît pot de repede de-aici și-o să vă duc la căldură !

Urcă iarăși în fugă panta argintată de razele lunii. În stînga lui se zări o umbră nedesluşită. Un cal. Cel al lui Michelle. Se apropie încetișor de el, să nu îl sperie, îl prinse de căpăstru și îl luă cu el;

spre trecătoarea unde se aflau ceilalți doi camarazi ai săi.

Michelle ședea acolo, sprijinindu-și brațul rupt. Fața îi era schimonosită de durere. Se așezase lîngă Mousa.

— Mousa, poți să călărești ?, îl întrebă Rambo.

Afganul închise ochii, resemnat.

— Eu fac ce trebuie să fac.

Rambo tăie încă o fîșie din pătură. O petrecu apoi împrejurul brațului lui Michelle și în cele din urmă îi înnodă bucata de țesătură pe după gît. Pînă ce reuși astfel să găsească o poziție mai comodă mîinii rănite, femeia se cutremura de durere la fiecare mișcare.

— Poți să mergi singură ? îi zise Rambo.

— Doar ai auzit ce spune Mousa. Fac și eu ce trebuie să fac.

Rambo o sărută pe obraz, înduioșat.

Apoi se duse la cal, tăie noi locașuri în oblîncul șeii.

— Ține tu calul, îi porunci el femeii.

Se duse apoi și îl aduse pe Mousa pînă lîngă brancardă. Ridică mînerele acesteia și le puse în scobiturile pe care le făcuse mai înainte. Apoi le legă din nou cu cîte o bucată de sfoară, strîngîndu-le cu nădejde.

Îl ajută pe Mousa să se suie pe cal. Afganul gemu, chinuit de suferință, cînd se lovi, fără să vrea. Rambo se temu să nu cumva să-și piardă cunoștința.

Dar bravul său prieten își făcu singur curaj, foarte hotărît :

— Plecăm la drum, decise el pe un ton convingător.

Michelle ducea calul de căpăstru, cu mîna cea teafără. Rambo apucă din nou mînerele din spate

ale tărgii. În vreme ce începură să coboare panta, Rambo observă că umărul lui Trautman sîngera iarăși. Ochii luptătorului se împăienjeniră dintr-odată. Mai întîi acesta crezu că i se întunecă privirea din pricina slăbiciunii și oboselii. Dar după aceea își dădu seama că de fapt îl podidiseră lacrimile.

3

Colonelul Zaisan se trezi, orbit de lumina puternică a unei lanterne. Cineva îi pusese o mînă pe umăr și îl scutura zdravăn, să îl deștepte.

— Ce-i, ce s-a-ntîmplat ? întrebă ofițerul, tresărind dintr-odată.

— Tovarășe colonel, ați ordonat să vi se raporteze dacă trupele de cercetași observă vreo mișcare prin sector.

Zaisan sări în picioare ca ars. Adormise în cabina pentru infanteriști a unui transportor blindat.

— Au văzut cetele rebelilor ?

— Nu, tovarășe colonel. Nu tocmai... , răspunse evaziv ofițerul transmisionist.

— Nu tocmai ? Ce soi de vorbă mai e și asta ? Nu trebuia să mă deranjezi dacă...

— O echipă de supraveghere a încercat zadarnic să ia legătura cu noi prin radio, să ne raporteze ce s-a mai întîmplat în decurs de o oră, după cum ați ordonat. Soldații aceia ocupau o poziție aflată undeva, pe un pisc din masivul estic. Piloții care au survolat zona ne-au informat că se vede în ținutul respectiv o potecă largă făcută neîndoielnic de copite de cai. Și drumul acela

trece peste culmea înzăpezită, spre o trecătoare din imediata apropiere a muntelui acela...

Zaisan simți că i se strînge inima de emoție.

— Arată-mi o hartă a locurilor...

Transmisionistul se duse în cabina echipajului, apoi se întoarse de îndată. Întinse o hartă înaintea comandantului său și îi indică în amănunțime traseul :

— Uitați, aici este punctul unde se află cei doi cercetași. Iar aici, cam la jumătate de kilometru spre dreapta, se află trecătoarea prin care duce drumul acela bătătorit de cai pe zăpadă...

Zaisan studie harta cu mare atenție.

— Văd că amîndouă trecătorile ajung în aceiași vale adiacentă.

Își trecu degetul arătător peste conturul văii lungi și înguste.

— ... Iar valea o coteşte spre răsărit și aici... — bătu cu degetul în hîrtia plină de semne — la capătul defileului nu se poate ieși decît printr-un singur loc. Îndată ce rebelii ar străbate trecătoarea asta ar trebui să ajungă...

— În Pakistan, tovarășe colonel.

Zaisan se îndreptă de spate, gata să coboare din transportorul blindat.

— Ia legătura prin radio cu toate avioanele, ordonă el ofițerului de transmisiuni. Vreau ca o treime din ele să se îndrepte într-acolo de urgență. Spune-le și comandanților de echipaje de pe blindate să pregătească de îndată vehiculele pentru a fi transportate pe calea aerului pînă la valea aceea. La trecătoarea de la răsărit. Dacă reușesc să le tai calea din vreme, înseamnă că îi prind în plasă pe toți răzvrătiții deodată !

9

Luna se înălțase în crucea cerului. Mosaad își punea speranța în lumina blîndă a stelelor ce aveau să călăuzească pașii tribului său care tocmai străbătea valea lungă și îngustă dinspre răsărit. Pereții de stîncă abruptă ce o mărgineau erau străpunși doar arareori de vreun pîlc de copăcei pirpirii, dar fundul văii era așternut aproape în întregime cu iarbă de păşune. Acolo, în spațiul acela deschis, Mosaad se simțea expus pericolului chiar și pe timp de noapte. Nervos, își îndemnă oamenii să se grăbească să îl urmeze.

Chiar și așa însă, înaintau cu o repeziciune uimitoare. Părăsiseră tabăra în toiul amiezei ce trecuse și nu se mai opriseră nici măcar ca să-și facă rugăciunile de seară.

Se zoriseră să se afunde tot mai tare în munte, la adăpost. Fie ca Allah să ne ierte pentru asta, se ruga din suflet Mosaad. O să îl slăvim întruna în gînd, însă nu putem cu nici un chip să poposim ca să ne rugăm cu voce tare. Trebuie să ne salvăm viețile dinaintea avioanelor. Trebuie să supraviețuim neapărat, ca să ducem mai departe războiul sfînt al lui Allah. Lumina minunată a lunii dovedise poporului lui Mosaad că Allah îl binecuvîntează și îl ocrotește, ferindu-l de primejdii și arătîndu-i calea pe care o străbăteau atît de spornic.

Copiii călătoriseră alături de tații lor, pe cai. Răniții șezuseră și ei în șei, alături de frații lor întru credință. Femeile se purtaseră cu aceeași supunenie și răbdare dintotdeauna, ținînd pasul cu călăreții, fără să crîcnească măcar.

Așa că acel traseu în mod normal le-ar fi luat două zile ca să îl parcurgă — cu popasurile

cuvenite pentru rugăciuni, mîncare și somn — fusese străbătut într-o singură după-amiază și o noapte întreagă de mers continuu, în disperare.

Fundul văii începu să urce în pantă lină. Mosaad ajunse primul la marginea unei pădurici, dădu de o potecă folosită de animalele sălbatice și porunci supușilor săi să îl urmeze în șir indian. În vreme ce piscurile care se înălțau înaintea sa erau împrejmuite treptat cu o ușoară linie aurie, care vestea cu mult înainte răsăritul soarelui, căpetenia și tribul său își continuară drumul obositor printre copaci. Curînd ajunseră la o altă fîșie de șes, acoperită din belșug cu iarbă unduioasă, apoi trecură de un pîrîiaș ce sălta voios peste prundișuri și intrară din nou sub acoperămîntul frunzișului unei alte costișe împădurite. Panta urca tot mai mult. Lumina aceea înșelătoare, a zorilor încă îndepărtați, deslușea oarecum formele piscului de deasupra lor, dar întunericul încă stăruia împrejurul lor. Străbătură și desișul acela și dădură cu ochii de o cărare plină de bolovani, ce șerpuia înaintea lor, printre pereții de stîncă. Drumul salvării lor. Calea spre Pakistan.

În vreme ce Mosaad porni iarăși în fruntea neamului său, ducîndu-l spre libertate, auzi pe neașteptate un zumzet depărtat ce creștea din ce în ce, făcîndu-l să încremenească locului.

Avioane ! Ne-au descoperit !

Își îndemnă oamenii să grăbească pasul cît pot, să urce înălțimile degrabă.

Dar păcăniturile acelea nu se îndreptau către el. Dimpotrivă, larma aceea păru că șovăie pe deasupra pîrîului și a pîlcului de copaci din dreapta drumului pe care voiau ei să o apuce. Mosaad se întoarse într-acolo și își ascuți privirea, încercînd

să deslușească prin întuneric ce se întîmpla în valea de dedesubtul lor. Reflectoare puternice măturau pămîntul, de fiecare dată cîte zece secunde, apoi se stingeau iarăși, lăsînd loc beznei. Cît timp luminau pămîntul, siluetele greoaie ale elicopterelor se proiectau peste bolovanii ce împînzeau fundul văii. Și se mai puteau zări sub ele încă niște forme ciudate — niște umbre mătăhăloase ce atîrnau sub pîntecele fiecărei nave de zbor.

Mosaad nu putea să-și dea seama cu certitudine ce anume erau acele obiecte masive, dar contururile lor amenințătoare îi umpleau sufletul de neliniște. Dădu pinteni calului și porni iarăși să înfrunte urcușul, cît mai repede îi stătu în puteri.

Ajungînd în vîrful pantei, printre numeroșii colți de stîncă ce se înălțau către ceruri, simți că inima îi tresaltă de bucurie la vederea primelor raze firave ale soarelui ce aurea crestele munților îndepărtați. Căci astrul măreț își arunca lumina binecuvîntată asupra pămîntului Pakistanului. Răsuflînd ușurat, Mosaad își îmboldi calul trecînd de culmea costișei, gata să înceapă coborîșul.

Spre locurile unde îi așteptau pe afgani liniștea.

Și...

Își aduse aminte de avioane și rămase pe gînduri.

Se întrebă oare ce anume erau obiectele acelea uriașe pe care le așezau pe pămînt ? !

Apoi îi veni în minte americanul, cîștigătorul jocului de **buzkashi**, pe care fusese nevoit să îl părăsească. Luptătorul acela neînfricat stăruise să rămînă cu prietenul său rănit, credincios pînă la capăt camaradului său suferind, în ciuda măce-

lului pe care îl începuseră avioanele acelea blestemate ce le luaseră urma.

„Mda, în timp ce eu îmi duc poporul spre tărîmul liniștii și ocrotirii.

Fiecare avem menirea noastră. Fiecare am făcut ce am crezut că e de cuviință să facem.

Dar dacă ?...“

Tulburarea lui spori. Simțind dintr-odată îndemnul lui Allah, cel în numele căruia își apăra țara, le porunci femeilor să plece mai departe. Îi povățui pe copii să descalece de lîngă tații lor.

— Haideți, duceți-vă în Pakistan, împreună cu maicile voastre !

Apoi le ordonă bărbaților, războinicilor sfinți, să întoarcă pe dată caii și să îl urmeze îndărăt, pe drumul pe care veniseră, pregătiți de luptă. Spera din tot sufletul să se înșele, dar avea simțămîntul clar că ziua aceea avea să fie o sărbătoare vie a martirilor.

10

Trupul amorțit al lui Rambo părea că se înviorează pe măsură ce coborau, iar temperatura creștea. Mușchii osteniți de atîta încordare se destinseră — cît mai erau în stare să facă așa ceva — în timp ce se apropiau de valea rîvnită. Care se zărea chiar sub linia albă a zăpezii. Dincolo de un cîmp presărat cu bolovani. Și încă puțin mai încolo de un desiș de arboret.

De-acum nu mai asuda deloc, căci tot corpul îi era prea stors de orice vlagă, ca să mai poată îndura un astfel de efort. Sub povara tărgii pe care zăcea Trautman, umerii îi căzuseră de tot, iar

spinarea i se cocîrjase. Ochii i se împăienjeneau, de data aceasta însă nu din pricina lacrimilor, ci a oboselii. Cu toate acestea, căldura ce sporea din ce în ce aducea cu sine un simțămînt neașteptat pentru luptătorul epuizat. Parcă îi mai ușura suferințele înăbușite. Parcă îi dădea o rază de speranță.

Poate că, într-adevăr, ce a fost mai greu, a trecut, se îmbărbăta el. Poate că pînă la urmă **chiar or să scape toți cu viață.**

Și or să îl poată ajuta pe Trautman să se înzdrăvenească.

Și pe Mousa la fel, căci afganul se clătina atît de tare pe spinarea calului, grozav de slăbit din pricina pierderii continue de sînge, încît Rambo trebuise să îl lege de șa cu o frînghie, ca să nu se prăvălească în orice clipă.

Și pe Michelle trebuia să o ajute să se însănătoșească, pentru că și ea săraca ducea calul de căpăstru, la capătul puterilor, abia mai mișcîndu-și picioarele, cenușie la față și cu brațul cel rupt umflat de două ori pe cît era firesc.

Cerul dimineții era senin și strălucitor de frumusețe. Copacii deși îi ocroteau pe fugari. Dinspre munții pe care Rambo și tovarășii săi îi străbătuseră, se auzeau avioane depărtate, ale căror motoare puternice zumzăiau abia ca niște albine înfuriate. În fața lui, mai auzise vuiet de avioane sovietice chiar înainte de a miji zorile. Huruiau de colo-colo pe deasupra văii pe care în curînd aveau să o treacă și ei. Apoi duruitul acela scăzuse în putere, pînă ce stărui mai răzleț, ca și cum nu ar fi rămas prin preajmă decît cîteva nave. Dar întocmai cum arborii îl ascundeau de ochii celor ce

spintecau tăria, tot așa îl și împiedicau pe Rambo să vadă avioanele. Dar după zgomotul pe care îl făceau, înțelese că păsările acelea ale morții nu mai căutau cu atîta înverșunare. După o ultimă survolare a drumului ce ducea spre Pakistan, plecară din locurile acelea.

Spre munții dindărătul celor patru camarazi, duduitul îndepărtat al motoarelor încetă. În valea de dinaintea lor huruitul ultimului avion se stinse și el, pînă ce singurele sunete care mai spulberară liniștea au fost șușotitul vîntului, scrîșnetul copitelor calului ce sfărîma pietrele în calea sa, și susurul pîrîiașului.

Rambo îi spuse lui Michelle să se oprească pe malul apei. Se așeză și el alături de targă. Peste tot domnea o pace netulburată.

— Chiar crezi că au plecat ? îl întrebă Michelle.

Rambo clătină din cap, nedumerit.

— Odată și-odată tot trebuie să se oprească. Dar eu îmi închipuiam că or să își dea mai multă vreme silința să ne hăituiască. Poate că își imaginează că nu ne mai pot prinde din urmă, că am trecut deja în Pakistan...

— Sau poate că asta vor ei să ne facă pe noi să ne închipuim, presupuse Michelle.

Tresări, săgetată de durere în brațul fracturat și se sprijini cu spatele de trunchiul unui copac.

— Poate că nu-i decît o capcană...

— Ei, în toate astea-i și o parte bună : dacă or să se întoarcă, măcar o să-i auzim cu mult înainte de a ajunge prea aproape.

Rambo îngenunche, își apropie fața de șipotul pîrîului și sorbi cu sete. Apa acea era la fel de minunată ca și aerul de munte : rece și înviorătoare. Umplu bidonul și i-l întinse lui Michelle, să bea.

— Nu vreau, spuse ea.

— Uite-așa spuneam și eu azi-noapte. Iar tu mi-ai replicat „Bea odată, cînd îți zic". Așa că acum e rîndul meu să te îndemn. **Bea odată, cînd îți zic.**

Deși mîna ruptă o chinuia îngrozitor, Michelle se strădui să zîmbească, amuzată.

— N-am mai văzut pîn-acum doctor care să asculte de pacient.

Se cam strîmbă ea, dar pînă la urmă bău.

Rambo dădu apoi pe rînd bidonul lui Trautman și lui Mousa, silindu-i să bea.

Rana colonelului nu mai sîngera. Dar fața îi era cenușie ca plumbul. Fruntea îi ardea cumplit. Și Mousa avea febră, cu toate că el măcar era pe deplin conștient — încă.

Ochii lui Rambo erau împăienjeniți de nesomn și îl dureau îngrozitor. Ar fi dorit mai mult decît orice pe lume să se poată trînti chiar acolo, pe iarbă, și să doarmă în neștire.

„Nenorocitule, unde te trezești aici ? La picnic?"

Mai bău niște apă, umplu iarăși bidonul, își îndesă în gură o bucată de pîine și apucă mînerele târgii, gata să pornească din nou la drum.

11

Rahim urmări cu privirea avioanele care se depărtau. Așteptă vreo cinci minute după aceea și făcu semn oamenilor din tribul său să iasă dintre copacii unde se ascunseseră. Noaptea trecută, pe cînd străbăteau colinele din nord, încercînd să sca-

pe de păsările morții ce îi hăituiau dinspre apus, se strecurase cu grijă la adăpostul întunericului pînă la o vale pe care tocmai se hotărîse să o treacă. Și dintr-odată, o presimțire ciudată îl îndemnase să se ducă el mai înainte să cerceteze locurile.

Fără îndoială că Allah îl înștiințase. Luna cea binecuvîntată strălucea în ceruri, luminînd ca ziua o mulțime de tancuri și transportoare blindate ce staționau în trecătoarea aceea.

O capcană, își spusese Rahim. Avioanele acelea blestemate nu voiau decît să ne împingă spre laturi, să le cădem în plasă.

În mod clar, în direcția opusă, spre sud, o altă coloană blindată îl aștepta pe Khalid. Rahim se rugă din tot sufletul pentru viața lui Khalid, apoi pentru sine și tribul său. Dat fiind faptul că în vest, în sud și la nord îi pîndeau primejdiile, nu mai rămînea decît o singură cale de scăpare. Cea către Pakistan.

Așa că acum, în orele dimineții, își îndemnă supușii să pornească la drum, către cușma de zăpadă ce acoperea creasta muntelui. Ajunseră apoi la o cărare largă, bătucită pe zăpadă de copite ce trecuseră înaintea lor pe acolo.

„Pe-aici a fost Mosaad, hotărî Rahim. Scrută apoi cerul, să vadă dacă nu cumva se întorc avioanele."

Dar seninul rămînea încă netulburat. Observă apoi o cărăruie mai îngustă, ce se abătea de la cursul principal. Poteca aceea părea făcută de doi cai și trei oameni ce mergeau pe lîngă ei. Nu pricepu cine anume ar fi putut fi aceștia, dar oricum, în loc să o ia spre trecătoarea înzăpezită spre care se îndreptau urmele acelea, alese calea mai spornică, pe unde trecuse și Mosaad.

Se grăbi să îi conducă pe supușii săi prin trecătoare, apoi coborî pe celălalt versant. Trecu de pătura de zăpadă, apoi de un cîmp semănat cu bolovani și ajunse la un pîlc des de copaci. Acolo tribul său rămase cîteva momente, să își refacă forțele.

Dar îndată se auzi o mișcare printre arbori.

Rahim înălță pușca într-o clipă, ochi...

Și luă degetul de pe trăgaci.

Khalid se apropie de el.

— Spre sud am dat de o capcană...

— La fel era și în nord...

Khalid încuviință din cap, înnegurat, și arătă spre răsărit.

— Pînă la urmă se pare că o să mergem împreună.

12

Rambo ajunse la poalele colinei împădurite. În fața lui se zărea fundul plat al văii înverzite.

— Nu putem trece pe acolo, Michelle. Dacă vin iar avioanele alea, ne prind chiar în cîmp deschis.

— Păi și-atunci ? !...

— Rămînem aici, la adăpostul copacilor, și ne urmăm drumul de-a lungul lizierei.

În depărtare se zărea tot mai deslușit trecătoarea plină de pinteni de stîncă, ce se îndrepta spre Pakistan.

— Mai avem doar puțin.

Îl privi pe Trautman.

— Domnule colonel, mă auziți ? Aproape am ajuns.

De data aceasta, Trautman îl surprinse. Deşi stătea cu ochii închişi şi părea aflat în stare de inconştienţă, încuviinţă tăcut din cap.

Însufleţit de speranţă, Rambo porni mai departe. Urmînd-o pe Michelle, merse de-a lungul şirului de arbori ce mărgineau cîmpia. Oboseala însă îl silea să încetinească pasul. De trei ori la rînd fu nevoit să se oprească, să-şi mai tragă sufletul. Dar după o oră, ajunseră deja la capătul văii.

Michelle dădu peste o cărare făcută de animalele sălbatice şi duse calul într-acolo, printre copaci. Ajunseră la un mic luminiş. Dincolo de acesta susura un pîrîiaş. Apoi se zăreau iarăşi pîlcuri dese de arbori. După care venea la rînd pămînt sterp, pietros. Rambo mări pasul.

Şi dintr-odată auzi huruit de motoare.

Şi se opri locului, cutremurat de disperare.

— Nu !

Printre copaci se produse o rumoare neobişnuită. Un şir întreg de transportoare blindate trecură prin camuflajul lor de frunze, duruiră cîţiva zeci de metri mai încolo şi se opriră, să regleze tirul tunurilor.

Nuuu !

Era pur şi simplu paralizat de atîta disperare !

În vreme ce simţămîntul sfîrşitului îl cotropea necruţător, îşi dădu seama că oricum nu avea nici un rost să încerce să fugă. Tunurile aveau să îl spulbere într-o clipită. Nu putea decît cel mult să se roage de inamic să fie îndurător faţă de Trautman, poate chiar să îl transporte la vreun spital.

Cu sufletul sfîşiat de durere şi neputinţă, aşeză pe iarbă targa cu rănitul.

Şi în acelaşi moment fu azvîrlit la pămînt de o detunătură asurzitoare.

Pămîntul se cutremură din temelii.

— Opriţi ! răcni maiorul Azov.

Colonelul Zaisan însă nici nu îi dădu atenţie.

— Încă o dată ! De data asta spre stînga ! Foc !

Un alt tun bubui cumplit. Bulgări mari explodară chiar lîngă grupul celor prinşi în capcană. Calul se ridică pe picioarele de dinapoi. Primul dintre fugari — o femeie — căzu pe spate lovită de copitele animalului, braţul ei drept era legat cu o faşă. Se prăbuşi ţipînd de durere.

— Din nou ! ordonă Zaisan. În spatele lor !

— Nuuu ! urlă iarăşi maiorul Azov, înnebunit de furie neputincioasă.

O a treia lovitură de tun cutremură tăriile. Îndărătul americanului, luminişul fu şters de pe faţa pămîntului.

Calul o luă la goană. Un bărbat rănit, legat de şa, se clătină gata să cadă, mai întîi într-o parte, apoi în cealaltă. Targa sări cît colo.

— În faţa calului ! porunci Zaisan.

— Nu ! strigă maiorul Azov. Nu ne pot face nici un rău !

Explozia izbucni chiar înaintea calului şi îi reteză picioarele. Animalul se prăbuşi într-o rînă, prinzînd piciorul celui rănit sub el şi răsturnînd brancarda cu susul în jos.

Colonelul sovietic auzi încă şi mai multe răcnete dinspre poiană. Neluînd în seamă protestele furioase ale lui Azov ce şedea în spatele lui, comandă :

— Încă o dată ! Lîngă americanul ăla de-ncearcă să se ridice în picioare ! Trageţi cît mai

aproape de el, ca să-l aruncați iarăși la pământ, să se sature !

— Nenorocit și scîrbă ce ești !

— O să-i fac eu să plătească scump pentru tot ce mi-au făcut ei mie ! scrîșni Zaisan. Pentru că mi-au pus cariera în pericol ! Și dup-aia, Azov, te învăț și pe tine minte !

O altă bubuitură. Pământul se cutremură încă o dată. Pentru a doua oară, americanul fu azvîrlit în țărînă.

— Mitralierele ! ordonă Zaisan. Trageți pe lîngă ei !

În loc să audă rafalele de mitralieră, colonelul sovietic auzi pocnetul unei puști.

Undeva, aproape de el.

Chiar în spatele lui.

Se răsuci în scaun, înspăimîntat.

Maiorul Azov căzu pe podele, cu ceafa înecată într-un șuvoi de sînge. În mînă, ofițerul ținea un revolver. Îl îndreptase și țintise către...

„Către mine ? !"

Colonelului Zaisan nu îi venea să-și creadă ochilor de uimire, apoi îl văzu pe sergentul Kurov, care îl împușcase în ceafă pe maior.

— Sergent, pentru asta o să fii decorat.

— Nu vreau nici o tinichea ! spuse Kurov scîrbit. Vreau să fiu promovat în rang !

— Dar asta-i imposibil ! Nu ai dosarul necesar pentru a deveni ofițer. Îți dai seama doar că...

Pușca lui Kurov se îndreptă de data asta către colonel.

— Stai puțin ! răcni Zaisan.

În timp ce degetul sergentului se încordă pe trăgaciul armei, colonelul urlă :

— Sigur că ai dreptate ! Dacă vrei să fii înălțat în rang...

Un transportor blindat sări în aer.

14

Rambo căzu iarăși la pământ. Dar de data aceasta explozia nu venise spre luminiș. Nu fusese o lovitură de tun. Explodase o rachetă trimisă de cineva din spatele transportoarelor blindate. Lovitura spulberase turela vehiculului și făcuse bucăți soldații de dinăuntru.

O altă rachetă țîșni dintre copaci.

Un alt transportor explodă.

Focuri de armă, rafale numeroase prinseră să se audă dinspre pădure.

În vreme ce Rambo se ridica în picioare, îl zări pe comandantul sovietic răcnind cîteva ordine spre oamenii lui. Împușcăturile tot mai dese ce veneau dinspre desiș îl înnebuneau încă și mai tare de furie. Turelele transportoarelor se răsuciră de îndată, întorcîndu-se de la luminiș spre pîlcurile de arbori.

Dar nu mai înainte de...

Un al treilea blindat sări în aer. Arme automate secerau fără cruțare sovieticii.

Un tun trase la țintă. Copacii din partea aceea se prefăcură într-o clipă în aschii arzînde.

15

Mosaad primi drept în umăr, din plin, reculul puternic al puștii sale și strigă războinicilor săi să

tragă foc continuu. Goli un încărcător, îl aruncă, îl înlocui cu un altul, apăsă iarăşi pe trăgaci.

Presimţirile lui se împliniseră întru totul. Auzind huruitul avioanelor chiar înainte de a miji zorile, uitîndu-se îndărăt şi zărind cum navele lăsau la sol nişte matahale ameninţătoare ce atîrnau de sub pîntecele lor, se întorsese în ţara-ce-nu-putea-fi-stăpînită.

Dar nu se lăsase convins neapărat de spiritul său de dreptate. Ci pentru că mînia care îl cuprinsese îl copleşise cu totul. Avioanele acelea nu ar fi adus acolo monştrii aceia ce — pe măsură ce se lumina — semănau tot mai mult a transportoare blindate, dacă nu ar fi pus sovieticii la cale o capcană. Pentru cine anume, nu avea de unde să ştie. Oricum, asta nu avea importanţă.

Loialitatea îl îndemnase atunci să îi dea ascultare.

Şi destinul.

Voia lui Allah.

Mosaad aşteptase toată dimineaţa, ascuns bine printre copaci. Privind printre crengi, îl zărise pe american şi pe prietenii lui, toţi suferinzi de-acum, sosind în poiană.

Iar transportoarele sovietice ieşiseră de îndată de sub frunzişul care le camufla. Tunurile bubuiseră. Americanul căzuse. Iar Mosaad ordonase oamenilor săi să se tîrască neauziţi, cît mai aproape de vehicule, căci atunci ruşii se uitau într-altă parte, şi se puteau folosi de acel avantaj.

Un războinic trăsese cu lansatorul de rachete sovietic — RPG-7 — armă care făcea parte din prada adunată de Mosaad după înfrîngerea ruşilor, din urmă cu două zile. Şi un transportor blindat sărise în aer.

Da !

În mintea lui, Mosaad răcnise de bucurie.

Destinul !

Trăgea foc după foc.

Da, exact unde trebuia se nimerise şi el să fie !

Exact la timp !

16

Rambo nici nu mai ştia cine pe cine atacă. Tot ceea ce putea să priceapă era că încă mai exista o speranţă. Mai avem o şansă ! Îşi pierduse lansatorul de grenade în timpul avalanşei din trecătoare, dar avea la îndemînă arcul. Asamblîndu-l imediat, ochi şi trase o săgeată cu vîrf explozibil. Un grup de soldaţi sovietici sări în aer. Trase şi a doua oară. Apoi a treia. Tot mai mulţi soldaţi ruşi erau nimiciţi printre şrapnele şi bubuiturile tunurilor. Trase astfel pînă ce sfîrşi toată provizia de vîrfuri-grenade.

Se grăbi apoi spre Trautman, să îl dezlege de targă. Ca prin ceaţă, îşi dădu seama că deja calul murise, Mousa era prins sub animalul ucis, iar Michelle zăcea şi ea prin preajmă, leşinată. Voia să îi ajute pe toţi, dar mai presus de asta, trebuia neapărat să îl salveze pe Trautman.

Ajunse lîngă brancardă şi fu nevoit să se lase la pămînt, din pricină că mai multe focuri de armă îi trecură pe lîngă ureche.

Dar acestea nu veneau dinspre copacii dinaintea lui.

Ci din spate. Chiar dindărătul lui. Întorcîndu-se în partea aceea, Rambo văzu o vînzoleală de ne-

descris. O învălmășeală cumplită de cai, călăreți și războinici sfinți strigînd întruna numele lui Allah. Atunci urlă și el la fel, ba chiar mai tare decît toți, privindu-i plin de bucurie cum atacau cu înverșunare.

Soldații sovietici se întoarseră îndată către noii vrăjmași, picați ca din senin, dar rămaseră să țină piept și celor ce îi copleșiseră mai devreme. Traseră și cîțiva dintre călăreți se prăbușiră, fulgerați.

Unul dintre cei uciși căzu chiar lîngă Rambo. Arma războinicului se izbi de ghetele americanului.

Rambo puse mîna pe pușcă. Prinse calul de căpăstru, sări în șa și o porni în galop. În ciuda oboselii drumului, trase foc după foc spre coloana blindată. Cartușele goale săreau unul după altul din armă.

Khalid atacase din dreapta lui Rambo, iar Rahim din stînga. Americanul nu pricepea deloc prin ce minune ajunseseră ei acolo. Dar orice forță neștiută îi strînsese laolaltă, era binecuvîntată, fără îndoială. Plin de speranță, continuă să ochească soldați sovietici.

Încărcătorul se goli. Aruncă arma inutilizabilă și se lăsă dus de avîntul acela nemaipomenit. Instinctiv, scoase cuțitul din teacă. Îl apucă de îndată, cu putere, ca pe o suliță, și îi îndemnă pe războinici să meargă înainte.

Transportoarele blindate se aflau acum chiar în fața lor. Cele mai multe din ele nu mai erau decît epave fumegînde. Cîțiva dintre soldații sovietici încă rezistau, cu vitejie.

Comandantul rus care ordonase tunurilor să tragă spre Rambo și prietenii lui, ca să îi chinuie mai mult, fugea acum ca un iepure înspăimîntat.

Rambo îi înfipse călcîiele în coastele calului, avîntîndu-se către pîrîu.

Către transportorul depărtat...

Îl ocoli...

Păru că rămîne frînt de la mijloc pentru cîteva clipe...

Se uită cu atenție în jos...

Îl zări pe colonelul inamic trecînd ca fulgerul chiar pe sub el, pe lîngă pîntecele calului...

Și aruncă dintr-o mișcare cuțitul...

Lama ascuțită pe ambele muchii se împlîntă pînă la prăsele în creștetul lașului.

Calul se dezechilibră, sări în lături, căzu și îl aruncă și pe Rambo la pămînt.

Acesta se rostogoli cît colo.

Și se opri brusc în trunchiul unui copac.

Rămase acolo, fără suflare. Pieptul părea sfîșiat de durere. Gîfîia, nemaiavînd aer. Fiecare mușchi al trupului său parcă își pierdu dintr-odată ultima fărîmă de putere.

Dar zarva luptei încetase ca prin farmec. Bătălia se sfîrșise.

Fum, flăcări și gemetele celor răniți îl înconjurau din toate părțile. Se străduí să se ridice în picioare. Cadavrele mujjahedinilor, luptătorii sfinți, zăceau pretutindeni, dar sufletul li se afla deja în raiul pe care Allah îl făgăduise lor.

Un sovietic cît un munte, ras în cap, privi în jos, de la înălțimea sa neobișnuită, către Rambo. Era sergent, se vedea după grade, și ținea în mînă o pușcă. Scoase cuțitul din țeasta colonelului omorît. Apoi se uită la Rambo, păru cît pe ce să îl împuște, dar se răzgîndi și aruncă pușca din mînă cît colo.

— Nu înțeleg de ce ai făcut asta, îi zise Rambo.

Sergentul rămase cu ochii holbați de uimire auzindu-l pe american vorbind atît de bine rusește.

— De ce nu m-ai ucis ? urmă Rambo.

Sergentul arătă către colonelul Zaisan.

— Împuțitul ăsta a fugit de luptă ca un șobolan. Întotdeauna am bănuit că-i las. Tocmai voiam să-l omor eu cînd ai făcut-o tu.

— Dar eu sînt dușmanul tău ! De ce nu m-ai omorît **pe mine ?**

— Viața e numai suferință.

Rambo tresări la auzul cuvintelor atît de cunoscute. Își aduse aminte de mînăstirea din Bangkok, apoi simți din tot sufletul că îl copleșește acel prim adevăr al lui Buddha.

— Știu. Așa e.

— Eu unul am făcut o adevărată profesie din suferință. Dar oamenii ăștia au făcut din ea un mod de viață. Ei sînt cu mult mai tari sufletește decît mine. Spune-le că vreau să lupt pentru cauza lor.

17

Rambo se năpusti apoi spre targă, se strădui să o ridice și răsuflă ușurat cînd îl auzi pe Trautman gemînd.

— Slavă Domnului că sînteți în viață. O să vă duc eu la spital, domnule !

Trautman încuviință cu greu din cap.

Războinicii afgani dădură la o parte hoitul calului și îl scoaseră pe Mousa de dedesubt. Acesta se zvîrcoli de durere. Calul căzuse chiar peste pulpa lui cea rănită. Rambo se rugă în taină ca nu cumva

să îi fi zdrobit piciorul. Și cînd se convinse că prietenul lui se poate mișca, fu peste poate de mulțumit.

Între timp, Michelle își redobîndise cunoștința. Doi mujjahedini o ajutară să se ridice în picioare. Durerea din brațul fracturat o făcea să stea aproape cocîrjată, dar cel puțin avea încă puterea să meargă, dacă era ajutată de cei doi.

Veni și Mosaad lîngă ei, vorbind la repezeală.

Rambo se întoarse către femeie.

— Știu că ești rănită. Mi-e și groază să te întreb. Dar poți să-mi spui ce ?...

— Zice că poporul lui va pomeni de zilele acestea din urmă, de lupta asta, de tine, încă o mie de ani de-acum înainte.

Rambo simți că i se pune un nod în gît.

— Spune-i că nici eu nu am să uit în veci neamul ăsta curajos și credincios. O să fac tot ce-mi stă în puteri ca să îi ajut.

Mosaad încuviință din cap, fericit, și îi mulțumi lui Rambo strîngîndu-i mîna — cea mai mare dovadă de prietenie la afgani. Dar cînd grăi iarăși, în glasul lui se citea neliniștea.

— Este îngrijorat în privința avioanelor sovietice, traduse Michelle.

Fața femeii pălise nefiresc de mult. Începu să respire anevoie.

— ... Cînd rușii or să înceapă să ia legătura prin radio cu coloana blindată și n-or să primească nici un răspuns, se vor întoarce aici.

— Da, dar în vremea aceea noi vom fi deja în Pakistan ! rosti Rambo triumfător, apoi îngenunche lîngă Trautman. Ați auzit, domnule colonel ? În Pakistan ! O să vă duc la spital ! Și-o să vă faceți bine !...

Dar nu îndrăzni să sfideze destinul, așa că adăugă :

— Cu voia lui Dumnezeu...

În timp ce se uita spre trecătoarea ce ducea către Pakistan, își aduse aminte ce îi spusese sergentul sovietic.

— **Viața e numai suferință.** Eu unul am făcut din suferință o **adevărată profesiune.**

Da, acum totul era limpede și pentru Rambo. În cele din urmă tot făcuse ceea ce dorise Trautman.

Se împăcase cu soarta lui.

Gîndul acesta îl uimi peste măsură.

Destin ?

Dar ce anume însemna asta ?

Și deodată, răspunsul veni de la sine. Dumnezeu îi sortise să fie un luptător. Și atîta vreme cît oamenii nevinovați erau chinuiți pe lumea asta, avea și el o menire. Avea un scop.

Acela de a ocroti pe alții. De a îndura el suferința, pentru a-i cruța pe alții de chinuri.

Zîmbi mulțumit, uitîndu-se spre drumul către Pakistan, către însuși viitorul lui și, cu voia lui Dumnezeu, poate chiar spre mîntuire.